

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠ. ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ

Φ. 5671

ΓΑΣΟΥΛΑΣ

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΣ

ΥΣΘ

Α. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1890

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΡΑ
5610
.Ε978
Τ3
1890
c. 1

ΔΩΡΕΑ
ΠΟΛΙΤΟΥ
REPRINTS
Α.Π.Θ.

ΤΑΣΟΥΛΑΣ

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΞ

ΥΠΟ

Α. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Βιβλ. Εισ. 13832.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΔΗΜΕΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1890

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ πρόφην βουλευτοῦ.

ΜΑΡΙΑ, ὑπηρέτρια.

ΜΗΤΣΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ, ὑπολοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ.

ΞΕΝΟΦΩΝ, ὑπηρέτης Κρής.

ΒΕΡΘΗ, Ἑλβετὶς παιδαγωγός.

ΒΑΡΑΒΑΣ, βουλευτὴς πατὴρ τῆς Θεανοῦς.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ δῆμων Καρυστίας.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, σύζυγος Βαραβᾶ.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ, ἄνθρωπος τοῦ πρωθυπουργοῦ.

ΚΥΡΑ ΣΠΥΡΑΙΝΑ } Γραῖται Ἀθηναῖται.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ }

ΚΙΚΕΡΩΝ.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΤΑΣΟΥΛΑΣ

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Οίκια Βαραθά. Λεωφόρος 'Ακαδημίας' ἀπέναντι τῆς οἰκίας
τοῦ πρωθυπουργοῦ.

ΘΕΑΝΩ

"Αν βουλευτοῦ θυγάτηρ ἐγεννήθην τί μοι ὄφελος;
τῆς γαλλικῆς ἢ μαθησις, αὐτὸ τὸ κλειδοκῦμβαλον,
Ἑλληνικά, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Θουκυδίδης, ὁ χορός,
καλέ, τί μ' ἐχρησίμευσαν; μὲ ψήφους κ' ἂν βουλευτικὰς
εἰς τοῦ πατρός μου τὰς συνδουσαμούς ποτε προσέθεσαν,
ἔστω καὶ δέκα, πέντε, τρεῖς, ἢ ἄλλο τι κεφάλαιον
ἐκλογικῆς μακίας, ἂν ἡ μήτηρ ἢ κ' ἐγὼ αὐτὴ
ἢ μάλα γευσαμένη τῶν ναμάτων τῶν διαφανῶν,
τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας θεῖον τὸ ἐντρέψημα,
μέχρις αὐτῶν τῶν Βλάχων τὴν δεξίωσιν τῶν ῥυπαρῶν
συχνὰ δὲν κατηρχομεθα, καὶ πρόθυμοι εἰς πᾶν αὐτῶν
παράλογον ἐκλίνομεν αὐχένα ὑπερήφανον,
ἵνα μὴ ἄλλοις δώσωσι τὰς ψήφους των τὰς χαμερπεῖς;
ἢ ἂν νυχθημερὸν ἐπαρχιώτας δὲν ἐτρέφομεν
ἀπλήστους κομματάρχας καὶ ψειροσκοτόνιδες τραχεῖς;
τί ὄφελος ὅλα αὐτὰ τὰ κρύα κουροφέξαλα;
Μὴ τῆς Εὐβοίας ἢ τοῦ Βάλτου ἢ τοῦ Ἄλμυροῦ αὐτοῦ
τὰ γλοερά λειβάδια ἐκόμισαν εἰς τοῦ πατρός

ΣΑΛΥΟΣΑΤ

τὸν μέγαν πατριωτισμὸν, τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰ σινιῶν,
τὰ πούφ, τὰ σουϊβὲ μοὰ ἢ ὁ κορσές; Ἀλλοίμονον!

Αἱ!! ἄς μὴ ἦσαν οἱ καλοὶ τοῦ κόμματος θεράποντες,
οἱ κομματάρχαι, ὑπερασπισταί, θερμοὶ προστάται
τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, ἀλώπεκοι μερίδα νὰ κρατῶσι,
τότε ἔβλεπες, ποίαν ἀξίαν εἶχεν ἡ ἀνατροφή!

Ἡ μήτηρ τῆς μητρός μου βουλευτοῦ, πολλοῦ ἐδεῖτο
σύζυγος νὰ λέγηται· καὶ ὅμως μόλις δεκαεὶ ἐτῶν
εἶδε τὴν κόρην γενομένην καὶ ὡς μήτηρ ἀγαθὴ
οὔτε συρμούς ἐζήτει, οὔτε ἄλλο τι τῶν περιττῶν,
ἀλλ' ἅπαντα τὰ περιττά, τὰ ἄχρηστα, τὰ σπαταλα
ἀφῆκε νὰ τὰ χαίρωνται, ὅσαι γεροντοκόριτσα
ἐπιθυμοῦν νὰ μένουν καὶ διὰ τὴν κόρην τῆς γαμβρόν
ἐσπούδασε νὰ εὔρη. Τίς γινώσκει; τίς οἶδε ποτε
ἂν οἱ γονεῖς θὰ φθασωσι τὰ στέφανα νὰ ἀσπασθοῦν
τῶν τέκνων, καὶ ἐπ' ἄπειρον παρὰ τὴν θεῖαν ἐντολήν
καλὴν ἀποκατάστασιν θηρεύοντες οἱ νῦν γονεῖς
ὕμναιον τῆς θυγατρὸς πολλακίς ἀναβάλλουσιν;
Μὴ ἄνθος εἶναι ὁ γαμβρὸς ἢ ῥόδον νὰ τὸ μυρισθῆς;
τὸ πᾶν ἡ θεία πρόνοια ὡςπερ τροχὸν ἐποίησε,
τὸ ἄνω μέρος τοῦ τροχοῦ στρεφόμενον κατέρχεται
καὶ νέος κόσμος ἀνθηρὸς τὴν πάλαι διαδέχεται.

Ἄν ἀσβεστᾶν ὁ πάππος μου προὔτιμησε διὰ γαμβρόν,
τί μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔλειψε; Καὶ βουλευτὴν
τὸν εἶδ' ἀκόμ' ὁ πάππος μου καὶ ἄριστον πολιτευτὴν
τὸν λέγ' ὁ κόσμος ὅλος. — Ἐξ Εὐρώπης μόλις ὁ πατήρ
πρὸ ἐβδομάδος ἔφθασε καὶ παράυτα εἰς Εὐβοίαν
μετέβη. Πρόκειντ' ἐκλογαί· ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα
ἴσως συνοδεύσει μέχρις Ἀθηνῶν ἐκ τῶν θειούχων

τῶν λουτρῶν τῆς Αἰδήψου. Χαρὰ σ' ἐμέ! ὁ ἀδελφός μου
ὁ πρεσβύτερος πρεσβείας διωρίσθη γραμματεὺς
καὶ μῆνες εἰν' ἑπτὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀνεχώρησεν.

Εἰς τὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων κατετάχθη ὁ Μηνᾶς
ὁ δευτέρως καὶ μετὰ ἔτη τέσσαρα ἐξέρχεται.

Δὲν εἶναι ὅθεν μῦθος τὸ λεγόμενον, πῶς φύσεως
εἰν' ἀδυνάτου ἢ γυνή· αἱ θυγατέρες ἔωλον
χρῆμα ἀληθῶς λογίζονται. Μεγάλῃ ἀδικίᾳ!
περὶ ἀποκαταστάσεως υἱῶν τὰ μάλιστα

νὰ μεριμνῶσιν οἱ γονεῖς. Περὶ τῶν θυγατέρων δὲ
ὁπόταν πρόκηται, πλασματῶν ἀσθενῶν τῆς φύσεως
ἀλλ' οὐδ' ἐλάχιστα. Ὑπομονή· ἡ μήτηρ μου ἐντὸς
ὀλίγου ἔρχεται καὶ ἔχω νὰ τῇ ψάλλω τοῦ Λουκά
τὸ εὐαγγέλιον. — Καὶ ἡ Μαρία, ποῦ νὰ εἴμινεν

ἡ δούλῃ Σκυριανῇ, ἡ ὑπηρέτριά, ἡ πεταχτή;

Καὶ εἶναι τώρα πολὺ ὄρα, ὅπου τὴν παρήγγειλα
καφέ νὰ ψήσῃ καὶ γλυκὸ νὰ ἐτοιμάσῃ δι' ἐμέ

Γεγωνυῖα τῇ φωνῇ

Μαρία! ἀκόμη περιμένω τὸ γλυκὸ· ἀλλ' ὁ καφές;

ΚΟΡΟΣ Α'

Τὸ πρόβατον τὰ διαυγῇ τὰ ὕδατα ζητεῖ,

τὴν χλόην, τὰς παχείας τὰς νομάς,

τὸν λύκον ἀψηφᾷ ἂν ἐνεδρεύῃ.

Ὅταν ἐξαφνα τοὺς φοβεροὺς τρίζῃ ὀδόντας,

ἀργὰ τότε ἔννοεῖ τὸν κίνδυνον

καὶ πρὸς τὸ ἄστυλόν του τρέμον τρέχει.

Ἡ Μαρία φύσεως ὁμοίως μὴ δὲν εἶναι

ὡς ἡ Θεανῶ ἡ ἐρωτίλλος;

ἢ ἦττον τῶν ἀμνάδων ἐστὶ τολμηρα;

ΧΟΡΟΣ Β'

Τυχῶς τὴν ὁδὸν ὅταν διέρχεται γενναῖος στρατιώτης,
 βαθμοῦχος, ὑπομοίραρχος, ἢ δεκανεὺς, ἢ λογαγός,
 καὶ γένους θηλυκοῦ ἀπόγονος τῆς Εὐας ἀκουμβᾶ
 εἰς θύραν ἢ παράθυρον, ἐθίμου ἴσως ὀχληροῦ
 τὸ βάρος τότ' ἀναλαμβάνει ὁ υἱὸς τοῦ "Αρεως
 μειδιάμα ἠδὲ προβάλλων εὐτρικπέλως ὑποκλίνεται.
 Καὶ ὅσφ μέγας ἢ μικρὸς εἶν' ὁ ἐδώδιμος ἰχθύς,
 ἀνάλογον τοῦ στρατιώτου ὁ βαθμὸς γίνεται δέλεαρ.

ΘΕΑΝΩ ὀργίλως

Μαρία! τί κάμνεις αὐτοῦ; τί εἶν' αὐτὸς ὁ θόρυβος;
 ποῦ ὁ καφές; ποῦ τὸ γλυκό;

ΜΑΡΙΑ

"Ετοιμα εἶναι Θεανώ.

Μικρὸ καρβούνη ἐπέσεν εἰς τῆς κουζίνας τὰ κλαδιά
 πυρὸν καὶ ἀναμμένον καὶ νερὸν ἂν δὲν ἐπρόφθανα
 θὰ εἴμεθα χαμέναι. Δόξα σ' ὁ Θεός!

ΘΕΑΝΩ

Ποῦ ἔσβησεν,

ἢ φλόξ ἢ τῆς νεάνιδος τοὺς λογισμοὺς βιβρώσκουσα
 ἰδοὺ κατεπλακώθη· πρὸς στιγμὴν ὁ ἔρωσ ἐπτηξε,
 πλὴν αὐριον σφοδρότερον τὸ θυμὸς του τὸ τρυφερὸν
 σπαράσσει. Καὶ ὁ νοῦς ἀέρα ὅταν πάρη, οὐριος,
 πλησίστιος τὸν δρόμον τρέχει τὸν ὑγρὸν, καὶ τύραννον
 μετ' οὐ πολὺ αἰσθάνεται νὰ τὸν πιέζη ἀπηνῶς.

Καλὲ Μαρία! τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ ψάλλεις τὰ ἀνηύφραντα;
 μήπως ἐγὼ εἶμαι κωφή, εἶμαι τυφλή, εἶμαι τρελλή;
 ἀναίσθητος, ἢ παλαβή; — Νομίζεις πῶς δὲν ἐννοῶ.
 τί θὰ εἴπῃ ἐρωτικὸς διάλογος;

ΜΑΡΙΑ

Μὲ συγχωρεῖς.

Μ' αὐτὰ ποῦ λέγεις, Θεανῶ κυρία μου, τί ἔννοεῖς,
τὰ σκοτεινά; τί ὑπαινίττεσαι; ὁμίλει καθαρά
καὶ μ' ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ.

ΘΕΑΝΩ

'Απ' τὴν ἀγάπην ἔννοῶ.

Ἵπόκρισιν καὶ δόλον ἀποστρέφομαι. Τί ἄσματα
ἦσαν αὐτὰ ποῦ ἤκουσα; μὲ ποῖον διελέγεσο,
καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς ψυχὴ μου;

ΜΑΡΙΑ

Ὁ Γρασοῦλας

τὸν πατέρα σας ἐζήτει, Θεανῶ; ἐπαρχιώτης
εἶναι, ὡς ὑμεῖς γνωρίζετε, πολὺ γνωστός σας νέος
καὶ τοῦ ἱππικοῦ συντάγματος νομίζω ὑπολοχαγός·
εἰς τὸ ἀπόσπασμα Λαρίσσης ἦτο καὶ μὲ ἄδειαν
τοῦ ὑπουργοῦ ἐνταῦθα ἦλθεν εἶναι προβιβάσιμος.

ΘΕΑΝΩ

Νομίζω ὅτι ἐφωτίσθην ἀρκετὰ ἄς εἶναι δά.

Πλὴν σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς, εἰπέ μοι τὸ μυστήριον,
τίς ἦτο ὅπου ἐψάλλε;

ΜΑΡΙΑ

Καὶ τοῦτο σᾶς ἐτάραξεν;

Ἀγυιόπαιδα τῶν Ἀθηνῶν, κοινωνικὸν ἀπόβρασμα,
ὁ τόκος τῶν ἐρώτων καὶ καρπὸς τοῦ πολιτεύματος,
διέβαινον κ' ἐστάθησαν ἔς τὸν δρόμον καὶ τὰ πρόβατα
τοὺς λύκους τραγωδοῦσαν καὶ ἀνάθεμα π' ἀγροίκησα,
τί ἤθελον νὰ ψάλλωσι.

ΘΕΑΝΩ

Τοὺς ἔρωτάς σου βέβαια.

ΜΑΡΙΑ

Γουδι ἴ; τὸ γουδοχέρι· πάλιν τὰ αὐτὰ ἔπι τοῖς αὐτοῖς.
Κ' ἐγὼ ἢ κακομοῖρα·

ΘΕΑΝΩ

Παρ' ὀλίγον ἐφλογίζεσο,
οὐδένα ἔχω δισταγμὸν.

ΜΑΡΙΑ

Φωτιά δὲν θέλει ψευδατα.

ΘΕΑΝΩ

Ἄλλ' οὔτε παραμύθια. Καὶ τοῦ ἦσο σύ; τί ἔκαμνες;

ΜΑΡΙΑ

Μοὶ ἦρχετο ν' ἀρπάξω πὸ σκουπόξυλον καὶ μία καὶ δύο
νὰ τὰ ξυλοφορτώσω. Καὶ μὰ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου
Γεωργίου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ τοῦ τροπαιοφόρου
πῶς τὰ πιανε φερπῆτι. Ἰλλήν τις ἔχει τὸ δικαίωμα
πτωχὰ παιδιὰ νὰ δέρνη; τὰ κακόμοιρα, ἐλεεινὰ
καὶ νηστικά καὶ ἄστεγα! Οὐδὲν τῶν ἄλλων ἔχομεν
τῶν πολιτῶν δικαίωμα ὑπέρτερον. Πολίτευμα
ἐλεύθερον μὲ ποταμούς αἱμάτων μᾶς ἐπροίκισαν
οἱ ἀρειμάνιοι τῶν Μαραθωνομάχων ζηλωταὶ
γονεῖς ἡμῶν καὶ ὄπαδοὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

ΘΕΑΝΩ

Εὐγέ σου, Μαρία! ὅταν τὴν καρδίαν μας ἡ πίστις,
ἡ θρησκεία τὴν θερμαίνει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον
ἐν βίῳ ἀσφαλεῖ καὶ βέβαιον κρατοῦμεν ὀδηγόν,
ὁ κλίβανος νεανικῶν ὀρμῶν ἡρέμα σβέννυται.

ΜΑΡΙΑ

Ἡ ἀμαρτία ἀπαιτεῖ μετάνοιαν· ὁ τύραννος
τὴν ἀδικίαν, καὶ καρπὸς τῆς ἀμαρτίας θάνατος.
Ἄλλ' ἡ θρησκεία πάντα τὰ οἰκονομεῖ· τοὺς ἀσεβεῖς
βδελύσσεται, μετανοοῦντας δέχεται καὶ συγχωρεῖ.
Τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη κούφα ἔρχονται καὶ ἀβλαβῆ.

ΘΕΑΝΩ

Τὰ θεῖα ταῦτα λόγια μὲ κάμνουσι νὰ σ' ἀγαπῶ
καὶ πάντοτε ὡς ἀδελφὴν

ΜΑΡΙΑ

μὲ βλέπει, σὰς εὐχαριστῶ.

Εὐγνώμων εἶμαι πάντοτε καὶ ὄρκον κάμνω φοβερὸν,
μηδέποτε ν' ἀξιωθῶ νὰ ἴδω Θεοῦ πρόσωπον,
ἂν ἡ ψυχὴ μου διὰ σέ δὲν τρέμει, δὲν ἀγωνιᾷ,
μὴ ἀπευκτέον τι συμβῆ ἢ νόσος ἢ δυστύχημα
εἰς τοῦ καλοῦ κυρίου μου τὸν οἶκον. Τὰς ἐλπίδας μου,
τὸ μέλλον μου εἰς χεῖρας σὰς ἀνέθηκα, εἰς τοῦ πατρὸς,
εἰς τῆς μητρὸς καὶ ἀνεπιφυλακτῶς ὑπομένω
Γνωρίζει ὁ Θεὸς τὸ μέγα τόλμημα μου διὰ σέ
καὶ σκέπτομαι, πῶς ἠδυναμην, ὅ τι πρό καιροῦ φρονῶ
νὰ σοὶ ἀποκαλύψω, καὶ ζητῶ συγγνώμην Θεανῶ,
ὅτι ἐτόλμησα δίχως νὰ λάβῃς γινῶσιν νὰ προβῶ
εἰς μέτρον ἀπερίσκεπτον νὰ θέσω εἰς τὸν Κλήδωνα
ἐπίτηδες ὠραῖον δακτυλίδι καὶ πιστεύω πως
ἡ τύχη σου νὰ ἦναι ἀνοιχτή, διότι διστιχὸν
εὐνοϊκὸν συνέπεσε τῆς καλπῆς νὰ ἐξέρχεται.
καὶ εἶναι ἀληθές, πῶς δύο εἶχον θέσει ὅμοια,
πλὴν βαθμοφόρον διὰ σέ, κκλὸν ἀξίωματικόν
τὸ ῥιζικόν δεικνύει.

ΘΕΑΝΩ

Καὶ τὸ ἰδικόν σου τί φρονεῖ;

ΜΑΡΙΑ

Ἐντρέπομαι νά σοι τὸ 'πῶ, — καὶ Βλάχος εἶναι καὶ βοσκός.

ΘΕΑΝΩ

Χα, χα, χα, χα! Καὶ ποῦ τὰ ἤνες ταῦτα τὰ ἀνόητ',
 ἀσυνάρτητα, τ' ἀστόχαστα, τὰ πικρατά
 καὶ ἤλθες νά με βασκαλιζῆς, νά με σπάνης τὸ μυαλό,
 ποῦ ὁ πατήρ μου ἄλλα συνετώτερα ἐσκέφθη
 διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ τὸν ὑπηρέτην Ξενοφῶντα
 ἀπεφάσισεν, ἵνα σοι δώσῃ σύντροφον Μαρία;
 Εἶναι καλὸς καὶ τίμιος, ὡς βλέπεις, καὶ μεθαύριον
 μετ' οὐ πολὺ, μετὰ ὀλίγους μῆνας καὶ διευθυντὴν
 ἴσως τὸν στείλῃ εἰς τὴν Εὐβοίαν.

ΜΑΡΙΑ

Χρειάσθηκα τὰ μούτρα του,
 ποῦ εἶναι κασιδιάρης καὶ σπανὸς καὶ ὅλος ἄνοστος.
 Ἐγὼ ποτὲ τὴν τύχην μου, τὸν Κλήδωνα, τὴν μοῖράν μου,
 τὸ ριζικόν μου, οὔτε μ' ἑκατὸν ἀλλασσω Ξενοφῶντας.

ΞΕΝΟΦΩΝ (Κρῆς αἴφνης παρουσιαζόμενος)

Οἱ Κρητικοὶ καὶ τὸ λαγῶ μὲ ἀραμπᾶ κρατοῦντο,
 φ' τὴν ἀγορὰ ἤρχομεν το στεκοῦμε κι' ἀφικροῦντο.
 Ἀγάλ' ἀγάλη γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι
 τῆ Κρήτη θὰ ἀρίσουε αὐτοὶ οἱ Κατσιβέλοι.
 Λαγῶς πιπέριν ἔτριψε κακὸ τοῦ κεφαλιῶν του
 ἢ βρακουζῶν' ἐλύθηκε τοῦ μεσακοῦ βρακιῶν του.
 Ποῦλλοι σπανοὶ λέγ' ὁ Ῥωμῆος μουστάκ' ἔχουν μεγάλα
 σὰν τοῦ ἀσκιῶ τὸ μαλλιάρό, ποῦ μέσα τὰ ἐβάλα.

ΘΕΑΝΩ (έρυθριῶσα γελᾷ, ἡ ὑπηρέτρια ὀργίζεται)

Οὐ! φοῦ! νὰ ζήσης Ξενοφῶν! ἀπὸ καρδιᾶς ἐγέλασα.
τὰ χεῖλη μου πολὺν καιρὸν ὁ γέλως δὲν ἐδρόσισε,
μον' μόν' ἡμέρας εἴκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν καθημαι
καὶ μελετῶ, ἀναγινώσκω. ἢ κεντῶ πλὴν τέλους πάντων
σώθησαν τὰ ψεύματα. Ταχέως φθάν' ἡ μήτηρ μου
ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς Αἰδήψου.

πρὸς τὴν ΜΑΡΙΑΝ

Ἄλλὰ Μαρία Σκυριανή,

βλέπω, ὅτι ἀπέφυγες τοῦ Μήτσου τῆς Τασούλαινας,
τί ἄρα γ' ἡ ἀγάπη ἐννοεῖ; μὴ ἡ τοῦ Κλήθωνος
μαντεία ἀναφαίνεται; διότι Βλάχος ὁ πατὴρ
αὐτοῦ ἠξεύρεις ὅτι εἶναι.

ΜΑΡΙΑ

Πλὴν ἀξιωματικὸς

αὐτὸς νομίζεται: ἐντὸς ὀλίγου καὶ εἰς λοχαγὸν
προάγεται πιστεύω τῆ συστάσει τοῦ κυρίου μου
καὶ σοῦ πατρός. Τῆς ἐπαρχίας κομματάρχης λέγεται.
Τὰς ὑψηλὰς τῶν Κετυλαίων κορυφάς, τὰ διαυγῆ
τὰ ὕδατα, ὅσοι βοσκοὶ τὰ χαίρονται τὰ δροσερά,
οἱ ὑλοτόμοι βλάχοι καὶ λοιποὶ νομαδικοὶ λαοί,
ἐκτὸς τῶν Γύφτων, πάντες τὸν Τασούλαν σέβονται,
ὡς φατριάρχην θεωροῦν καὶ ψήφους ὀγδοήκοντα
καὶ πλείονας νὰ διαθέσῃ δύναται, ὡς ἔμαθον.
Καὶ ἂν μοι ἐπετρέπετο νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν, θὰ εἶναι μὴν,
παρακαλῶ μὴ σας κακοφανῆ ποσῶς ὅτι χαζὴ
ἐστάθην. Ἐπρεπεν, ὁμολογῶ, αἰθημερόν, εὐθύς,
ἀμέσως τὴν μητέρα σας νὰ εἶπω, τί συνέβαινε

ΘΕΑΝΩ

Μ' ἔσκασες καυμένη, καὶ ὑπὸ πολλῆς στενοχωρίας
 ἄκουσα συνέχομαι, καὶ πλέον σύντομα δὲν ὄμιλεῖς,
 μόνον λογοδιάρροιαν ἢ γλῶσσά σου ἐκένωσε,
 καὶ ἂν σ' ἀφήσουν ἄδηλον, ἂν νὰ κρατήσης δυνηθῆς;
 Ἡ γλῶσσα τῆς νεάνιδος, ἐλεύθερος ἂν ἀφεθῆ,
 τὸν ῥοῦν αὐτῆς ἀκάθεκτος, παφλάζουσα ἀκολουθεῖ
 τὸν σκολιόν οὔτε χαλίβδινοι φραγμοί, οὔτ' ἄλλο τι
 ἀνθρώπινον, εἰμὴ μόνον ὁ κάματος, ἢ κόπωσης,
 ἢ βάσανος, ἐρωτικῶν συλλογισμῶν τὸ πέλαγος,
 τὰ κυανᾶ εὐρέα νῶτα τῆς θαλάσσης τὰ ὑγρά,
 ἢ ἀμετάκλητος ἐλπίς τοῦ ἀγανοῦς ἐρωτικοῦ
 θριάμβου, ταῦτα μόνον εἰμποροῦν ν' ἀναχαιτίσωσι
 καὶ ὡς ἀράχνης τὸν ἴστων ταχέως διαλύσωσι.

ΜΑΡΙΑ

Νὰ κρύψω τὴν χαρὰν ἀδύνατον μοι· ἢ θεραπευαίνεις
 καὶ δούλη πλεῖστον ὄφειλε καὶ κατὰ τοῦτο τῆς καλῆς
 τῆς δεσποινίδος καὶ κυρίας μου ἐγὼ τῆς Θεανοῦς
 νὰ υπολείπωμαι, ὡς ἀπαιτεῖ ἢ ὑψηλὴ ἀνατροφή.

ΘΕΑΝΩ

Ἄλλα γὼ τὴν ἠρώτησα.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ὁμως δὲν ἀνέμενες
 τὸ τέλος νὰ ἰδῆς.

ΘΕΑΝΩ

Τὸ διαφοροούμενον.

ΜΑΡΙΑ

Παρακαλῶ!

Ἄφ' ἧς ἡμέρας χάριν ἐπισκέψεως ὁ Μῆτσος ἦλθε

τοῦ Τασοῦλα ὁ υἱὸς ὁ ὑπολοχαγός, ὁ δράκος,
 τοῦλάχιστον δις τῆς ἡμέρας διαθαίνει τακτικὰ
 τὸν δρόμον τῆς οἰκίας μας, καὶ θύραν καὶ παράθυρα,
 ὡς ἔλαφος διψῶσα κατατρῶγει μὲ τοὺς ὀφθαλμούς.
 Ὡς ἐννοῶ τὸ πῦρ δεινῶς βιβρώσκει τὴν κερδίαν του
 καὶ στρόβιλοι φλογῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ τὰ σπλαγχνα
 βασανίζουσι. Πηγὴν ζητεῖ, ὕδωρ ψυχρὸν γυρεύει
 τῆς καμίνου τὸν ἀκάθεκτον τὸν καύσωνα νὰ σβέσῃ.
 Καὶ ταχέως, ὅταν ἐξαφνα εὐρίσκομαι ἀπέναντι
 αὐτοῦ, εἴτ' ἐξ ἀπροσεξίας, εἴτε καὶ τὸ χρέος μου
 ποιῶσα, ὡς γινώσκετε, τὸ δουλικόν, καθήκοντα
 πληρῶν εὐγνωμοσύνης ἀναστέλλει τὴν πορείαν του,
 καὶ μ' ἐρωτᾷ. Πῶς ἔχετε; πότ' ἔρχεται ὁ κύριος;
 τί γράφει ἡ κυρία ἐκ τῆς Αἰδηψοῦ; ἡ δεσποινίς
 ἡ Θεανῶ, πῶς ἔχει; διατί εἰς τὸν περίπατον
 οὐδέποτε ἐξέρχεται; καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.
 κ' ἐγὼ ἡ τχπεινὴ σας ἀναγκάζομαι νὰ ἀπαντῶ,
 νὰ χαιρετῶ, κ' εἰς πᾶν αὐτοῦ μειδίαμα, μειδίαμα
 νὰ πέμπ' ἀπὸ μακρὰν καὶ δεσποινίδος χρέη ἐκτελῶ.
 Τῆς πάλαι Πηνελόπης ὡς ἀκούω, αἱ θεράπαινοι
 σκληρὰ ἀνάγκη, οὕτω τοὺς μνηστῆρας ἐθεράπευον.

ΘΕΑΝΩ

Τὰ ὦτά μου ἐν τούτοις, σ' ἀγαπῶ, τὰς λέξεις ἤκουσαν,
 ψυχὴ μου! ἔλα δὰ ἐξήγει με, τί ἐννοοῦν αἱ λέξεις
 αὗται αἱ τερπναί, αἱ γόησαι;

ΜΑΡΙΑ

Ὁ Κύριος γινώσκει
 Θεανῶ, σκοπὸς τῆς ὀμιλίας μας σὺ μόνη ἦσο,
 σὺ αὐτὴ, καὶ χάριν σοῦ...

ΘΕΑΝΩ

Εὐχαριστῶ· ἀλλὰ πολὺ
διστάζω, ἂν ὁ Μῆτσος τοῦ Τασούλα, ...

ΜΑΡΙΑ

Ναὶ ὀρκίζομαι
εἰς τὸν Θεόν! νὰ χαίρεσαι τὰ μάτια σου.

ΘΕΑΝΩ

Καὶ διατί

τὰ ἰδικά σου ὄχι;

ΜΑΡΙΑ

Ἔστω καὶ

ΘΕΑΝΩ

Λοιπὸν ἀκούσωμεν.

ΜΑΡΙΑ

Τὸν πατέρα, λέγει, ἤθελε τὴν πρότασιν νὰ κάμῃ,
πλὴν συμπέλλεται, ὑποχρεώσεις, λέγει, πλείστας ἔχει
ἀλλ' ἐπιφυλάσσεται καὶ μετὰ τὸν προβιβασμὸν
ἴσως τολμήσει ἢ ἀμέσως ἢ καὶ διὰ φίλου τοῦ
μνηστήν του νὰ ζητήσῃ σὲ τὴν ἀκριβῆ μου Θεανώ.
Καὶ τοῦτο, μὴ νομίσητε, ὅτι ἡ πρώτ' εἰναι φορὰ
ποῦ ἤκουσ' ἀπ' τὸ στόμα του· πολλακίς τὴν διάβασιν
μὲ δῶρα ἐσυνώδευσε καὶ ἄλλοτε μὲ κομφιτούρ,
ἄλλοτε μὲ φρουτ-κλασέ, ὁ λάρυγξ μου ἐκάηκεν
ἀπὸ τοῦ Μήτσου τὰ γλυκά. Καὶ σὲ κάποτε ἤθελα
νὰ δίδω, ἀλλ' ἐδίσταζον μὴ ὑπονοίας σοβαρὰς
ὑπόπτων διαλογισμῶν, οὓς πάντα προφυλάσσομαι,
ἀκαίρως ἐξεγείρω.

ΘΕΑΝΩ

Καὶ πρὸς τί ἀφοῦ ὡς λέγεις
τῆς ἀγάπης τοῦ σκοποῦ ἤμην ἐγὼ, νὰ μὴ με κάμῃς
λόγον,

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ παντοτε δειλὸν τὸ ὑπηρετικόν
ἐκ πείρας τὸ ἐγνώρισκ. Καὶ ἂν ποτε, μὴ γένοιτο!
ἀποτυχία τις συμβῆ, εἰς τὴν καμπούρην τὸ κακὸν
θὰ πέσῃ τῆς Μαρίας βέβαια.

ΘΕΑΝΩ

Ποτὲ μὴ φαντασθῆς,
ὅτι κακὸν ἀντὶ καλοῦ θὰ λάβῃς. Ὅμως ἐπρεπεύει...
ἀλλ' ὡς ἐγὼ μυρίζομαι διάδρομον ὁ ποντικὸς ἐποίησε.
Πλὴν πρόσεχε Μαρία, καὶ εἰς μίαν νέαν ἢ τιμῇ,
καὶ μάλιστα ὡς σὲ πτωχὴν, καὶ προῖξ καὶ θησαυρὸς ἐστί
καὶ πλοῦτος ἀναφαίρετος.

ΜΑΡΙΑ

Ἡ καλοσύνη σας· ἀλλὰ
τῆς Σκύρου αἷξ οὐδέποτε ζωγεῖται συλλαμβάνεται,
ἐκτὸς ἂν εἰς παγίδα πέσῃ φοβερὰν ἢ φονευθῆ.
Εἰς τὸν καλαῦρωπα ἐνίσι' ἔρχεται τὰ κέρατα
νὰ ξέσῃ τοῦ ποιμένος, ἀλλ' ἐπιβουλὴν ἂν μυρισθῆ
ἐκεῖ, τὴν ἔχασες· ἐπῆρε τὰ ἀνάπλαγα· εἰς βράχους
ἀποκρήμους καταφεύγει. Ἡ κοιλία της ἀμέσως
μεταβάλλεται εἰς μυδροβόλον ὅλως ἀβλαβῆ.
Τὰ ἀναντα τὰ κάταντα, τοὺς ἀτραπούς πυκνῶν ἐπλήρωσε
σφαιρῶν καὶ ὑπεράνω ἴσταται κινδύνου.

ΘΕΑΝΩ

Πλὴν

αὐτὸ ῥόδον;

ΜΑΡΙΑ

Τὸ ῥόδον πάλιν τοῦτο τὸ ὠραῖον,
εὖοσμον, τὸ ἄλικον, τὸ δροσερὸν εἰς σέ ἀνήκει.
Ἴδου λάβε το.

ΘΕΑΝΩ (λαβοῦσα τίθεισιν εἰς τὴν ῥίνα).

"Ω, ὦφ! Τί εὐωδία ἄφατος!

ΜΑΡΙΑ

Ἐγνώρισες καλά,
τὸ τί ἀξίζει μία ὑπρέτρια πιστή;

ΘΕΑΝΩ

Λοιπόν,
ἂν ταῦτα πάντα ἀληθῆ, πῶς κάποτε καὶ πρὸς ἐμέ
μειδιάμα δὲν ῥίπτει, ἀλλ' οὐδέ χαιρετισμὸν ποτε;
Μαρία! μὴ τὸ πῦρ τὸ φλέγον τὴν καρδίαν σου ζητῆς
να μεταδώσης νῦν καὶ εἰς ἐμέ τὴν ὄλως ἀφλεκτον;
Ἐδύνατο καὶ δεύτερον, ἂν ἤθελε τὴν Θεανῶ
να ἴδῃ ὁ Τασοῦλας.

ΜΑΡΙΑ

"Ἄν ἡ μήτηρ σου τὸν Μολοσσὸν
ἔς τὴν μάνδραν τῆς οἰκίας της τὸν ἄγρυπνον δὲν ἀφινεν
ἐμέ τὴν ὑπρέτριαν καὶ δούλην της.

ΘΕΑΝΩ

Τὴν τύφλα σου.
Τὸν Κρητικὸν τὸν Ξενοφῶντα ὁ πατὴρ ἀναχωρῶν
ἀφῆκε τῆς οἰκίας φύλακα τὸν Κέρβερὸν αὐτόν.

Τὴν δὲ φροντίδα τῆς ἐμῆς ἀνατροφῆς καὶ πρόνοιαν
ἡ Ἑλβετίς ἡ Βέρθη μαδεμοαζὲλ ἀνέλαβεν.

Κατ' ἰδίαν

Ἄλλ' αὔριον ἐσπέρας ἴσως ἐπιστρέψ' ἡ μήτηρ μου
ἀπὸ τὴν Αἰδηψὸν καὶ σκέπτομαι ν' ἀποφασίσω ὅτι
ὄνειρα καθ' ὕπνον ἔβλεπον γαμήλεια νὰ εἶπω
καὶ αὐτὸν τὸν Κλήδωνα τῶν γενεθλίων Ἰωάννου
τοῦ Προδρόμου πρόχειρον νὰ ἔχω ἀφορμὴν τὸν σκολιόν,
καὶ τὴν Μαρίαν μάρτυρα καὶ ὄργανον κατάλληλον.
Ἐν πρώτοις ὅμως πρέπει ταύτην νὰ κρατῶ ἐνήμερον
τῶν ἀπορρήτων λογισμῶν μου. Εἶναι πολυμήχανος,
πολυπαθής, πολυπείρος καὶ ἔτυμος καὶ μυστική.

πρὸς τὴν ΜΑΡΙΑΝ

Μαρία!

ΜΑΡΙΑ

Πρόσταξε καὶ πρόθυμον θὰ μ' ἔχῃς πάντοτε.

ΘΕΑΝΩ

Τὴν συνδρομὴν σου ἤθελα, ἀν τοῦτο ἦτο δυνατὸν,
ἅμα ἡ μήτηρ μου ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Αἰδηψόν.

ΜΑΡΙΑ

Θὰ ἦμαι πρόθυμος εἰς ὅτι ἐξαρτᾶτ' ἀπὸ ἐμέ.

ΘΕΑΝΩ

Ὡς βλέπεις πολλὰ νέαι εἰς τὴν ἡλικίαν μου
ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ καλὰ τὴν τύχην των τὴν ἔκαμαν
εὐροῦσαι τὰ ἐγκόσμια. Ἐγὼ δ' ἀκόμη ἀν καὶ ἦμ'
ὑπέρπλουτος, ἐγὼ ἀκόμη κάθημαι 'ς τὰ κρύα
τοῦ λουτροῦ. Οὐδεὶς φροντίζει δι' ἐμέ. Πολιτικὰ
ἡμέρας καὶ νυκτός, ὡς βουλευτής, σκοτίζειτ' ὁ πατήρ

διανοούμενος. Ἡ μήτηρ μου, δὲν ἤκουσά ποτε,
λόγον καλὸν νὰ εἶπη δι' ἐμέ.

ΜΑΡΙΑ

Τὴν μαδεμοαζέλ,
νομίζω, εἴαν ἔλεγες θὰ ἦτο φρονιμώτερον.

ΘΕΑΝΩ

Γνωρίζω, πλὴν φοβοῦμαι, μὴ τὰ πράγματ' ἐξελάβανεν
ἀνάποδα ὡς μὴ καταλαμβάνουσα ἑλληνικά.

Ἡ μήτηρ μου τὴν γαλλικὴν, κουκούτσι! μάλιστα συχνὰ
πυκνὰ καλὴν τὴν κωμωδίαν παίζομεν. Ἀκούσατε
ματμοαζέλ — τὴν λέξιν ἂν τυχαίως εἶπ' ἡ μήτηρ,
— βουϊ μαδάμ, ἐκείνη ἀποκρίνεται. — Τί ὥρα εἶναι;
— νὸν μαδάμ — ἀπαντησις ἀθῶα μὲν, πλὴν ἄσχετος.
— ματμοαζέλ, πεινάτε; — νὸν μαδάμ — καὶ ὅμως πρὸ μικροῦ
τὰ ἐναντία μ' ἔλεγε. Ματμοαζέλ, ἡ Θεανῶ τί ἔκαμε; —
— νὸν μαδάμ. — ματμοαζέλ! νομίζω βρέχει, ἂν ἡ μήτηρ
εἶπη πρὸς ἀστείμον, ἐκείνη, ἥλιος χαρὰ Θεοῦ,
ἀμέσως βουϊ μαδάμ τῆς λέγει, καὶ ἐκ τούτου κωμικὰ πολλὰ
ἐκάστοτε συμβαίνουσι. Διὸ καὶ προφυλάττομαι
μήπως ἡ μήτηρ, ἂν τῇ ἐρωτήσῃ, τί ἐγὼ φρονῶ,
εἴαν ἀποκατάστασιν ζητῶ, φοβοῦμαι μήπως
ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ὅλως ἄσχετα ἐκλάβῃ καὶ μὲ μίαν
λέξιν, νὸν, τὰ πάντα καταστρέφονται. Καὶ ὁ πατήρ μου
καὶ ἡ μήτηρ μου, ἀδύνατον δὲν εἶναι ν' ἀναμένωσιν
ἀμέριμνοι, τίς οἶδεν ἕως πότε καὶ ἀφρόντιδες.
Νὰ κάμω πάλιν τὸν διερμηνέα μόνῃ ἄτοπον.
Θὰ λέγω ἀσυστόλως πάντα ὅσα ἔγω ἐπιθυμῶ.
Διὸ καὶ σὲ παρακκλῶ.

ΜΑΡΙΑ

Θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι

καὶ ἔχω πρόχειρον τὸν Κλήθωνα, ἀλλά . . .

ΘΕΑΝΩ

. . . ὑπόσχομαι

κ' ἐγὼ μὲ κάθε τρόπον νὰ παρακαλέσω τοὺς γονεῖς
 πρὸ πάντων τὸν πατέρα μου νὰ προνοήσῃ διὰ σέ.
 Γνωρίζεις πόσον μ' ἀγαπᾷ; ἀλλὰ αἱ ὑποθέσεις του
 συνήθως τὸν ἀπασχολοῦν.

ΜΑΡΙΑ

Ἐγγνώμων θὰ σὰς εἶμαι.

ΘΕΑΝΩ

Μένε ἡσυχος.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀλιβερίῳ τῆς Εὐβοίας.

ΒΑΡΒΑΣ πρόφην βουλευτῆς Εὐβοίας καὶ νῦν ὑπουργικὸς
ὕποψῆφιός.

Φίλοι Ἕλληνες! ἀπόγονοι Ἀβάντων μεγαθύμων!
Φίλοι Εὐβοεῖς! ὁ Ἐλεφήνωρ Χαλκοδεντιάδης
ἐντεῦθεν ἐξεστράτευσέ ποτε μετὰ πεντήκοντα
νεῶν εἰς Τροίαν, καὶ ἐν Σκύρῳ ἀνετράφη Ἀχιλλεύς,
ὁ ἄριστος τῶν Ἀχαιῶν καὶ Μυρμιδόνων βασιλεύς!
Τέσσαρα γίνοντ' ἀκριβῶς τὰ ἔτη που δὲν ἔτυχε
νά λάβω ἀφορμὴν, ἵνα τοὺς φίλους μου τοὺς παλαοὺς
ὑμῶν ἐπισκεφθῶ. Εὐχαριστῶ τὴν τύχην μου πολλὰ
ὅτ' εἰς τῆς Αἰδῆψοῦ ἡ σύζυγός μου ἦλθε τὰ λουτρά·
ἐκεῖθεν ἐπιστρέφω τὴν συνώδευσα ἕως ἐδῶ.
Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς Ἀθήνας τὴν ἀπέστειλα
καὶ χρέος ἀπαραίτητον ἐνόμισα, ὅτ' ἐκπληρῶ
ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰάν ἔμενον ὁ φίλος σας
χάρις ὑμῶν. Πιστεύσατε εἰς τ' ὄνειρον σᾶς ἔβλεπον
πολλάκις. Οἱ πολιτικοὶ περισπασμοὶ μ' ἐκώλυον.
Εἰς τὴν Βουλὴν ἀέρα ἐκοπάνιζα. Τοὺς ἄλωνας,
τὸν βίκκον, τὸ τριφύλλι ἀνεμιμνησκόμεν συνεχῶς.
Ἄνευ ἀέρος οὐδὲν γίνεται· τοῦ μύλου ὁ τροχὸς
δὲν στρέφεται, ἀλλ' ἠρεμεῖ, σχολάζει. Φίλοι ἰατροί!
καὶ δικηγόροι καὶ λοιποὶ τῆς ἐπαρχίας πρόκριτοι!

καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ, ὅτι εἰς Ἄλιβέριον
ἐλάβετε τὸν κόπον νὰ ὀρίσετε.

ΑΝΤΙΠΡ. ΣΚΥΡΟΥ

... τί λέγετε!

Ἡμεῖς χαρὰν μεγίστην κ' εὐχαρίστησιν λαμβάνομεν
ὁσάκις ἔχομεν τὴν τύχην νὰ φιλοξενῶμεν
πρόσωπα ἐδῶ τοιαῦτα ὑψηλὰ καθὼς ὑμᾶς.

ΒΑΡΒΑΣ

Εὐχαριστῶ.

Φίλοι καὶ κύριοι! τῆς Κύμης ἐξοχότητες, Στύρων,
Διστίου καὶ τῶν Κοτυλαίων ἑξάρχαι, Καρύστου τε
καὶ Κονιστρίων προϊστάμενοι, Αὐλωναρίου
τέννα ἀγλαά, τῆς Σκύρου κομματάρχει, ἡ ἡμέρα
ἐπλησίασε, τὰ ψεύματ' ἐτελείωσαν, ἡ μάχη
ἔσεται σφοδρὰ καὶ πεισματώδης. Καὶ γνωρίζει ὁ Θεὸς
ὅπόσον βλέπων χαίρομαι εὐημεροῦντα τὸν λαὸν
καὶ παρδ' αὐτὴν περισκελίδα ὑπὲρ γόνου φέροντα!
Πλὴν κατηγήσατε αὐτὸν τὴν ψῆφον πάντα τὴν λευκὴν
εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ δίδῃ, εἰς τοὺς ἄλλους μέλαιναν.
Ὁ τρυγητὸς ἐλήλυθεν, ἡ ἀγωγὴ ὠρίμασεν,
οἱ Σιληνοὶ χορεύουσιν, ὁ Λῆνος ταλαντεύεται.
Ναί! μάρτυς εἶναι ὁ Θεὸς ἐκ τῆς Εὐρώπης φάρμακα
εἰς τὸν λαὸν ἐκόμισ' ἀντιδερμικὰ καὶ δωρεὰν
προτίθεμαι νὰ χορηγῶ καὶ μίαν κνήστην χωριστά·
ἐπίκειται δὲ φόβος μὴ τὰ ψωραλέα πρόβατα,
μὴ γένοιτο! ἀκολουθήσῃ, καὶ διὰ τὴν τύχην μας
ἐπῆλθεν ἡ διαίρεσις. Ἄλλ' ὅμως ἂν ἡ φρόνησις
ὑπερισχύσῃ, πρῶτον μίαν Τράπεζαν γεωργικὴν
θὰ ἐνεργήσω παντὶ σθένει (ἡ ἀνάγκη προφανῆς)

εἰς Εὐβοίαν νὰ συστηθῆ. Δὲν προκαταλαμβάνω δὲ
 τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἄς πεισθῶσιν, ὅτι
 ἀφειδῶς τὰ δῶρα τῆς εὐνοίας μου θὰ ἐπιχύσω.
 Τὸν βίβλον ἔχω διὰ τὸν λαὸν καὶ τὸ τριφύλλι δι' ὑμᾶς
 ἐλεύθερα. Νὰ ζήσῃ ἡ κυβέρνησις, ὁ πρόεδρος
 μεγάλα ἔργα καὶ τρανὰ ἐπιχειρεῖ καὶ χρήσιμα
 ὅσα γίνονται δάνεια δὲν σπαταλῶνται ἀναιδῶς
 εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ Ἀρχύτας δὲν πετᾷ ἔς τὴν θάλασσαν
 τὴν ἐθνικὴν ὠφέλειαν ἔχει σκοπὸν τοῦ πάντοτε.
 Γραμμὴν σιδηροδρομικὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Εὐβοίαν
 ἐντὸς ὀλίγου ὁ λαὸς θὰ βλέπῃ ἄγαν κεχηνῶς.
 Τῶν φόρων τὴν ἐλάττωσιν πολὺ συλλογιζόμεθα,

ΑΝΤΙΠΡ. ΣΚΥΡΟΥ

καὶ ὅμως εἶναι πρᾶγμα ἀνεπίδεκτον συλλογισμοῦ.
 Πῆτα σωστή, σκύλος χορτάτος, πρᾶγματ' ἀσυμβίβαστα.

ΒΑΡΒΑΣ

Ἀνάγκην στόλου ἔχομεν ξελαρυγγίζετ' ὁ λαὸς
 φωνάζων· καὶ ἰδοὺ μετ' οὐ πολὺ ὁ στόλος ἔρχεται.
 Συγκοινωνία Ἀθηνῶν, Λαρίσσης, Πύλου, Πειραιῶς
 καὶ Κατακόλου καὶ Πατρῶν καὶ Καλαμῶν καὶ Μυκηνῶν
 Στυγὸς ὕδωρ καὶ Ἀχέρων καὶ κεῖσε σιδηρόδρομος.
 Τὸ Χάρωνος πορθμεῖον καὶ οἱ ὄνοι καὶ ἡμίονοι
 καὶ ἀγωγεῖς, καραγωγεῖς φρικτὰ διαμαρτύρονται.
 Ἄν πέσῃ ἡ κυβέρνησις δαιμόνια θὰ ἔχωμεν
 πολιτικὴν ἀμώμητον, τὸ παρελθὸν διδάσκαλος·
 οἱ ὄνοι καὶ ἡμίονοι ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν,
 τῆς φύσεως τὸ παίγνιον. Χαρὰ ἔς τὴ μοῖρα πῶχομεν
 τὰ ἔργα παραλύουσι τὰ χρήσιμα πάντα εὐθύς.

Λιμνῶν ἢ ἀπόξήρασις, ὑδάτων διοχέτευσις,
 γραμμαὶ ἀμαξητῶν ὁδῶν, λιμένων ἢ περιφραξίς.
 Αἱ Ἄρπυιαι τοῦ Ἑλληνοσ τὰ κόκκαλα θὰ γλύφωσιν.
 Ἐπιστρατεῖαν ἔχομεν, καὶ δὲν μᾶς λείπει ἀφορμή.
 Ἡφαιστιῶδες βάραθρον καλεῖται ἡ Ἀνατολή·
 μικρὸς σπινθὴρ τὴν φοβερὰν νὰ προκαλέσῃ ἔκρηξιν
 μόνον ἀρκεῖ. — Τίς ποτε τοῦτο εὖ φρονῶν ἀνὴρ φρονεῖ;
 ἢ τίς ἀνὴρ πολιτικοῦ κατέχων θέσιν ἀγνοεῖ
 ἢ μυωπάξει ἢ τυφλώττει, οὐχ ὄρᾳ τὸν κίνδυνον;
 δὲν βλέπει! ὑπερεκατομμύριοι τρομάξουσι στρατοὶ
 ἀπέναντι ἀλλήλων, ὡσπερ λέοντες ἰστάμενοι
 τὴν χαιτήν ὑπερήφανον ἐνίοτε βρυχώμενοι
 τινάσσουσι. — Τὸ θῆραμα δυσάλωτον, ἀπρόσιτον,
 Πυριφλεγέθων ποταμὸς ἐνώπιον ἐκτείνεται
 τοῦ παραδείσου τῆς Ἀνατολῆς ἐντὸς τυγχάνοντες
 ἡμεῖς, τὰς συνεπείας τῶν ἐκρήξεων σφοδρότερον
 ἢ ἄλλοσ τίς θὰ αἰσθανθῶμεν καὶ τὸν σάλον τὸν φρικτόν.
 Ἀσύνητόν τι κίνημα, δημοκοπίας ἔναυσμα,
 ὄλεθρον συνεπάγεται, χρεωκοπίαν ἀφευκτόν.
 Εἰρήνην ἀγαπᾷ Θεὸς καὶ ταύτην μόνην συνιστᾷ.
 Φροντίσατ' ἐνεργήσατε, καιρὸν μὴ καρτερήσατε,
 σχολεῖα καὶ γυμνάσια οἱ δῆμοι θ' ἀποκτήσατε.

ΑΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Οἱ λόγοι σας σοφοῦ ἀνδρὸς γνωρίσματα· ἔργων σκιά·
 τῆς ἱστορίας πόρισμα, ἀλάθηστον ἐστὶ καὶ τό·
 Ἡ βαθμιαία πτώσις ἐν Ἀνατολῇ ἐπάγεται
 ὡς φυσικὴν τὴν βαθμιαίαν πτώσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ·
 κέντρον ἐνεργείας ἔθνικῆς ἐπίζηλον καὶ πλοῦτος
 καὶ ἐμπόριον καὶ ναυτηλία καὶ ἐπιρροή πάντα ἀπώλοντ'

ἀφ' ἡμῶν, παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ, ἀπενεκρώθησαν.
 Ὅσῳ δ' ὁ κύκλος ἐνεργείας περιστέλλεται ἐκεῖ
 τῆς φαύλης διοικήσεως, τοσούτῳ μᾶλλον δυστυχῶς
 καὶ ἡ ἀκτίς τῶν ἐθνικῶν συστέλλεται ἐλπίδων καὶ
 βραχύνεται.

ΑΝΤ. ΔΙΣΤΙΩΝ

Ἐνέτυχον ἐγὼ ποτε τὸν Ἄρατον κομπάζοντα,
 ὅτι τὸ ἔθνος ἂν ὀλίγους ἔτι μῆνας ἄφινε
 τοὺς οἶακας τοῦ Κράτους εἰς τὰς χεῖράς του τὰς σιβαράς
 ἀφεύκτως εἰς τὴν Ἡπειρον, Μακεδονίαν, Βόσπορον,
 ἄνευ πυρίτιδος, μισθοῦ, γυμνός καὶ ἀνυπόδητος
 ἐστρατοπέδευ' ὁ ἐλληνικὸς στρατός. Καὶ ἔπειτα
 κατὰ τῆς Γερμανίας, τῆς Ἀγγλίας, τῶν Αὐστριακῶν
 τὸν πόλεμον ἐκήρυττε καὶ ἤλπιζεν, ὡς τὴν Τουρκίαν,
 εὐχερῶς τοὺς πάντας θὰ κατέβαλλε καὶ ἐν θριάμβῳ
 εἰς Ἀθήνας θὰ εἰσῆρχετο καὶ εἰς Θεσσαλονίκην.

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Καὶ ὅμως τὴν πρῶτὴν τῆς ἐπαύριον, τοῦ στόλου
 τῶν Δυνάμεων ἀφικομένου, εἶδον ἔκπληκτος
 ἐκ πτωχικῆς οἰκίας διερχόμενος τὰ ἴσώβρακα
 τοῦ ἥρωος πλυνόμενα, πῶς νὰ εἰπῶ, ἐντρέπομαι
 ἐλεεινὰ κι' ἀξιοδάκρυτα.

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΣΤΡΙΩΝ

Ἐκ τῆς ὀργῆς, ὡς φαίνεται,
 καὶ θλίψεως ὁ χόλος του εἰς τὰ ἐκτὸς ἐφάνη.
 Εἶχε δίκαιον· τὰ ὄνειρα ἀπατηλὰ βεβαίως
 πάντοτε, καθ' ὕπνον μόνον τέρπουσιν ἢ ἐκφοβοῦσιν,

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἡ ταράττουσι· πλὴν ταῦτα πάντα ἐν νῶ ἔχοντες ὑμεῖς

τὴν ἄβυσσον τὴν οὖσαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προσέξατε·
 εἰς βόθρον ὑποχθόνιον ἀφρόνως ἀνοιγόμενον
 μὴ τυχὸν πέσῃ ὁ λαός. Λόγοι τερπνοὶ καὶ πράγματα
 ὠφέλιμα, εὐτύχημα καὶ δῶρα τῶν θεῶν εἰσιν·
 ἀλλ' ὅμως ὅταν πρόκητ' ἐκλογὴ ἢ κρίσις, πότερον
 τὰ χρήσιμα ἢ τὰ τερπνὰ πρέπ' ὁ λαός νὰ προτιμᾷ ;
 τὰ κρείττω, τὰ βελτίονα ἐκλέγει, ἂν τῷ ὄντι σωφρονῇ.

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Ἐπιστολὴν ἀπὸ προχθῆς τῶν φίλων τίς μοι ἔπεμψεν
 ἐξ Ἀρκαδίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ Ἀράτου ἀκριβῆς
 ἀντίγραφον. Εἰς τὸν λαὸν τὸ Σάββατον ἀπήγγειλε
 τὸ παρελθόν.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ λάβωμεν
 ἐὰν τὴν καλοσύνην ἐλάβανετε τὴν φιλικὴν
 νὰ ἀναγνώσητε αὐτὴν ἡμῖν.

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Ἰδού.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Προσέξατε !

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ ἀναγινώσκει τὸν λόγον.

Ἄλλοτε τῆς πατρίδος μου ἀναλαβὼν τοὺς οἴακας,
 τῆς φίλης μου Ἑλλάδος τὴν ἐπέκτασιν, τὴν αὕξησιν,
 τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον εἶχον ὄνειρον. Ἀλλὰ
 ἄνευ χρημάτων οὐδὲν γίνεται τοῦτο γνωστόν ἐστι
 τοῖς πᾶσι. Τί ὅμως ἠδυνάμεθα ἀναλαβόντες
 σκάφος ἀνερμάτιστον ; οἱ φόροι λίαν ἐπαχθεῖς
 εἰς τὸν λαὸν ἐφαίνοντο. Ὀφείλομεν κωφεύοντες

εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ λαοῦ νὰ εἴμεθα ἀναίσθητοι,
 τοῦτ' ἐννοεῖται οἰκοθεν· πλὴν δυσαρέσκεια λαοῦ,
 ὀργὴ Κυρίου· οὐδὲ μῆνα τὸ χαρτοφυλάκιον
 τοῦ ὑπουργοῦ εἰς χεῖρας νὰ κρατῶμεν ἠδυνάμεθα.
 Διὸ καὶ ἠναγκάσθημεν εἰς τὰς παραμονὰς αὐτὰς
 θυέλλης ἐν Ἀνατολῇ νὰ ἐλαττώσωμεν στρατόν,
 πρέσβεις ἀνεκαλέσαμεν, φόρους ἐμετριάσαμεν,
 καί, ἡ πενία τῆ Ἑλλάδι αἰεὶ ζύντροφός ἐστι,
 σπουδαίως μελετήσαντες, καλὸν ἐθέμεθα σκοπόν,
 τὴν οἰκονομικὴν μας θέσιν πρῶτον πάντων, ὅσον γε
 τὸ ἐφ' ἡμῖν, νὰ κανονίσωμεν. Καὶ τίς ἐμάντευσέ
 ποτε ὅτι αἱ δόλια καὶ συμπαθεῖς ἐπιστολαὶ
 τῆς Νοβικῶφ ὑπὲρ Βουλγάρων ἢ τοῦ Λαβαϊλα' αὐτοῦ
 τοῦ Βέλγου τὰ δημοκοπήματα πολιτικῆς αἰσχρᾶς
 πλεκτάναί ἦσαν, ἰσχυρῶν διπλωματῶν τεχνάσματα;
 Ἡ βίς ἡμῶν βραχεῖα μάλ' ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
 διπλωματίας ὄργανον, προγνωστικοῦ ἀρμόδιον.
 Ἡ χάρις ἡ προφητικὴ ἄλλοις ἐδόθη οὐχ ἡμῖν.
 Ἐλέχθη πῶς τοῦ ῥογγου τῆς πολιτικῆς καρώσεως,
 ὡς τότε δὲ ἐλέγετο, ὁ τῶν Βουλγάρων θρίαμβος
 ἀφύπνισεν ἡμᾶς. Τὸ ἔθνος ἅπαν ὡς εἰς ἄνθρωπος
 συνεταράχθη βλέπων δικαιώματα ἐλληνικὰ
 καὶ διεθνεῖς συμβάσεις ἀναιδῶς καταπατούμενα.
 Τί ἄλλο τότε ἠδυνάμεθα ἡμεῖς οἱ ἀσθενεῖς
 νὰ πράξωμεν οἰακοστρόφοι; τὴν πυξίδ' ἐχάσαμεν.
 Εἰς τῆς πατρίδος καὶ τοῦ ἔθνους τοῦ ἀλγοῦντος τὴν φωνὴν
 ὑπέικοντες γενναίως ἠνωρθώθημεν. Ἦτον ἀργά·
 ἐπιστρατεῖαν ἤθελ' ὁ λαός, τὸ ρεῦμα εἰν' ἀκράτητον,
 τῷ ρεῦματι εἰάν ριφθέντες ἐπακλινδρομήσοιμεν,

ἄς ὄψονται οἱ αἵτιοι ἢ προδοσία ἢ ἐντός,
 τῶν ξένων ἢ καταφορά, ἢ βάναυσος καὶ βέβηλος,
 ἀνέλπιστόν τι τραῦμα καὶ ἀλλότριον πολιτικῆς
 ἐντίμου μοι ἐγένετο. Ἄλλ' ἤδη ἔφθασ' ὁ καιρὸς
 τὰ ἴσα ἀποδώσωμεν ἐντόκως. Ναί! τὰ αἵματα
 τῆς Κρήτης, νά! ἀχνίζουσιν, ὁ κίνδυνος ἐπίκειται·
 Κυβέρνησις Ἑλληνικὴ τοῖς Τούρκοις συμμαχήσασα
 ὀδύνας εἰς τὸ ἔθνος ἐπαγγέλλεται καὶ συμφοράς.
 Στρατοῦ καὶ στόλου ὑστεροῦμεν πάντοτε καὶ ὁ Θεὸς
 γενέσθω ἕλεως! Ναὶ φίλοι Ἕλληνες, τετέλεσται
 ἂν μικρὸν ἔτι μείνη ἢ Κυβέρνησις ἐχρησθῆναι
 τοὺς φόρους τοῦ πτωχοῦ λαοῦ καταβιβρώσκουν Ἀρβύλαι,
 μεσῖται εὐνοοῦμενοι καὶ τραπεζῖται κόλακες.
 Ἀδύνατον ἐπὶ πολλοῦ τὸ ἔθνος, ὁ πτωχὸς λαός,
 τοιαῦτα νὰ βαστάσῃ βάρη δύναται. Οὐαὶ ὑμῖν,
 ὑποκαταί καὶ γραμματεῖς.

Ἀποστραφὴ πρὸς τὸ ἀκροατήριον

Δεῦτε Ἑλλήνων Ἐκγονοὶ

μὲ κλάρας καὶ δοκράνας καὶ κερκίδας καὶ δοξάρια
 μὲ σπάθας καὶ μὲ κρόταλα καὶ κώδωνας καὶ ρόπαλα
 ἀρχίσατε, ὀρμήσατε, φωνάξατ', ἀλαλάξατε,
 Ἀρχύτου τὰ γραφεῖ' ἐπορχηδὸν πολιορκήσατε
 καὶ κάτω ἢ Κυβέρνησις. Ἀμέσως δὲ τὴν τήβενον
 τοῦ ὑπουργοῦ θὰ φέρω καὶ ἀσιδοσίαν μετ' αὐτῆς.
 Ἐγὼ τὸν χάρτινον αἰῶνα σὰς ἐπροίκισ' ἄλλοτε,
 καὶ νῦν διανοοῦμαι στόλον χάρτινον, ἐξοπλισμὸν
 ὡσαύτως καὶ στρατὸν συντεταγμένον χάρτινον.
 Τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν οἱ βάρβαροι ἄς χαίρωνται.
 Ἡμεῖς δ' Ἑλλήνων τέκνα καὶ ἠρώων ἐκγονοὶ ἐμπρός,

ὡς αἴθυιαι νηχόμενοι, ὡς λέοντες βρυχώμενοι,
ὡς σκύμνοι ὠρυόμενοι, ἐμπρὸς τοὺς Τούρκους βάλετε,
τοὺς Σκύθας ξεπατώσατε καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν
διὰ τοιούτων ὀπλισμῶν ταχύ καταλαμβάνετε.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τὸ πάθημα πάντ' ἤλπιζον τὸν ἄφρονα νὰ συνετίσῃ
ὄτ' ἠδύνατο. Τὰ πράγματ' ὅμως ἄλλο τι δεικνύουσιν
ἢ φρόνησιν.

ΑΝΤ. ΣΚΥΡΟΥ

Ἡ ἀφροσύνη εἶναι τι ἐπίσασκτον
ἀλαζονίας νόσημα ἀνίατον.

ἌΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Καὶ ἔλλειψις
ἀνατροφῆς.

ΑΝΤ. ΔΙΣΤΙΩΝ

Ἐξ ἄπαντος θὰ διατρέχῃ κίνδυνον.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀράτου δύναμιν προσθέτουσιν ἡμῖν.

ΑΝΤ. ΚΟΤΥΔΑΙΩΝ

Εἰς τὸν ὑπουργικὸν συνδιασμὸν μέγα κεφάλαιον.

ἌΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Πᾶν τούναντίον μοι ἐπέρχεται, ἵνα ἐγὼ φρονῶ·
ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἑλληνοσ ἐπλάσθη ὑπερήφανος.
Μεγάλα πάντα σκέπτεται. Τὰς ὑψηλὰς πολιορκεῖ
τὰς Ἀκροπόλεις ἀγερῶχος ἀψηφᾷ τὸν κίνδυνον.

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Μεγίστη ἡ ἀπόστασις τῆς φαντασίας καὶ τοῦ νοῦ,

τῆς κρίσεως. Καὶ τὰ μεγάλα ἀποκτῶνται συνεχεῖ
δυνάμει, ὁμοιοῖα καὶ παρασκευῇ.

ΑΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Ὁ λαὸς ὅμως...

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Οἱ νόμοι οἱ τῆς φύσεως οὐδέποτε ἠλλοιωθήσαν.
Διότι ἄλλως ἢ τὸ κάρη τοῦ Ἀράτου Πάνθεον,
ἢ ἢ Ἐλλάς Ἀβδῆρων δόξαν, προφανῶς ἐζήλωσε.

ΑΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀράτου γοητεύουσι τὰ πνεύματα
τῶν πολιτῶν· εἶναι τοῖς πᾶσιν ἀγαστά κατ' ἔννοιαν·
ἀλλ' ὅταν τις νὰ ἐφαρμώσῃ βουλευτῇ, σκία εἰσι
καὶ ὄναρ ἀπαιτοῦν ὑπομονὴν καὶ πολλὴν σύνεσιν.

ΑΝΤ. ΣΚΥΡΟΥ

Ἄγχυστρα ταῦτα πρὸς σαγίνευσιν ὀρφῶν ἐκλογικῶν
καὶ σκόμβροις δέλεαρ ἀγγύστρου ἐν Βοσπόρῳ θριξ χηνός.

ΑΝΤ. ΚΟΤΥΛΑΙΩΝ

Καὶ τὸ ἀμφίβληπτον βαρύτερον ἐσύρετο, ἐὰν
εἰς τὸν ναὸν τὸν ἅγιον Ἀγίας τῆς Σοφίας
τὸν λαὸν ὑπέσχετο νὰ φέρῃ ταχυδρομικῶς,
καὶ τὸ **Χριστὸς ἀνέστη** παρὰ τῶν ἡσύχως ὑπὸ γῆν
Ἑλλήνων καθευδόντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἠκούετο.

ΧΟΡΟΣ Α'

Ὁ ἐν Ἑλλάδι τὴν ἀλήθειαν ζητῶν παραλογίζεται.
Ἐὰν τὸ ἡμιἄθροισμα τοῦ πληθυσμοῦ σὺν ἐν τὸ γάλα
λευκὸν ἔλεγεν, ἀμέσως μετ' ὀργῆς τὸ ἕτερον, τὸ μεῖον ἐν,
μελάντατον ἐξ ἄπαντος νὰ ἀποδείξῃ θὰ ἐφρόντιζε.
Τοῦ συνταγματισμοῦ τὸ Ἴσοζύγιον, ὡς φαίνεται, ἐστι μηδέν.

ΧΟΡΟΣ Β΄

Τὴν στάθμην τὴν πολιτικὴν ἀμφίρροπον εἰργάσαντο
θεοὶ οἱ Οὐρανῖοι καὶ ἀμφιβόλως κλίνουσιν.

Λόγος βραχύς, δυσνόητος, φρονήσεως ἀξίωμα.

Μακρηγορία ἀναπόδραστος, ὁ τοῦ Λοξίου στρόφιγξ,
πρόβλημα δυσεπίλυτόν εἰς' ἀνεκτὰ καὶ χρήσιμα,
ἐλπίδος αἰνίγμα σοφὸν καὶ τύχης καὶ δυνάμεως.

ΧΟΡΟΣ Γ΄

Τὴν πλάστιγγα τῆς Ἀληθείας θέλουσιν ἰσόρροπον,
τῆς Θέμιδος τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ σῶα καὶ ἄδολα.

Δικαιοσύνης ἀμοιροῦσα συνετὴ πολιτικὴ
οὐκ ἀρετὴ, ἀλλὰ κακία, πανουργία πέφυκεν.

Ἡ χεὶρ ἢ τῆς Νεμέσεως ἀκάθεκτος ἀκολουθεῖ
τὸν Δόλον τὸν τὸ πρόσχημα τῆς Ἀληθείας φέροντα.

ΧΟΡΟΣ Δ΄

Βουλευτικὴ ὑπόσχεσις τῶν ψήφων ἐν παραμοναῖς
ἐγρηγορότος ὄνειρα· σκιά μακροῦ αἰγείρου
ἐν ἡλίῳ ἀμόντι ἢ καὶ δύοντι. Ἡ στέγη ἢ κωνοειδῆς
καὶ ἐγκυκλος ἀνεμομύλου πρὸς τὸ πνεῦμα ἔστρεψε
τὸ τοῦ ἀνέμου ὑπὸ μωλωθροῦ τὰς πτέρυγας μοχλῶ.

Λόγοι πτερόεντες, ἀσκός πλήρης ἀνέμου, βόειος,
κηρὸς πυρὶ τηκόμενος, χιών ὑπὸ τὸν ἥλιον,
τοῦτό ἐστι καὶ λέγεται ἑλληνικὴ πολιτικὴ.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἄφοῦ τῆς τύχης ἦτο, καθὼς βλέπετε, ἕως ἐδῶ
νὰ ἔλθω, εἶχον δίκαιον, νομίζω, καὶ ὡς βουλευτῆς
καὶ ὡς πολίτης ἔτι καὶ ὡς συμπολιτευόμενος
νὰ ἤξευρα ὁ δῆμος Κοτυλαίων, πῶς διάκειται
ἐκλογικῶς.

ΑΝΤ. ΚΟΤΥΛΑΙΩΝ

Εἰσέτι δὲν ἐκκαθάρισθη, ἀλλ' ἐλπίζεται
καλῶς.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τῶν Κονιστριῶν ;

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΣΤΡΙΩΝ

"Αριστα, ἐὰν ἀσήμαντα,
μικρά τινα μᾶς ἔλειπον, θὰ ἐχωροῦμεν παμφηφεί.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τῆς Κύμης εἶμαι βέβαιος, ὅτ' ἔσεται εὐνοϊκῆ.
Περὶ Διστίων οὐδὲ λόγος πρέπει κἂν νὰ γίνεταί
ἐκ Καρύστου, καὶ πρὸ πάντων Σκύρου, Στύρων ἑσμὲν ἤσυχοι.
Εἰς Αὐλωνάριον, πιστεύω, γίνονται ἐνέργειαι
καλαί· καὶ ἂν τι πρόσκομμα δυσάρεστον δὲν εὐρωμεν
θὰ ὑπερέχωμεν πάρα πολὺ.

ΑΝΤ. ΕΚΥΡΟΥ

Τὰ ἄνω μέρη πῶς διάκεινται ;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Μένετε ἤσυχοι καλὰ ὡς καὶ τὰ κάτω· δηλαδὴ,
Χαλκίς καὶ Ξηροχώριον, Ἐρέτρια καὶ Ὀραιοὶ
καὶ Σκόπελος λίαν καλῶς καὶ ἤσυχοι νὰ μένετε.
Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον. Τὴν θέσιν ἃς τηρήσωμεν
καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Ἀκούσατε.
Ἐκ στόματος ὑμῶν καὶ ὄχι ἐξ ὀπίσω ἤθελα
νὰ μάθω μήπως ὁ λαὸς ἔχει παράπονά τινα
κατὰ τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ κυβέρνησις ἐπαγρυπνεῖ,
φροντίζ' ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας πάντοτε τῶν πολιτῶν.
Ἐλευθερ' ὅθεν λέγετ' ἡ κυβέρνησις ἐνήμερος
ἐν πᾶσι πάντοτε ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι . . .

ΑΝΤ. ΚΥΜΗΣ

... ὁ ταμίας,

Ἐπαρχιακὸς λεγόμενος, ἐντὸς τῶν καφενείων
ἐξοδεύει τὸν καιρὸν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μόνον
τὴν ἡμέραν καταγίνεται, καὶ εἶναι ἀθυρόστομος,
καὶ τέλος εἶναι ὀχληρὸς.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἔχω ὑπὸ σημείωσιν
Λεγόμενος Παρχιακός, ἄλλο ;

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΣΤΡΙΩΝ

Ὁ ὑπομοίραρχος,
φονεῖς καταδιώκων χωρικοὺς ἐκακοποίησε.
Κλητῆρες δύο ὡς καὶ εἰς τοῦ ἐφορείου γραμματεὺς
τῆς ἀντιθέτου ἐφωράθησαν μερίδος ὀπαδοί.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τοὺς ὑπουργοὺς ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος γράφω ἄφευκτα.

ΑΝΤ. ΕΚΥΡΟΥ

Ὁ ἐν Σκύρω τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος ἐπίσης
φαίνεται ἀμφίβολος καὶ

ΒΑΡΑΒΑΣ

Μένε ἤσυχος· τί ἄλλο ;

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΣΤΡΙΩΝ

Δύο δημοδιδάσκαλοι Κακολυρίου καὶ Κουροῦλ
Ἀχλαδερῆς, Κλιματαρίου οἱ γαλλοδιδάσκαλοι
τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς μακρὰν τῆς Ἀλωποῦς συζύγου των
κοιμώμενοι

ΒΑΡΑΒΑΣ

Καὶ εἶναι ἔγγαμοι ;

ΑΝΤ. ΚΟΤΥΛΛΙΩΝ

Μάλιστα ἔγγαμοι.

ΒΑΡΒΑΣ

Οἱ Γάλλοι μετατίθενται εἰς Λάλαν καὶ οἱ δύο ἄλλοι
εἰς Ὀριῶ καὶ Ὀχθονιάν.

ΑΝΤ. ΚΥΜΗΣ

Ἔχει καλῶς· Εὐάγγελος
τοῦ Ὄξυλίθου ὁ δημοδιδάσκαλος ἀγγλίαν μίαν
ἔλαβε πρὸς χρεῖαν του καὶ ἀντ' αὐτῆς τὴν ἀνδρομέδαν
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκείνην ἀπολωλεκῶς ἀπέδωκε.

ΒΑΡΒΑΣ

Φρονεῖτε ὅτι ἔλαβεν Ἀγγλίδα Ἀνδρομέδαν
καλουμένην καὶ τὴν ἔδωκε πρὸς χρῆσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ;
κακούργημα.

ΑΝΤ. ΣΕΥΡΟΥ

Τὴν ἔγχειρον τὴν κολοκύνθην, ἄλλως
καὶ κρατοῦσαν ἢ γραζοῦσαν Ὄξυλίθιοι ἀγγλίαν
λέγουσι καὶ ἀνδρομέδαν τὸ ἐφάπλωμα συνήθως
τὴν ἀντλίαν θέλοντες νὰ εἴπωσι, δὲν ἀμφιβέλλω,
καὶ συγχύσει τῶν γρχμμάτων εἰς ἀγγλίαν τὴν μετέβαλλον.

ΒΑΡΒΑΣ

Τὸ πρᾶγμα εἶν' ἀσήμαντον, πλὴν πάλιν καθὼς θέλετε.

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΣΤΡΙΩΝ

Ἄνθρωπος στενός μου συγγενής, ἔδηλον πῶς εὐρέθ'
εἰς ξένην μάνδραν πρόβατον κρατῶν. Τῆς μάνδρας ὁ ποιμὴν
κωφός καὶ ἄνκυδος τὸν ἔστρωσεν ἐμπρὸς μὲ φοβερόν
καλαῦρωπα. Ὁ συγγενής μου μάτην τὸν ἐφώναζε
νὰ σταματήσῃ καὶ τὸν ἐπικείμενον νὰ φυλαχθῇ

τὸν κίνδυνον. Ἄλλ' ὁ κωφὸς ἀτάραχος τὸν δρόμον του
ἐξηκολούθει τὸν φρικτὸν. Καὶ τότε ἀμυνόμενος
ὁ ζωοκλόπος ἔρριψε τὸ πρόβατον καὶ πάραυτα
πυροβολήσας ἔρριψε χαμαὶ νεκρὸν τὸν ἀναυδὸν
διώκτην.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρὸν καὶ δεῖται πολλῆς
σχέψεως. Δικαιοσύνην ἔχομεν, ἀνεξαρτήτους
δικαστάς, ὅπως γνωρίζετε.

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΕΤΡΙΩΝ

Τί τοῦτο ἐμποδίζει;

ὁ φρνεὺς ἀφοῦ εἰς ἄμυναν εὐρίσκετο;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τὸν ὑπουργὸν

θὰ κάμω λόγον τῆς Δικαιοσύνης καὶ

ΑΝΤ. ΚΟΝΙΕΤΡΙΩΝ

διστάζετε;

Δώδεκα ἤδη ἔτη γίνονται καὶ μῆνες τέσσαρες
ὅπου τὸ κόμμα κομικῶς ἀκολουθῶ καὶ σήμερον,
ὡς βλέπω, σκύβαλον λογιζομαι, ἐγὼ τῆς ἐπαρχίας
κομματάρχης καὶ εἰς δήμους τρεῖς τὰς ψήφους διαθέτων
κατὰ τὸ δοκοῦν τὰς πλείονας.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ὑπομονὴ παρακαλῶ

δὲν ἔπρεπε τόσον βαρὺ νὰ σᾶς φανῇ· τὰ πράγματα
πῶς βαίνουνσιν ἄς ἴδωμεν, προθύμως ἢ κυβέρνησις
θὰ ἐνεργήσῃ ὅπου δεῖ καὶ ὅπως δεῖ.

ΑΝΤ. ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Συνέπεσεν

οὐ πρό πολλοῦ ἀνὴρ νὰ διαβραίνῃ ἔμπροσθεν οἴκου
φίλου μου ἡσύχως καθημένου εἰς παράθυρον.

Ὁ ἄθλιος τὴν σύζυγον τοῦ φίλου ἔχαιρέτησεν
ἐνώπιον συζύγου ἰσχυροῦ καὶ ψήφους ἔχοντος
τριάκοντα καὶ πλέον οὔ. Περί τιμῆς ἐπρόκειτο.

Ἄλλως δὲ καὶ ἀντέπραττε πολλάκις εἰς τὰς ἐκλογάς.

Πᾶς ἄλλος εἰς τοῦ φίλου μου τὴν θέσιν τί θὰ ἔπραττε
τὸ ἀγνοῶ. Νομίζω ὅμως, ὅτ' ὁ φίλος μου καλῶς
θὰ ἔπραττεν, ἂν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ κρατηθῇ.

Ἄλλὰ περί τιμῆς πάλιν ὁ λόγος ὅταν πρόκειται
τὸ ὄπλον τὸ σκληρόν, τὸ πυροβόλον ἐκδικιὸς ἐστὶ
κατάλληλος· ἐφόνευσε τὸν βέβηλον, τὸν ἐραστήν
τιμίας γυναικός.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Καὶ περί τούτου ἀδυσώπητος
ὁ νόμος. Πλὴν εἰς ὅτι ἐξαρτᾶτ' ἀπὸ ἐμὲ εὐθύς,
μὴ ἀμφιβάλλετε παρακαλῶ, εἰς τὰς Ἀθήνας
πρῶτον ἔργον ἀφικόμενος τὸν ὑπουργὸν θὰ ἴδω
τῆς δικαιοσύνης. Χρέος μου μέγα τοῦτο θεωρῶ
νὰ τῷ μύθῳ καὶ τοὺς λόγους τοὺς τῶν φόνων τοὺς βαρεῖς
καὶ τῶν φονέων ἢ καὶ προστατῶν αὐτῶν τὴν ἄπειρον
ἐν τῷ νομῷ ἐπιρροὴν ὡς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν
πρὸς τὴν κυβέρνησιν. Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως φίλον
στενὸν προσμένω. Διὸ αὔριον πρῶτῇ, πολλὰ πρῶτῇ
ν' ἀναχωρήσω προτιθέμενος ἀφίνω εἰς ὑμᾶς
τὴν πρόνοιαν ἄλλου τινὸς ἀνάγκην ἂν ἔχετε,·
εἴτε ὑμεῖς, εἴτ' ὁ λαὸς ἐγκαίρως νὰ μὲ γράψητε.

Πρὸς τὸ παρὸν εἰάν τινες τῶν χωρικῶν ἀνάγκην ἔχουσι χρηματικὴν, ἢ εἰσοδεία φαίνεται ἰσχνή, ἐκδώσατε εἰς βᾶρος μου μίαν συναλλαγματικὴν δραχμῶν χαρτίνων εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἐκ χιλιάδων εἴκοσι καὶ ἀναλόγως δίδετε ἐκάστοτε.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ΧΟΡΟΣ

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ταῦτ' ἀκούοντες λυποῦνται ἢ ὀρ-
 [γίζονται,
 τῶν λεγομένων πρῶτον πάντων ἔπρεπεν ἐν νῶ αὐτῶν λαμβά-
 [νοντες
 τὸν ἐνυπολανθάνοντα βαθύτερον νὰ μελετήσωσι σκοπόν.

Τοῦ Βαραβᾶ οἱ λόγοι οἱ ἀγέρωχοι, οἱ κομματάρχαι οἱ ἀνοι-
 [κονόμετοι
 τῆς πολιτείας διδάγμα ἔστι τὸ λαμπαδοφορούμενον.

Ἄρατους εἰς δικτάτορας φωνὴ λαοῦ, ἔστω καὶ μάλα εὐγενοῦς,
 ὅταν ἀναβιβάσῃ, τ' ἀποτέλεσμα ἢ θλίψις, ἢ κατήφεια
 τῶν πολιτῶν. Τὸ πένθος ἀπερίγραπτον ἀμέσως ἐπιφαίνεται,
 τῆς ἀφροσύνης ὁ καρπὸς πικρότατος· τὸ μέλλον ἔστιν ἄδηλον·
 πλὴν πάντοτε ἀνάλογον πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς λογικῆς δυ-
 [νάμεως.

Πυθίας τὰ μαντεύματα ἀμφίβολα, λοξὰ καὶ δυσεπίλυτα,
 εἰάν πολλά ἀνάποδα ἐλάβανες ἀνεῦρες τὴν ἀλήθειαν.

Σαφῶς, ἀπροκαλύπτως ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀναφανδόν.

Ἡ τύχη ἐνθα ὑπαλλήλου ἄδηλος καθεύδει ἢ συνείδησις,
 καὶ ὑπὸ μανδραγόραν μάλιστα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, ὡς εἰς τὴν Α' πράξιν.

ΜΑΡΙΑ (μονόλογος).

Ὁ κῦβος ὅπου παίζω εἶναι μάλα ἐπικίνδυνος
 ἡ τύχη μὲ τοὺς ἔρωτας πολλάκις παίζει ἀπηνῶς.
 Ὁ πλοῦτος εἶναι ὄργανον πανίσχυρον καὶ ζηλωτὸν
 ὁ στρατιώτης ὁ βαθμοῦχος κτῆμα περιζήτητον.
 Τὸ ρόδον μου τὴν Θεανῶ ἀν' ἀκουσίως ἔδωκα,
 νὰ ἔχω ἀνθοδέσμην πλήρη ἀντ' ἐκείνου δύναμαι
 εὐκόλως· ὁμως ἀν' τὴν εἰμαρμένην μου εἰς χεῖράς της
 μετὰ τοῦ ρόδου ἔθεσα, τί τότε θὰ ἀντέταττον
 ἐγὼ ἢ ὑπερέτρια, ἢ πένης, ἢ ἀδύνατος;
 Μὴ τοῦ πατρός μου τὴν ἰσχύν, τοὺς θησαυροὺς, τὰ πλοῦτη;
 Μίαν καὶ μόνην δι' ἡμᾶς ἡ τύχη πύλην ἀνοικτὴν
 ἀφῆκε τὴν τιμὴν. — Τί ἄλλο θέλομεν καλλίτερον;
 Ἡ ἀνάγκη τέχνας κατεργάζεται, ἀρχαῖον εἶναι
 γνωμικόν. Εὐρύπου τὸ παλινστροφον, τὰς παλιρροίας
 καὶ ἀμπώτιδας ὑπόδειγμα ἄς λάβω καὶ ὑπομονή.
 Τὸν Κέρβερον τοῦ οἴκου μας τὸν Ξενοφῶντα αἰφνης
 φίλον μου καὶ ἔραστὴν, σύζυγον ἀν' ὑποκριθῶ
 πως θέλω, λεληθότως πᾶσιν ἀφαιρεῖ ὑπόνοιαν.
 Τὴν κάμινον τὴν καιομένην μετὰ μόχθων ἤναψα
 διὰ βρασάνων ἔθρεψα καὶ πάλιν ὅσον δύναμαι

διὰ πνοῆς ἐρωτικῆς θὰ ὑποθάλω ἄσμενος.

Εἰς δίκτυα πολὺπλοκα ἡ Θεανὼ ἐσκάλωσεν.

Αἱ ἐπωμίδες καὶ τῆς σπάθης ἡ κλαγγή, τὸ βάδισμα
τὸ σθεναρὸν καὶ ἀρειμάνιον τσοαῦτα τρόπαια νικῶν
καὶ βέλεμνα ἀλάνθαστά εἰσιν, ὥστε ἀδύνατον,
ἀμήχανον νὰ μὴ περιπλακῇ κόρη ἀμέριμος.

Θεέ μου! τί ἀνόητος; τὸν Ξενοφῶντα ἤμπορῶ
ἐγὼ ποτε τὸν Κρητικὸν νὰ ἀγαπήσω τὸν σπανόν;
Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς διδάσκαλος. Ἄς ἴδωμεν καὶ πόσον
θὰ θελήσ᾽ ὁ κύριος τὸν ὑπολοχαγὸν γαμβρόν.

Τὰς ψήφους τοῦ Τασούλα ἀγαπᾶ τὰς ὀγδοήκοντα,
ἐκεῖνον ὅμως ἀποστρέφει, ὡς γνωρίζω κάλλιστα,
τὸν Βλάχον. Καὶ ὁ εὐτελής μισθὸς τοῦ ὑπολοχαγοῦ,
ποῦ πρῶτον καὶ ποῦ δεύτερον νὰ ἐπαρκέσῃ δύναται;

Τίς οἶδε; χρυσοκάνθαρον θὰ ἐτοιμάζῃ πρὸ καιροῦ
ὁ κύριός μου μάλιστα διὰ γαμβρόν. Θὰ ἴδωμεν.

(Ἀποχωρούσης τῆς ΜΑΡΙΑΣ παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς
ἡ ΘΕΑΝΩ).

ΘΕΑΝΩ

Ἕπνος, ἡσυχία, ἀθωότης καὶ τὸ πᾶν ἐχάθη
δι' ἐμέ· τὸ πᾶν ἀπώλετο, καὶ μέλαινα φροντίδες
ἤρχισαν εἰς βάσανον σκληρὰν τὴν ἀμεριμνομέριμον
ἐμὲ νὰ ρίπτωσι τὴν ἄφρονα. Καὶ ἂν ἡ ὑπηρετρία
ὠμίλει, τί μοι ἔμελε; Κακὸν τὸ πολυπραγμονεῖν
ὅταν τῶν ἄλλων τις ζητῇ νὰ μάθῃ τὰ ἀπόρητα,
εἰς πειρασμὸν μόνον ἐμβάλλει ἑαυτὸν καὶ πάντοτε
τὸ κέρδος του στεναχωρία εἶναι ἀνυπόφορος.

Ὅποῖος ἦμην ἄγγελος οὐ πρὸ πολλοῦ! ἀτάραχος,
ἀμέριμος καὶ ἥρεμος! ὅλη ἀγνή περιστερὰ!

ἐν παραδείσῳ ἡ ψυχὴ μου ἐνετρύφα τῆς Ἑδέμ !
 Ζητοῦσα τελειότερα εἰς πέλαγος ἐρρίφθην λογισμῶν.
 Ὁ νοῦς μου λαμπυρίζει νῦν, τὰ στήθη ὅμως φλέγονται.
 Βελτίονος ἡμέρας αἱ ἐλπίδες πτερυγίζουσιν,
 ἐντὸς τῶν σπλάγχων ὅμως κάμινος ἀνάπτει πονηρά.
 Τοῦ ῥόδου τὸ παρθενικὸν τὸ ἄρωμα νὰ ὀσφρανθῶ
 θελήσασα ἠσθάνθην ἐκ τοῦ κάλυκος κέντρον πικρὸν
 μελίσσης ὡς νὰ με ἐκέντησεν· ἐκ τῆς ῥινός εὐθύς
 εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς τὴν καρδίαν ἐν μιᾷ στιγμῇ
 ὁ πόνος μετεδόθη. Ταραχὴ καὶ φόβος καὶ χαρὰ
 ἀμέσως μ' ἐκυρίευσαν, καὶ πάθος ἀνεξήγητον.
 Ἄλλ' ἐν τῇ φύσει ἀμιγῆς οὐδὲν καλὸν ἔστι κακοῦ.
 Διὸ ὑπομονή· οὐχ ὁ πολλὰ εἰδὼς σοφός, ἀλλὰ
 ὁ τῶν χρησίμων ἐν καιρῷ σοφῶς ἐπιμελούμενος.
 Τὴν ὑπηρέτριαν κατὰλληλον θὰ ἔχω βοηθὸν
 καὶ ῥῶδὲν πλέον, εἰμὴ τὰ σοφίσματα, τὰ ὄνειρα,
 τὸν Κλήδωνά, τὴν εἰμαρμένην, τὸν Θεόν μου ὀδηγόν.
 Ταχύπτερος ἡ Φήμη καὶ ἡ Τύχη ἀλλοπρόσαλλος.
 Ἄς σπεύσωμεν. — Μαρία! σπεῦσον, τάχεινον πολὺν καιρὸν
 νὰ χάνωμεν δὲν ἔχομεν.

ΜΑΡΙΑ

Τί πάλιν θέλεις Θεανώ ;

ΘΕΑΝΩ

Ἡ μήτηρ μου ἐκ τοῦ κοιτῶνος πάραυτα ἐξέρχεται·
 ὁπόταν σὲ καλέσω ἔτοιμος νὰ εἶσ' ἐπιθυμῶ.
 Ὡς μάρτυρα τοῦ Κλήδωνός σε ἤθελα, καὶ πρόθυμος
 γενοῦ μοι ἄρωγός. Νομίζω ὅτι θὰ ἐννόησας
 καλῶς τὸ φρόνημά μου.

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλ' αὐτὰ τὰ σιδηρώματα;

ΘΕΑΝΩ

Ἵ τὸν κόρακα! ἐγὼ σε βοηθῶ· μόνον τοῦ λόγου σου παρήγορον βοήθειαν ζητῶ τὴν ἐτυμότητα.

Τῆς γλώσσης σου, τοῦ πνεύματος τὸ εὐστροφον μὴ μ' ἀρνηθῆς· τὸ ὑπεσχέθης ἐνθυμοῦ ἀπὸ προχθές.

ΜΑΡΙΑ

Τὸν Κλήδωνα;

πολὺ καλὰ· ὑπομονὴ ὀλίγον κι' ὅλα γίνονται.

Ἄλλὰ . . . τὸν Ξενοφῶντα ἤθελα ὀλίγον νὰ ἰδῶ . . .
κ' ἐγλύστρησα καὶ κόντεψα νὰ πέσω καὶ ἐξέχασα·
τοῦ μίτου ἢ συνέχεια ἐκόπη εἰς τὸ στόμα μου.

ΘΕΑΝΩ

Ἀφήσατε τὰ ψι, ψι, ψι, ἢ γνώμη βλέπω ἥλλαξε·
τὸν Βλάχον διεδέχθη Κρητικὸς καθὼς ἐνόησα.

ΜΑΡΙΑ

Τὸν ἔρωτ' ἄλλοπρόσαλλον ἢ μήτηρ τὸν ἐγέννησε,
τὸν τύραννον.

ΘΕΑΝΩ

Καὶ μὴ ὀκνήσης, ἀλλὰ πρόθυμος εὐθύς
τὸ πρόσταγμα, τὴν πρόσκλησίν μου νὰ ἀκούσης ἐννοῶ.
Τό μέρος σου, οὐδόλως ἀμφιβάλλω, ὅτι κάλλιστα
θα παίξῃς.

ΜΑΡΙΑ

Τὸν Τασούλαν θέλεις νὰ εἰπῶ ὅτ' ἀγαπᾷς,
ἢ σ' ἀγαπᾷ τ' ἀνάπαλιν;

ΘΕΑΝΩ

Οὐδέτερον.

ΜΑΡΙΑ

Τὸ ἕτερον·

πολὺ καλὰ. Τὰ ὦτα ἀπὸ τοῦδε τὰ ἐτέντωσα
ὡς ὄνος, ὅταν λύκον μυρισθῆ ἢ λύκος πρόβατον.
Ἄρχει νά με φωνάξης καὶ τὰ πάντ' ἀφίνω καταγῆς.
(Ἡ ΜΗΤΗΡ ἐξέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν).

ΘΕΑΝΩ

Μητέρα· καλ' ἡμέρα σας· τὴν νύκτα πῶς ἐπέρασες;
πῶς; ἐκοιμήθης ἤσυχα; πῶς τὰ λουτρά σ' ἐφάνησαν;

ΜΗΤΗΡ

Αἰ! μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πολὺ καλὰ καὶ σχετικῶς
ἐξαίρετα. Ἡ ἀϋπνία μ' ἔπαυσεν, ὁ στόμαχος
ἐλάφρυνε. Καὶ σὺ πῶς εἶσαι; ἐκοιμήθης ἤσυχα;

ΘΕΑΝΩ

Αἰ! ὄχι δὰ καὶ ὅσον θὰ ἐπεριμένετε. Ἡ Βέρθη,
ἡ καλὴ παιδαγωγὸς κοιμᾶται ὄχι καὶ καλήτερα.
Ὅλην τὴν νύκτα τὴν ἀκούεις, φάρου χούρ βοχαλιτῶ.

ΜΗΤΗΡ

Εἰπέ μοι σὺ τί ἔπαθες; κ' ἐγὼ σ' ἀφῆκα μιὰ χαρά.
Τὴν νύκτα μήπως ἐξετίθεσο; πιστεύω κώνωπας
καὶ φύλλους καὶ κορέους νά μὴ εἴχεται ἔνοχλητικούς.

ΘΕΑΝΩ

Ναί· καὶ τοῦτο ἔνεκα τῆς ζέστης τῆς πολλῆς συνέβαινε
ἐνίοτε, ἀλλὰ μικρὰ στενοχωρία κάποτε
μοι ἔρχεται. Ἡ ὄρεξις μ' ἐκόπη καὶ ἡ κεφαλὴ μου
κάποτε βαρύνει, καὶ ἐνύπνια καὶ ὄνειρα

ὄτε μὲν εὐεργετικά, ὄτε δὲ καὶ δυσάρεστα
 μ' ἠνώχλουν, μὲ ἐτάραττον, ἐδίωκον τὸν ὕπνον μου.
 Καὶ ἂν εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ ἐρωτήσω ἤθελα.
 Σημαίνει τί; ὅταν εἰς ὄνειρόν του γάμους βλέπη τις
 νὰ γίνωνται;

ΜΗΤΗΡ

"ὦ! θάνατος, κατὰ τὸν Ὀνειρόκριτον.

ΘΕΑΝΘ

'Ἄλλ' ὅταν θάνατον ὄνειρευθῆ;

ΜΗΤΗΡ

"Υπνον ἀτάραχον.

ΘΕΑΝΘ

Κ' ἐγὼ δυστυχισμένη δὲν ἐκάλυπτον τὸ μάτι μου.

ΜΗΤΗΡ

Καὶ τότε τὰ ὀνειράτα, ποῦ ἔβλεπες;

ΘΕΑΝΘ

'ς τὸν ὕπνον μου·

εἰς τ' ὄνειρόν μου δηλαδή.

ΜΗΤΗΡ

"Ἴσως ἦσαν φαντάσματα.

"Ἴσως ἡ ἀπουσία μου, ἡ ἀπουσία τοῦ πατρὸς
 ἐτάραττον τὸ πνεῦμά σου.

ΘΕΑΝΘ

Καὶ τοῦτο ἐνδεχόμενον.

'Ἄλλὰ καλὴ μου μῆτερ, δὲν μοι λές τὸ ὄνειρον
 πότε σημαίνει γάμον;

ΜΗΤΗΡ

"Όταν τις γάμον όνειρεύεται
καί μουσικήν νά παιανίζη τόν Ύμέναιον.

ΘΕΑΝΩ

Λοιπόν,
ώς φαίνετ' έλσημόνησα νά είπω και τήν μουσικήν.

ΜΗΤΗΡ μειδιῶσα

Είπέ μοι καθαρά, τί έννοεΐς; όνειράτα γαμήλεια
μήπως σοί ήλθον εις τήν κεφαλήν;

ΘΕΑΝΩ

Πα! ὄχι δά
μητέρα! και φυλάττοι Κύριος. Τά γράμματα αυτά
βαρέθηκα. Ὡς πότε τόν σινιόρε Κάρολι αυτόν
τόν παμπληκτροτυμπανοκρουστοκυμβαλοβιολινιστήν,
τόν Ίταλόν, τὸ γεροντοπαλικάρο, τὸν τενεχέ,
τετράκις τῆς ἡμέρας τὸν κειρόμενον; . . . τί έρχεται;
ἀκούς ἐκεῖ βρωμολογᾷ ἀπὸ τὰ πασαλείμματα,
καί ὅσον ἀποσύρομαι ἐγώ, μέ ντό, ρε, σι, βεμόλ,
καί μι, φα, σολ. διέζ, ἐκεῖνος σύρεται πλησίον μου.
Μά τόν Θεόν! ἐάν ἡ μαδεμοαζέλ με ἄφινε
τόν Ξενοφῶντα ἴφωναξα και ἀπὸ τὸ παράθυρον
ἢ και ἀπὸ τήν κλίμακα κακῶς κακὸν ἐκρήμνιζε.
Τὸν Ἑλληνα καθηγητήν, τὸν Τάγην, ἦτοι κέλητα.
βαρβάτον μ' ἄλλους λόγους ἴππον ἀναβάτην, ἄλογον,
τόν παστρικὸν ρακοσυλλέκτην και σοφὸν καθαριστήν
τῆς δαιμονίου γλώσσης τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ρητόρων,
φιλοσόφων Πλάτωνος, Ὁμήρου, Δημοσθένους και λοιπῶν,
εἰς τὸ Δρομοκαΐτιον, Φανερωμένην, πολιαῦχον
χερσονήσου τῆς Κυζικηνῆς, ἢ Κουδωνᾶν, Σπηλαίου

τοῦ μεγάλου τὸ μετόχιον εἰς Πρίγκηπον, ἂν ᾗτο
 δυνατόν ποτε νὰ γίνωνται γυναῖκες ὑπουργοί,
 ἀνυπερθέτως θὰ διώριζαν αὐτὸν διευθυντήν.
 Ἀκούετε ἀνθρώπους ξένης τινὸς γλώσσης οὐδὲ γρὺ
 γινώσκοντας, πολλάκις μάθημα ἀπλοῦν ἑλληνικὸν
 μετὰ συγκριτικῆς φιλολογίας καὶ Σανσκρίτιδος
 νὰ συνθολεύωσιν!! ἐτυμολογικῶς κα ζ ά ν ι
 ἐκ τοῦ κάω κῶ καὶ ζέω καὶ κατάληξιν τὸ νί,
 ἐγένετο κα ζ ά ν ι. — Τὸ λάχανα ὅτ' ἐκ τοῦ λάας
 λίθος, χαινῶ, ρίζα Χάν, Τατάρων ἡγεμῶν καὶ τίτλος
 βασιλέως, τὸ χαβάν = κοπήριον καὶ χαινὸ τὸ μίσος
 γαλλιστί, Χαβάνη πόλις τῆς Κούβας ἐν Ἀμερικῇ,
 πλὴν τοῦ Χασάν καὶ Πεχλεβάν, κοινήν τὴν ρίζαν ἔχουσιν.
 Ὁ Ξενοφῶν ἀκούων ταῦτ' ἐγέλα, ξεκαρδίετο
 γινώσκων ὅτι, τὸ μὲν κάμνει ὁ χαλκεὺς ἀπὸ χαλκόν,
 εἰς κῆπον δὲ ὁ κηπουρὸς τὰ λάχανα καλλιεργεῖ.

ΜΗΤΗΡ

Καὶ δὲν μοι λέγεις ὅτι ἐβαρύνθησ πλέον τὴν σπουδῆν
 καὶ ἔρχεσαι ἐξήγησιν ὀνειρῶν νὰ με ἐρωτᾷς;
 Καλὰ θὰ κάμης κόρη μου νὰ μὴ το μάθη ὁ πατήρ.

ΘΕΑΝΘ

Μητέρα μὲ παρεξηγεῖς· τοῦτο γνωρίζει ὁ Θεός·
 τί νὰ σας κάμω; εἶμαι ἀδιάθετος· τὸ στόμα μου
 φαρμάκι εἶναι· ἄλλοτε φλογίζομαι καὶ ἄλλοτε
 κρυόνω, καὶ αἱ χεῖρές μου, οἱ πόδες μου εἰς πάγον
 κόπτονται καὶ χάλαζαν.

ΜΗΤΗΡ

Ἄν ταῦτα, ὅπως λέγεις εἶναι,
 προσκαλῶ ἀμέσως ἰατρόν.

ΘΕΑΝΩ

Πλήν . . . ἀλλὰ μητέρα μου
καλὸν νὰ περιμένωμεν· καὶ σήμερον μοὶ φαίνεται
εἰς καλητέραν εἶμαι θέσιν ἀπὸ χθές.

ΜΗΤΗΡ

Καὶ πρόσεχε,
μὴ τυχὸν πάθης κρυολόγημα· ἀπὸ ὀπωρικὰ
καὶ μάλιστα ξυνὸ σταφύλλι πρόσεχε, ὀλέθριον
νὰ φέρῃ τ' ἀποτελεσμα ἐνδέχεται.

ΘΕΑΝΩ

Εὐχαριστῶ.

ΜΗΤΗΡ

Λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ τῶν γονέων εἶναι ἡ φροντίς
ἐργάζονται, βουρλίζονται διὰ τὰ τέκνα πάντοτε.

ΘΕΑΝΩ μετὰ μικρὰν σιγὴν

Ναὶ μητέρα . . . μ' ἐπιτρέπεται, παρακαλῶ, νὰ κράξω
τὴν Μαρίαν; κάτι τι τὴν ἤθελα.

ΜΗΤΗΡ

Καὶ δὲν φωνάζεις;

ΘΕΑΝΩ

Καλὲ Μαρία!

ΜΑΡΙΑ

Ἐφθασα, (κατ' ἴδιαν) ποῦ νὰ σὰς κάψῃ ἡ φωτιὰ
κατέκαψα τὰ χέρια μου μ' αὐτὰ τὰ σιδηρώματα.

ΘΕΑΝΩ

Καλὲ μητέρα! ἤθελα νὰ ἤξευρα, ὡς πόσων εἶν'
ἐτῶν ὁ Ἀριστείδης ὁ πρωτότοκός σας ὁ υἱός;

ΜΗΤΗΡ

Θὰ εἶναι τώρα ἐτῶν εἴκοσι.

ΘΕΑΝΩ

Καὶ ὁ Μηνᾶς;

ΜΗΤΗΡ

Δεκακοκτώ.

ΘΕΑΝΩ

Τότε ἐγὼ μητέρα μου, μόλις νὰ εἶμαι δεκαεξί,
καὶ τὸν πατέρα ἤκουσ' ἀπὸ περίσου δεκακοκτῶ
νὰ λέγη εἴμ' ἐγώ, καὶ εἴκοσι καὶ πλέον ὁ Μηνᾶς.

ΜΗΤΗΡ

Καὶ τί γνωρίζει ὁ πατήρ; ἐκεῖνος σὰς ἐγέννησε;

ΘΕΑΝΩ]

Δὲν ἐνθυμοῦμαι· ξεύρω 'γώ!... 'Αλλ' ἐὰν τὴν μητέρα μου
νὰ ἐρωτήσω ἤθελα, ὡς πόσων τάχα εἶν' ἐτῶν;

ΜΗΤΗΡ

Τὸν Μάϊον ποῦ ἔρχεται ἐμβραίνω 'ς τὰ τριάκοντα
καὶ ἔξω μῆνας δεκατρεῖς, ὁ χρόνος 'που ἠσθένησα,
καὶ τώρα μόλις ἔχομεν 'Ιούνιον. Παρέρχονται
τὰ ἔτσι ἀνεπιστρεπτεῖ· καὶ 'γὼ νομίζω ὅτι
ἐνυμφεύθη χθές.

ΘΕΑΝΩ

Νομίζω ἀρκετὰ περιεστάλη
τῆς χρηστότητός σου ὁ ἐνιαυτός.

ΜΗΤΗΡ

Τὸν στέφανόν του

ὁ Θεὸς νύλότησε.

ΘΕΑΝΩ

Τίς περὶ τούτου ἀμφιβάλλει;
Πλὴν ἡ μέθοδος ἡ τῶν τριῶν ἀντίστροφος ἐγένετο,

πρὸς τιμωρίαν ἄλλων φειδωλὴ καὶ ἐπιζήμιος.
Καὶ ὅταν τὸν πατέρα ἔλαβες, ὡς πόση ἀρά γε
νὰ ἦσο;

ΜΗΤΗΡ

Δεκαεἷς καὶ μῆνας τέσσαρας· τὸ ἔμαθες;

ΧΟΡΟΣ

Αἱ γυναῖκες εἰς ἐφόδους λέγονται ἀτρόμητοι·
μόνην ἔφοδον φοβοῦνται ἔτους τοῦ τριακοστοῦ·
βάραθρον τοῦτο νομίζουν, προμαχῶν ἀπόρθητον·
ἀνεγείρουν τὴν ἐσθῆτα πήδημα ἐπιχειροῦν,
ἴστανται πρὸ τοῦ βάραθρου σκέπτοντ' ὀπισθοχωροῦν·
ὄπλα των λαμβάνουν ἔτη ἐκ δυάδων δώδεκα·
ἢ καλὴ ἀσπρίζει κόμη καὶ μετὰ τριάκοντα
βοηθῶν υἰῶν τῆς Ῥέας ἄλμα μέγ' ἐπιχειροῦν
μετὰ βίας, μετὰ φρίκης μόλις τὸ ὑπερπηδοῦν.

ΜΑΡΙΑ (παρουσιασθεῖσα)

Ὅρισατε, προστάξατε, τί θέλετ'; ἐτελείωσε;

ΘΕΑΝΩ

Τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἰουνίου θὰ ἠρώτων, σὺ
τί ἔπραξες τὴν ἑορτὴν τῶν τοῦ Προδρόμου γενεθλίων;

ΜΑΡΙΑ

Τί θέλετε; τὸν Κλήδωνα νὰ εἶπω καὶ τὴν μοῖράν μας;
Τῆς συνοικίας ἔβλεπον γυναῖκας καὶ κοράσια,
παρθένους, ὅτ' εἰς λάγηνον ἐκάστη δακτυλίδι
ἔρριπτε. Λοιπὸν ἀμέσως ὅμοια ἐπῆρα δύο,
ἔρριψα εἰς τὴν μοιραίαν λάγηνον, τῆς Θεανοῦς τὸ ἔν,
τὸ ἕτερον διὰ ἐμέ. Πλὴν τοῦτο τὴν παραμονήν.
Τὴν δὲ ἐπαύριον ἡμέραν ἑορτὴν συνήχθημεν

νά ἴδωμεν ἐκάστη, τί ὁ Κλήδων θὰ τῇ ἔδιδε.
 Τῶν δύο ἡμετέρων ἦτο ἓν ἀξιωματικός,
 τὸ δεύτερον βοσκὸς καὶ Βλάχος δι' ἐμέ. Ἡ Θεανὼ
 θὰ λάβ' ἀξιωματικόν, ἀποφασίζ' ὁ Κλήδωνας.

ΜΗΤΗΡ

Μαρί ξεμουρλιασμένη, ἂν τὰ δύο ἦσαν ὅμοια
 καθ' ὅλα τὰ δακτύλια, πῶς δύνασαι νὰ βασισηθῆς
 ὅτι ἀξιωματικόν ἢ κόρακα θὰ πάρετε ;
 Ὡς φαίνετ' ἡ καρδοῦλά σου μυρίσθηκε

ΜΑΡΙΑ

Μὲ συγχωρεῖς κυρία·

ὁλος ὁ κόσμος ἔβαλε· καὶ ποῦ γνωρίζει τίς ποτε
 ὡς αὔριον τί θὰ συμβῆ; Αὐτὰ λόγια τοῦ Κλήδωνα
 ὑπὸ τοῦ πλήθους λέγονται, κ' ἐκεῖνος ποῦ πιστεύει...

ΚΥΡΙΑ

Νὰ χαθῆς

ἀνόητη.

ΜΑΡΙΑ

Καλέ κυρία· φαίνεται ἡ Θεανὼ

ζητεῖ...

ΚΥΡΙΑ

Σιώπα· πήγαινε· ἀκόμη στέκεσαι ἐδῶ ;

(ἡ ΜΑΡΙΑ φεύγει).

πρὸς τὴν ΘΕΑΝΩ

Ἄκουσε κόρη μου· ἂν τὴν εὐχὴν μου σὺ ἐπιθυμῆς...

ΘΕΑΝΩ

Ἄλλὰ μητέρα...

ΜΗΤΗΡ

Οἱ γονεῖς σου θὰ σκεφθοῦν καὶ διὰ σέ.

Ἵπομονὴν ἂν ἔχῃς...

ΘΕΑΝΩ

Ναί μητέρα, αλλά . . .

ΜΗΤΗΡ

Δέν ἀκούω τίποτε. Τά γαλλικά τὸ μάθημα τῆς Μαντεμζέλ . . .

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Νὸν Μαδάμ.

ΜΗΤΗΡ

Ἄκουεις; τρέχα, γρήγορα ἰδοὺ! σὲ προσκαλεῖ τὸν σὸρ Καρόνη καὶ αὐτὸν τὸν Ἕλληνα καθηγητὴν, ἂν ὁ πατήρ σου ἔλθῃ, καὶ πιστεῦ' ὅτι ταχύτερον ἐκ τῆς Εὐβοίας ἐπιστρέφει, περιμένει φίλους σου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, μοὶ φαίνεται καὶ Παρισίων, τότε σκεψὲς γίνεταί.

ΘΕΑΝΩ

Ἄλλ' εἶμαι ἀδιαθετος καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχῃτε ὑπ' ὄψιν σας.

ΜΗΤΗΡ

Ἰπομονή.

(καθ' ἑαυτήν)

Μητέρες θυγατέρων τὴν οἰκίαν τῶν μηδέποτε ν' ἀφίνωσιν εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ὑπηρετριῶν. Παιδαγωγὸν ἀφῆκα τῆς ἑλληνικῆς ἀνειδέου. Τίς οἶδε, ποῖος δαίμων καταχθόνιος ὡς συγγενὸς ἢ φίλος εἰς τὸν οἶκόν μου ἐρχόμενος ἐρωτικούς ὑπέκρυπτε σκοπούς! Τί ἡ Μαρία, τί ἡ Ζαχαρῶ ἢ μάγειρος ἠδύναντο νὰ πράξωσι; μὴ καὶ αὐταὶ δέν εἶναι ἄνθρωποι καὶ τῶν λιμακοντόρων θήραμα; Τῆς Θεανούς οἱ λόγοι ἀπρῶν τί νὰ σημζίνωσι.

Τοιαῦται ἐρωτήσεις εἶναι πράγματα πρωτάκουστα
καὶ συμπεραίνω ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου συνέβησαν,
τίς οἶδε; Κάθε ὑπηρέτρια καὶ ἐραστὰς ἔχει πολλούς
γαμβρούς καὶ παραγάμβρους, ἐξαδέλφους ἢ καὶ ἀδελφούς.
Ἄλλὰ τὴν δικαίονω ἀφ' ἐτέρου, καὶ ἂν ἐξαφνα
τὴν ἄφινά πλειότερα νὰ ἐρωτᾶ, περίεργος
τῷ ὄντι εἶναι, δίχως ἄλλο θά με συνελάμβανε
δεινῶς παραλογίζουσιν τὰ ἔτη μου, ἕως ὅκτῳ
τὴν ἕκαμα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν μου συστέλλουσα.
Καλὰ που τὴν ἐζάρωσα, εἰ δ' ἄλλως θά με ἔφερον
εἰς μίαν θέσιν ἀρκετὰ δυσάρεστον ἐπρόλαβα.
Ἄλλ' ἡ παληομαρία πάλιν μὲ αὐτὸν τὸν Κλήδωνα;
Ὁ περιορισμὸς πολλάκις γίνεται σωτήριος.
Ἐλευθερία Θεοῦ δῶρον εἶναι τὸ οὐράνιον
ἐν τῇ ἐφαρμογογῇ αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ λογίζεται
πλουσίου θησαυρὸς πολὺς εἰς χεῖρας ἄφρονος υἱοῦ,
ἢ ὄπλον ἐπικίνδυνον παιδὸς εἰς χεῖρας ζωηροῦ;
Ἄλλ' ὅπως δὴ ποτ' ἔπρεπεν, εἶναι καιρὸς, περὶ αὐτῆς
νὰ λάβω πρόνοιαν, πρὶν ἢ με καταλάβῃ ὁ καιρὸς.
Ὁ Βαραβᾶς ἀλεύρι 'ς τό σχοινὶ τοῦ Νασρεδδίν-Χοτζα
'ς ἂν ἄπλωσε. Ἐπιστολὴν μοὶ εἶχε γράψῃ πρό τινος
καιροῦ ἐκ Παρισίων, ὅτι νέον εὐγενῆ τινα
πλουσίου τραπεζίτου τὸν υἱὸν καὶ σπουδαστήν, γαμβρὸν
προϋτίθετο νὰ κάμῃ. Ἐκτοτε οὐδέν. Πολιτικὰ
κοιλίας δὲν χορταίνουσι. καὶ τὸν χειμῶνα μόνη μου
νὰ ξεπαγιάζ' ὀλονοκτεῖ! τί τρέλλα; νὰ ἀφίνη τις
τὸ ἔργον του διὰ τοῦ ἔθνους τὰ συμφέροντα, θά 'πῃ,
«Ἐπαρε σὺ τὸν κόπανο, καὶ δὸς ἐμέ τὸν ἄνδρα σου
γειτόνισα». Καλὴ δουλιὰ! Ἄν ἔλθ' ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν

θά τὸν χειροστολίσω θέλω. Νά· ἰδοὺ ἡ κόρη μου
ἡσθίνησε. Καιρὸς της εἶναι. Φθάν' ἕως ἐδῶ!

ΧΟΡΟΣ

Ὁ σίτος, ἡ κριθή, ἡ σίκαλις τὴν ἐποχὴν τοῦ θερισμοῦ θερί-
ζονται.

Ἡ ἄμπελος ἂν ὀριμάσῃ ἡ σταφυλὴ τρυγᾶται.

Τὰ πλοῖα ὅταν εὔρουν οὖριον εἰς τὸν λιμένα δὲν ἀργοῦν,
[ἀνάγονται

ἔς τὸ πέλαγος, ὁ πλοίαρχος προσέχει, δὲν κοιμᾶται.

τῆς κόρης ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, μὴ οἱ γονεῖς καλήτερον
[ρεῦνται,

ὁ Ἔρως τότε ὑπερνικᾷ, ἡ μήτηρ δὲν πλανᾶται.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, ὡς εἰς τὴν Ἀ' πρᾶξιν.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ (ἄνθρωπος τοῦ Ἀργύτου).

Κυρία, καλὴ μέρα σας· πῶς ἔχετε παρακαλῶ;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ (σύζυγος Βαραβᾶ).

Εὐχαριστῶ· ὀρίσατ' εἰς τὴν αἴθουσαν, καθήσατε.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Πῶς ἔχει ὁ κύρ Βαραβᾶς;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἀκομῆ εἰς τὴν κλίνην του
εὐρίσκεται. Ἀμέσως, τώρα ἔρχεται. Ἴδου καπνός·
καπνίζετε;

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Κάποτε ὅταν σκέψεις . . .

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τοῦτ' εἶναι γνωστόν.

Ἡ ἐργασία σας ἐπίπονος καὶ ὀχληρᾶ.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Νὰ ἔχη τις
νὰ κάμη τόσους γύρους ἀπὸ τὸ πρῶν . . .

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἔργον μικρὸν

τὸ θεωρεῖτε;

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Διὰ τοῦτο κάποτ' ἀναγκάζομαι
καὶ νὰ καπνίζω καὶ νὰ πρῶγω καὶ νὰ πίνω πάντοτε
διάφορα ποτά, ἂν καὶ ὁ στόμαχός μου ἀσθενής.

ΒΑΡΑΒΑΣ ἐξερχόμενος τοῦ κοιτῶνος.

Καλ' ἡμέρα σας!

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

ᾠ! Καλῶς ὄρισάτε! πῶς ἔχετε;

Ἡ Εὐβοία πῶς σας ἐφάνη;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἄριστα· ἐξαίρετα.

Ὀλίγον τὸ ταξείδι μὲ ἐξάλησεν, ἀλλ' εἴμεθα
πολὺ καλά. Τὰ πράγματα μας βαίνουνσιν εὐνοϊκά.

Εἰπέτε μοι, ὁ κύριος Ἀρχύτας, πῶς εὐρίσκεται;

Ἐν γένει ἡ κατάστασις, πῶς φαίνεται; Τί λέγονται
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν; ἐκ τῆς Πελοποννήσου μάλιστα;

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Ὁ οὐρανός τῶν ἐκλογῶν εἰν' αἴθριος καὶ φαίνεται
ἐκ τῶν συνδιασμῶν, ὅτι ὑπερισχύ' ἡ φρόνησις
εἰς ἅπαντας. Ἄλλ' ὁ λαὸς θὰ εἶναι πάντοτ' ἄστατος,
γνωρίζετε. Μεγάλως πιθανότητος δὲν ἔχομεν
ἐκ τῶν πραγμάτων ὅμως εἶναι κρίνη τις, ἢ θέσις μας
ὡς ἐξησφαλισμένη φαίνεται, ἐκτὸς ἐξαφνικὸν
ζήτημά τι ἐξωτερικὸν περισπασμούς δὲν φέρει
ἐσωτερικούς.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Κ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἐβαρύνθη

ὁ λαὸς δημόκοπίας ἀναιδεῖς καὶ ὑποσχέσεις
λίαν ὑπερβολικὰς καὶ ἀπραγματοποιήτους ὄλως.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Πλήν, παρακαλῶ, ὁ κύριος Ἀρχύτας ἐπεθύμει,
ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν, νά σας ἰδῆ. Πιστεύω
καί φρονῶ περὶ τῆς καταστάσεως ἐν γένει ἴσως, . . .

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ναί· ἐνήμερος νά εἶναι πάντοτε οὐδόλως ἄσκοπον.
Καί κατὰ ποίαν ὥραν δύναμαι εἰς τὸ γραφεῖόν του
ἐλθῶν νά τὸν ἰδῶ ;

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνήν,
ἢ καὶ ἀπὸ τὰς δέκα, δὲν εἶν' ἄσχημα. Σας προσκυνῶ.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Εἶμαι ὑπόχρεος τοὺς ταπεινοὺς μου τοὺς προσκυνισμοὺς,
μὴ λησμονήσητε, παρακαλῶ.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Τί λόγος εἶναι.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Αὔριον· λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

. . . ἀναμφιβόλως.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Εἰς τὰς δέκα τὸ πρωτὶ θὰ εἶμαι πρόθυμος.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΗΣ

Βεβαίως.

Μετὰ μικρὰν ἀνακοπὴν παρουσιάζεται ἡ Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

Κυρία μου ! ὁ Μῆτσος τοῦ Τασούλα θέλει νά ἰδῆ
τὸν κύριον· τί λέγετε ;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

"Ας ἀναβῆ.

ΜΑΡΙΑ

Τασούλα μου!

κοπιάσατε.

ΤΑΣΟΥΛΑΣ

Ψυχὴ μου! ἕως πότε;

ΜΑΡΙΑ

Δὲν εἶναι καιρός.

Εἰς τὸ κατέβασμα αὐτά· διὸ καὶ μένε ἡσυχος.

Πήγαινε, γρήγορα· σὲ περιμέν' ὁ κύριος· ἀκοῦς;

"Ὡ τὸν ἀνόητον! τὰ πράγματα αὐτὰ ἀργότερον.

Σὲ εἶπα πήγαινε, καὶ ὅταν καταβῆς τὰ λέγομεν.

ΤΑΣΟΥΛΑΣ εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὴν σεβαστὴν κυρίαν ταπεινῶς τὴν ἐπροσκύνησα.

Καλῶς τὰ ἐδεχθήκατε. Καὶ δύναμαι τὸν κύριον

νὰ ἴδω Βαραβᾶν παρακαλῶ;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καθήσατε ἐδῶ

νὰ ἐρωτήσω· εἰν' ὀλίγον ἀδιάθετος. Ἄλλὰ

καθήσατε ὀλίγον.

(Ὁ Τασούλας καθῆται ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἡ δὲ κυρία εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βαραβᾶ).

πρὸς τὸν ΣΥΖΥΓΟΝ ΤΗΣ

Τοῦ Τασούλα ὁ υἱὸς ζητεῖ,

ἂν τοῦτο εἶναι δυνατόν, νὰ σας ἰδῆ.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Εἰπέτε τῷ

ὀλίγον νὰ καθῆσθ. Εἶμαι ὅπως βλέπετε λίαν

ἀπηυδηκῶς Καὶ αὖριον θὰ μεταβῶ . . . τὸν πρόεδρον
ἀνάγκη εἶναι νὰ ἰδῶ. Ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς
μ' ἐζήτησεν, ἀλλὰ καὶ ὑποσχέσεις ἄλλας ἔδωκα
εἰς ἐκλογεῖς καὶ ἄλλας ἔθηκα εἰς τὰ θηλάκια
τοῦ μέλλοντος.

(Ἐν ὄσῳ ἡ κυρία ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Βαραβᾶν, ἡ Μαρία παρουσιάζει
γλυκόν, ἡ δὲ Θεανὸ περιποιεῖται τὸν Τασούλαν).

ΘΕΑΝΩ

Ἐνα γλυκό, παρκακαλῶ, εἶναι ἐξαίρετον γκροζέγι.
Ἴδου καπνὸς τοῦ Βώλου. Ἐν σιγάρον σας παρακαλῶ.
(τῷ προσφέρει σιγάρον).

ΤΑΣΟΥΛΑΣ

Μερσι μαντμοαζέλ!

ΘΕΑΝΩ

Σέ μου πλαιζιρ μουσιού, μὸν τεβοάρ.

ΤΑΣΟΥΛΑΣ

Ἑλληνικὰ παρακαλῶ, ἐάν τὴν εὐχαρίστησιν
μὲ προξενῆτε, ἵνα καὶ ἡ μήτηρ ἐννοῇ σαφῶς
τὴν ὁμιλίαν μας.

ΘΕΑΝΩ

Τὸ ρόδον σας τί εὐωδία! ἄ ἄχ!

Καὶ ποῦ τὸ ἐπετύχατε; τί δροσερόν! τί εὐμορφόν!

ΤΑΣΟΥΛΑΣ τεθορυβημένος

Φίλος μου στρατιωτικὸς ἐκράτει μοὶ τὸ ἔδωκε.

Τυχῶς δὲ ἐντεῦθεν διαβαίνων ἐνεχειρήσα

εἰς τὴν Μαρίαν. Εἰς τὴν θύραν ἔτυχε νὰ ἴσταται.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ἐπανελθοῦσα

Καὶ πῶς ἦτον αὐτὸ νὰ μᾶς καταδελθῆτε σήμερον;

πολὺς καιρὸς θὰ εἴναι τώρα ὅπου δὲν σᾶς εἶδομεν.

ΤΑΣΟΥΛΛΑΣ

Συγγνώμη ἂν τὸ χρέος μου παρέλειψα τὸ δουλικόν.
 Ἄλλ' ἡ κυρία δὲν φρονῶ νὰ ἀγνοῇ τί θὰ εἶπῃ
 καθῆκον στρατιωτικόν. Ἐπειτα ἐκ τῆς Αἰδηψοῦ
 δὲν εἶναι καὶ πολὺς καιρὸς ποῦ ἤλθετε.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Χθὲς δώδεκα,

ὥστε δίκαιον ἔχετε. Καὶ ὁ πατήρ σας, πῶς περνᾷ;
 ὁ Βαραβᾶς πῶς ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ! πλὴν καιρὸν
 δὲν ἔλαβα νὰ ἐρωτήσω. Ἦλθε χθὲς πολὺ ἀργά.
 Τὸ μέλι ἦτο ἓνα πρᾶγμα, 'που ἄλλοτ' ἀδύνατον
 νομιζῶ νὰ ὑπάρχῃ ὅμοιον. Καὶ ἂν τῷ γράψετε
 τοὺς ἀσπασμούς μου νὰ μὴ λησμονήσητε· καὶ δυνατὸν
 ἂν ἦτο, ἄς μᾶς ἔστελλεν ὀκτάδας δεκαπέντε,
 μὲ τὸ ἀζημίωτον.

ΤΑΣΟΥΛΛΑΣ

Τὶ λόγος εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται
 καὶ χάριν τοῦτο ἐκλαμβάνει πάντετε. Ἐφέτως
 ἀνομβρίας ἕνεκα αἱ μέλισσαι ἀνεξαιρετως
 ἔπαθαν καταστροφὴν. Ἄλλ' ὅσον δι' ὑμᾶς
 τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ ὀλίγον βούτυρον καλόν.

Διότι βλέπετε ἡ οἰκογένεια μᾶς 'πλάκωσε.

ΤΑΣΟΥΛΛΑΣ

Ὡς βλέπω ἡ μαντμοαζέλ ἡ Θεανῶ, μὴ βασκαθῆ,
 ταχέως ἐμεγάλωσε. Καὶ δὲν μοι φαίνεται καιρὸς πολὺς
 ὅπου μικρούλα ἦτο.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἄληθῶς τὰ ἔτη πῶς περνοῦν·
 προχθές ἀκόμ' ἠπόρησα. Ἡ Θεανὼ μοι ἔδωκε
 τὴν ἀφορμὴν, ἵνα σκεφθῶ περὶ τῆς ἡλικίας μου.
 Ἄπελπισία πράγματι. Κοντεύω τὰ τριάκοντα.

ΤΑΣΟΥΛΛΕ

Καλὲ κυρία· σεῖς ποσῶς δὲν φαίνεσθε. Σᾶς ἔλεγον
 μὲ στοίχημα μόλις εἰκοσιπέντε . . . 'στοιχημάτιζα,
 σᾶς βεβαιῶ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ εἴμ' ὀλίγον ἀδιάθετος. Ἴδού·
 μόλις προχθές ἐπέστρεψ' ἀπὸ τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ.
 Τὰ ἔτη πῶς παρέρχοντ' ἀνεπιστρεπτει!

(Εἰς τὸν ἦχον κώδωνος ἀκούεται)

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἐλάτε Μῆτσο.

ΤΑΣΟΥΛΛΕ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κοιτῶνα.

Καλὴ ἡμέρα σας ἀφέντικό· καλῶς ὄρισατε λοιπόν.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τί ἀγαπᾶτε;

ΤΑΣΟΥΛΛΕ

Ἦθελα δὲ νὰ σας παρακαλέσω . . .

ΒΑΡΑΒΑΣ

Σήμερον Τρίτην ἔχομεν. Περάσατε τὴν προσεχῆ
 Κυριακὴν, καὶ εἶχον ἀκριβῶς ἐρώτησίν τινα
 περὶ τῆς ὑποθέσεως νὰ κάμω.

ΤΑΣΟΥΛΛΕ

Ἄντιό λοιπόν.

ΒΑΡΒΑΣ

Τὸν πατέρα σας ἂν γράψητε, τοὺς φιλικούς μου ἀσπασμούς·
καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω, πλὴν δὲν τὸ κατώρθωσα.

ΜΗΤΣΟΣ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν...

ΒΑΡΒΑΣ

Πρὸ μεσημβρίας πάντοτε.

(Ἡ Θεανὼ συνοδεύει τὸν Τασοῦλαν ἀναχωροῦντα μέχρι τῆς κλιμακῶς,
ὅν καὶ βλέπει μέχρι τινὸς ἔκθαμβος).

ΘΕΑΝΩ καθ' ἑαυτὴν

Τί εὐφυής! τί γαλλικά! τί εὐγενεῖας τρόποι!

τί ἀνάστημα! τί ὀφθαλμοὶ πυρολαμπτεῖς! ψυχὴ μου!

τὰς βαθμίδας κατερχόμενος ἀγγέλου εἶχε βᾶδισμα.

Εἰς πᾶν αὐτοῦ τὸ γγλιγγ-γγλαγγ-γγλούγγ τῆς σπάθης του
τὰ φύλλα τῆς καρδίας μου ἐνόμιζον ὅτι κεντᾶ.

Ἄλλ' ἀγνοῶ τί ὁ πατήρ μου, τί ἡ μήτηρ σκέπτονται

Ὀλίγον τὴν μητέρα μου νομίζω νὰ ἐλύγισε

τῆς ἡλικίας ἢ περιστολή. Ἐγὼ εἰσίγησα

καὶ οὕτως ἤρμαζε, διότι μετ' ὀλίγον καὶ ἐγὼ

τὰ ἔτη μου συστέλλουσα βιβλίον ἀπαράλλακτον

τῷ πρωτοτύπῳ θὰ νομίζωμαι δευτέρα ἔκδοσις

μετὰ πολλῶν τῶν διορθώσεων. Ἡ μήτηρ μου λοιπὸν

καὶ τὸν πατέρα μου νὰ καταπέιση δύναμαι, ἔαν

ἀποφασίσῃ. Καὶ θὰ κάμω προσεχῶς τὸ τόλμημα

νὰ τὸ ἐπαναλάβω. Καὶ οὐδένα ἔχω δισταγμὸν,

ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἀδύνατον

νὰ μὴ τὸν κάμψῃ ἐπὶ τέλους καίτοι πεισιμονέστατον.

πρὸς τὴν ΜΗΤΕΡΑ

Μητέρα μου! πῶς σας ἐφάνη τοῦ Τασοῦλα ὁ υἱός;

δὲν φαίνεται νὰ εἶναι νέος ἀξιόλογος;

ΜΗΤΗΡ

Ὁμολογῶ.
ΘΕΑΝΩ

Δὲν εἶναι ἀξιέραστος; καὶ τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ
δὲν ὁμοιάζει πρὸς κυπάρισσον ὀξείαν, ὑψηλὴν
καὶ ὑπερήφανον; οἱ τρόποι του, τὸ ξίφος του κλαγγὴν
ραγίζουσαν τὰ στήθη τῆς νεάνιδος ἐνόμιζα
ὅτ' ἄφινε κατόπιν τὰς τῆς κλίμακος βαθμίδας
καταβαίνοντος.

ΜΗΤΗΡ

Τῷ ὄντι ἄξιος προβιβασμοῦ
νομίζω νὰ ἐκριθῆ· τῷ ἀξίζει βέβαια.
Ἄλλὰ καὶ ὁ πατὴρ σου περὶ τούτου φαίνεται ἐπρόκειτο
ἵνα τῷ κάμῃ λόγον. Πρῶτον ὅμως βεβαιότητα
νὰ ἔχῃ περὶ τούτου ἤθελε παρα τοῦ ὑπουργοῦ.
Καὶ αὐρίον, ὡς ἤκουσα, ἀφεύκτως μεταβαίν' ἐκεῖ.
Ὁ πρόεδρος τὸν Ξενοφάντην ἐπὶ τοῦτο ἔστειλεν,
ὡς εἶδες. Ἐννοεῖται δὲ καὶ περὶ ἄλλων πρόκειται
νὰ συσχεφθῶσι ζητημάτων τῆς ἡμέρας, πλὴν ἀλλὰ
θὰ τὸν παρακαλέσω καὶ ἐγὼ περὶ προβιβασμοῦ
τοῦ Μήτσου. Τῷ ἀξίζει βέβαια βαθμὸς τοῦ λοχαγοῦ.
Ἄπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς γίνεται ἀφευκτα.

ΘΕΑΝΩ

Μῆτερ! Νεάνις ἂν ἡγάπ' ἀξιωματικὸν εἶναι
ἀμάρτημα;

ΜΗΤΗΡ

Βέβαια ὄχι· πλὴν ἀρκεῖ ν' ἀνταγαπᾶται
ἀμοιβαίως.

ΘΕΑΝΩ

Ἄν ἡ ἀμοιβαιότης αὕτη ἀφορᾷ
 υἱὸν ἀρχαίου φίλου πατρικοῦ καὶ ψήφους ἰκανὰς
 περὶ τὰς ὀγδοήκοντα νὰ διαθέτῃ ἐν καιρῷ
 τῶν ἐκλογῶν ὑποσχομένου, τάχα εἶν' ἀμάρτημα;

ΜΗΤΗΡ

Μηδὸπως ἄλλ' ἀρκεῖ, ὡς εἶπον πρὸ μικροῦ, ἀμοιβαιότης
 νὰ ὑπάρχη αἰσθημάτων.

ΘΕΑΝΩ

Ἡ νεανίς Θεανῶ εἰάν ἐτύγχανε
 νὰ λέγηται καὶ κόρη σας, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς
 Τασκύλας, τότε πλέον ποῖον τὸ ἀμάρτημα; Ἐκτὸς
 ἂν οἱ γονεῖς ἀνυπανόρην τὴν κόρην των τὴν θέλουσι
 καὶ καλογραῖν εἰς μονὴν ἢ καὶ γεροντοκόριτσον,
 ἢ εἰς τὸν τάφον.

ΜΗΤΗΡ

Σιωπὴ ἀνόητη; τρελλάθηκες;

ΘΕΑΝΩ

Τί σιωπὴ; ἐγὼ πλέον τὸν κόσμον ἐβάρεθηκα.
 Τὰ γράμματα τὰ γαλλικὰ, τὸν τρεμουλιάρη Ἰταλὸν, ὁπὸ
 Σιώπα! τί σιώπα; ψεύματα;

ΜΗΤΗΡ

Ἄκουσε κόρη μου!

σὲ δικαίονω· καὶ ἐγὼ εἰς ἡλικίαν ἄριμον ὠνομαίνεσθε
 ἐλθοῦσα, ἂν καὶ ἐνυμφεῖθην μάλιστα πολλὰ μικρά, ὁπότεν
 παρόμοια εἰς τὴν ὀμητέραν ἔλεγον. Ἠσύχασε
 τὸ πρᾶγμα θέλει σκέψιν. Εἶναι ζήτημα ὄχι μικρόν.
 Νὰ θυσιάσῃ ὁ πατήρ σου ἔχει τὴν διαθέσειν.

καὶ πρόσεχε τὸ τί σε λέγ' ἢ μήτηρ σου, ἀνεξετάστως,
δὲν τὸ ἐννοεῖ,

ΘΕΑΝΩ

Καὶ τότε ἐγὼ νὰ κάθημαι κουρούνα
μαυροφόρα ἔς ἂν καλόγηρα μὲ πάτερμα εἰς χειρας
ἀπὸ τὸ παράθυρον τοὺς διαβάτας νεανίσκους
νὰ μετρῶ τοὺς μυοχάφτιδες ναί;

ΜΗΤΗΡ

Κύριε ἐλέησον·

ἄκουσε δὰ ὀλίγον καὶ τί λέγ' ἢ μήτηρ σου.

ΘΕΑΝΩ

Καλά·

οὐδέποτε ν' ἀκούω τὴν μητέρα μου παρεῖδον, πλήν...

ΜΗΤΗΡ

Σοὶ λέγω τὸν πατέρα σου θὰ ὁμιλήσω σήμερον·
ὑπόμενε ὀλίγον καὶ ἀκόμη δὲν ἤσυχασεν.
Ἡ θέλησις δὲν λείπει καὶ ἀπ' αὔριον τὸν Ἰταλὸν
τὸν ἄθλιον, ἀνόητον, τὸν τρεμουλιάρη ἄφρονα
τὸν δρόμον του τὸν δίδω. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ἑλληνα
ἀπὸ τοῦ πρόσεχοῦς Σαββάτου, τελειόν' ὁ μῆνας του,
εἰδοποιῶ μὲ τρόπον ν' ἀναβάλλῃ τὴν παράδοσιν
ἐπ' ἀορίστῳ, τῶν καυμάτων ἕνεκα τῶν κυνικῶν.

ΘΕΑΝΩ

Θά σε εὐγνωμονῶ μητέρα μου διότι καὶ ἐγὼ
ἐντρέπομαι νὰ βλέπω τόσας ἄλλας εἰς περίπατον
μετὰ ἀλαζονίας νὰ πορεύωνται καμηλιδόν.

ΜΗΤΗΡ

Λοιπὸν τὸ ἐπαναλαμβάνω, Θεανῶ ἤσυχασε.

ΒΑΡΑΒΑΣ ἔξερχόμενος τοῦ κοιτῶνος

Τί ὀμιλίας εἶχατε ; νὰ ἡσυχάσω ἤθελα ὀλίγον, ἀλλ' ἀδύνατον. Ἡ φλυαρία γυναικῶν καὶ μάλιστα περὶ καλλωπισμοῦ ὅσάκις πρόκειται ἢ κομπορρημοσύνης ἀποπτύει πάντα χαλινόν.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἰσορροπία νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ὡς φαίνεται, ὁ Θεὸς ἠδούκησεν. Ἡμεῖς τὸν κόσμον τὸν πολιτικὸν ἐπιδιώκομεν, ὑμεῖς πᾶν τὸναντίον ἀκοσμίαν τὴν πολιτικὴν.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τώρα τὴν ἐπροκόψαμεν ἂν οἱ λόγοι τῆς Παρθένης οἱ θαυμαστοὶ εἰς ἔργα παρ' ἐλπίδα μετεβαλλόντο, ἡ κοινωνία τότε κόσμος λαμπρόδονος ἔμπλεως ἐφαίνετο. Ἀνέσπερον τότε τὸ φῶς θὰ ἐπεχεῖτο πανταχοῦ. Ἀνεκτικοὶ οἱ ἄνδρες ὅτι εἴμεθα οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ ἀνὴρ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ οὐδεμία γυναικῶν ὑπάρχει μὴ ἀμφισβητοῦσα ὅλως τὸ ἀντίθετον.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Συλλογισθῆτε καὶ γυναῖκας ὑπουργούς !

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ μισογύναι, μὴ διστάζετε νὰ εἴπητε.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Καὶ τοῦτο τὸ ἀμφισβητῶ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τὰ πράγματα φωνάζουσι.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Ἰὸ ἐναντίον πάντοτε.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Σοφία τῆς πολιτικῆς ἐκόπη ἰς τὸ κεφάλι μας.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Κεφάλι τῆς κολοκυθοῦς τὰ ἤθελε τὰ ἔπαθε.

ΞΕΝΟΦΩΝ διακόπτων

Ἄφεντικό, ἀφεντικό, ἔχετε τηλεγράφημα.

(Ὁ Βαραβᾶς λαβὼν καὶ ἀναγνοὺς θέτει εἰς τὸ θηλάκιον).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τί τηλεγράφημα εἶναι αὐτό;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Περὶ τοῦ συναλλάγματος.

Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ταύτην πάντοτε καρύκειμα

ὑπεκφυγῆς τὴν φράσιν ἔχετε· καὶ ἂν ἀκόμη

περισσότερον ἡμᾶς ἐνδιαφέρει ἢ ὑμᾶς αὐτούς.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τὸ τέλος τῶν ἐφετεινῶν συνδικσμῶν θὰ ἴδωμεν

μετ' ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως πολὺ διαφορῶν

παρ' ὅτι ἐπιστεύετο. Ἀντιπολιτευόμενοι

μετὰ ὑπουργικῶν εὐκόλως συνδιάζονται. Καθὼς

τὰνάπαλιν ὑπουργικοὶ τὰς τάξεις τῶν ἀφένουσιν.

ἔλα καὶ μὴ θαυμάζης τὴν Ἀρχίου δεξιότητα,

ὡς καὶ τὴν τύχην, ὅχι ἄλλο, τῆς πατρίδος ἐννοῶ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καλέ ψυχή μου! νά! κοντεύεις νά ἀφήσης νηστικά
τὰ τέκνα σου μέ τήν πολιτικὴν αὐτήν! Ἀνάθεμα! . . .

ΒΑΡΑΒΑΣ καγγιάσας

Γελῶ δίχως νά θέλω· καὶ ὡς φκίνετ' ἐπεθύμησας
παληὰ δουλειά μας κόσκινο· νά καίωμαι 'ς τὸν ἥλιον
ἀπὸ πρωΐ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ δὲν ἀρνοῦμαι πόσον μετεβλήθημεν,
ἀλλ' ἐπεθύμουν νά πηγαίνωσι τὰ πάντα κατ' εὐχὴν.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Δέν σε καταλαμβάνω

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ τί ἤθελες νά χάσωμεν
τὴν κόρη μας; Καὶ ἔχομεν τὴν ἄλλην; Μίαν Θεανὼ
μᾶς ἔδωκ' ὁ Θεός. Ἐν τούτοις τῆς πατρίδος ἡ φροντίς
μᾶς ἔκαμ' νά ἔχομεν νά καθῆται ὡς ὀρφανή·
νά βλέπῃ τόσας ἄλλας εἰς τὴν ἡλικίαν της, ἀν καὶ
δὲν ἔχουσι πατέρα βουλευτήν. Καὶ θὰ ἐζήλευε
τῶ ὄντι πᾶτα ἄλλη ὡς αὐτήν. Ἀλλ' ἡ ἀνατροφή
ὅπου τὴν ἔδωκα τὴν κάμνει πάντοτε νά σιωπᾷ
καὶ νά στεναίξῃ, νά δακρῦῃ, δίχως καὶ τὸ στόμα της
ποτ' ἕνα λόγον περὶ γάμου νά εἰπῇ.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Σὲ ἐπαινῶ

καὶ χαίρομαι, ὅτ' εἰς φροντίδας εἰς' οἰκογενειακάς.
Νομίζω καὶ ἐκ Παρισίων νά σοι ἔγραψ' ἄλλοτε,
ὅτι πλουσίου τραπεζίτου τὸν υἱὸν προὔτιμησα,

ἀντὶ πικρῶς λιμοκοντόρου ἢ ἀξιοματικοῦ,
 υἷον μονογενῆ πατρὸς πλουσιωτάτου. Σήμερον,
 ὡς βεβαιούμεαι ὁ πατήρ του εἰς Ἀθήνας ἔρχεται.
 Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐσήμαινε οὐδὲν τι ἄλλο
 ἢ αὐτό. Τὴν Θεανῶ ἵνα γνωρίσῃ ἐπεθύμει
 ὁ πατήρ τοῦ Ἀλεξάνδρου Χατζῆ Κλήμεντος καὶ ἄλλως
 ὁ γραφόμενος Κύρ Κλήμεντος Καρατσεγγελογλίδης.
 Σαφῶς νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ γάμου πρόκειται.
 Τῆς Θεανοῦς εἰκόνα ἔτυχε νὰ ἔχω μετ' ἐμοῦ,
 ἦν καὶ ἰδὼν ὁ νέος ἤρεσεν.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ἄλλὰ δὲν ἔπρεπε
 ὡσαύτως καὶ ἡ κόρη σου ἡ Θεανῶ τὸν μέλλοντα
 γαμβρόν, ἵνα γνωρίξῃ; Πετεινὸν θὰ ἀγοράσωμεν;
 Ἄλλὰ καὶ πάλιν ἔς τὸν ἀέρα δὲν πετοῦν τὰ χρήματα.

ΒΑΡΒΑΣ

Καὶ τούτο γίνεται ἀργότερα· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν
 ἀπλοῦς λόγος θὰ γείνη· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξ ἅπαντος
 ὁ νέος ἔρχεται ἐδῶ· διότι τὰς σπουδὰς αὐτοῦ
 αἰσιῶς ἐπεράτωσεν.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

'Αλλ' ἐὰν ἄλλον ἀγαπᾷ

ἡ Θεανῶ, τί γίνεται;

ΒΑΡΒΑΣ

Νέα τυχοῦσα ὑψηλῆς
 ἀνατροφῆς ἀναμφιλέκτως πρῶτον πάντων τοὺς γονεῖς
 αὐτῆς ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Καὶ ἔδωκε ποτ' ἀφορμὴν
 νὰ ἀμφιβάλλεται;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Αὐτὸ τὸ βλέπω ὀλοφάνερα·

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τοὺς ἰδικούς μου λόγους, λόγους ἐκλαμβάνεις ἄρα γε
τῆς Θεανοῦς;

ΒΑΡΑΒΑΣ

Λόγοι μητρὸς τῆς θυγατρὸς λογιζονται.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Λόγος παιδὸς λόγος πατρὸς νὰ εἴπῃς ἴσως ἤθελες.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Αὐτὰ λόγοι τοῦ Κλήδωνος ἐν παρενθέσει λέγονται.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τοῦ Κλήδωνος τοὺς λόγους καὶ ἡ Θεανὴ ἂν ἤκουσε
τί ἔπαισεν; Αἱ θυγατέρες πασῶν τῶν ἀνδρῶν
καὶ πάντοτε τὸν Κλήδωνα πιστεύουσι.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Τῶν γυναικῶν

αἱ θυγατέρες εἰάν ἔλεγε, δὲν ἐσολικίζεις
οἰκτρῶς. Καλὸν ὅμως νὰ μάθω τὰ περὶ τοῦ Κλήδωνος.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Τὸ πρᾶγμα εἶν' ἀπλούσττον. Τὴν κόρην μας ὁ Κλήδωνας
τὴν ἔδωκεν ἀξιώματικόν.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Καὶ ποῖον ἄρα γε;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Γνωρίζετε ὅτι ὁ Κλήδων δὲν ὀρίζει πρόσωπα,
πλὴν μὲ συμπερασμὸν εὐρίσκουν πλέον τὰ μαντεύματα.

ΒΑΡΑΒΑΣ

Καὶ ὁ συμπερασμὸς τῆς Θεανοῦς ποῦ διευθύνεται;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Εἰς τοῦ Τασοῦλα τὸν υἱὸν μοὶ φαίνεται Δημήτριον.
 Εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις μάλιστα θά σας φανῆ
 καὶ μάλα χρήσιμος.

ΒΑΡΒΑΣ

Ἡ Θεανώ μας δὲν ἐγήρασεν

Ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ ὁ καιρὸς . . .

ΞΕΝΟΦΩΝ

Ἄφεντικό.

Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρθασεν ἓνας Καρχημανίτης
 πῶχει μεγάλην ἔχθηρτα μὲ τὸ νησί τῆς Κρήτης.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ σκηνή ἐν Νεαπόλει Ἀθηνῶν ὁδὸς Σόλωνος. Διάλογος ἐν τῇ ὁδῷ
πρὸ τῆς θύρας τῆς Κυρᾶ Σπύραινας.

ΜΑΡΙΑ

Πηγαίνεις κυρὰ Σπύραινα, ἔλα δὲ τρέχω νὰ ἰδῶ,
νὰ πᾶ νὰ πῆς τὸ Μῆτσό μου ὅτι τὸν περιμένω ἴδῳ;

ΣΠΥΡΑΙΝΑ (γραῖα Ἀθηναία 80τις φέρουσα τὴν ἐγγύριον
ἀθηναϊκὴν στολήν).

Μαρὴ Μαρία, διατὶ τῆ θέσι σου τὴν ἄφηκες
κ' ἦρθες σ' ἐμένα τῆ φτωχῆ; μηγάρις ἐτρελλάθηκες;
τὸ σπῆτί μου ξενοδοχεῖ τὸ πῆρες ἀδιάκριτη
καὶ με ζαλίζεις ἐδανά, ποῦ εἶμαι ἀδιάθετη;

ΜΑΡΙΑ

Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ, τῆ χάρι κάμε πήγαινε
εἰς τοῦ Τασούλα τὸν υἱὸ νὰ πᾶ νὰ πῆς πῶς ἦρτενε
ἔς τὸ σπῆτί σου τὸ φτωχικὸ μία Μαρία Σκυριανή,
πῶς ἔφυγ' ἀφ' τ' ἀφεντικὸ καὶ εἶναι τώρα ἀδεικνή.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Ἐγὼ πεινῶ καὶ σὺ ῥωτᾶς τῆ χάρι σου ἂν ἤμπορῶ
νὰ κάνω ἡ γῶ ἡ Σπύραινα; Μαρὴ τὰ ἔχασες θαρρῶ.
Ἀφούμιστη πολλὰ ταχὺ μὲ στέλνεις νὰ κουτροβαλῶ
εἰς τὸ Φειρὶ δίχως λεφτὸ καὶ χῆνες νὰ σε κουβαλῶ;
Μιὰ ἐβδομάδα γίνεται, ποῦ εἶχα ἴδῃ τῆ Δέσποινα,

μά τί καλή νοικοκυρά; Τὴν κεφαλή μου ἔκλινα,
 ἔς τὴ θέσι σου ἂν ἤμουνε, πάντα ἐκεῖ θὰ ἔμεινα.

ΜΑΡΙΑ

Κ' ἐγὼ καλὴ δὲν ἔφυγα, μόν' ἡ δουλειὰ μ' ἐβίαζε
 τῆς ὑπκνδρίας. Ἐκίνα εἰς τρία χρόνια; Κύταξε.

(δεικνύουσα τὴν στολὴν τῆς)

Ἐνας ἀξιωματικὸς ὁ Μῆτσος τοῦ Τασούλα γιός,
 μὲ ὑποσχέθ' ἀπὸ προχθές, ἄς βοηθήσῃ ὁ Θεός!
 τὴν Κυριακὴν πολλὰ πρῶτ' ἂν ἀνταμοθαῖμε ἔς τὸ Ψεῖρι,
 κι' ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τοῦ παπᾶ ποιὸς τούτο ἄπρεπο θωρεῖ;
 Τοὺς γάμους μας θὰ κάνουμε. Τί εὐτυχία! τί χαρά!
 νὰ ἔβγω ἀφ' τὸ δουλικὸ καθάριον σὲν περιστέρα!
 Ἐς τὸ χρόνο μὲ ἕνα βρεφὸ νὰ κάθημι εἰς τὸ βυζί,
 τὰ δακτυλάκια τὰ βλαρὰ θὰ με χιτθεύουν τὸ μαζί.
 Τρεῖς μῆνες ἀγαπιόμαστε, ἔς τὸ μαγειριὸ καθούμαστε,
 πολλὰ μιλοῦσαμε μαζή...

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Δέ σ' ἔπιανε καὶ τὸ βυζί;

ΜΑΡΙΑ

Μὴ λέγῃς τέτοια πράγματα· κρυφμιλοῦσαμε μαζή.
 Εἰς τῆς Λαρίσης τὸ στρατό, τοῦ ὑπολοχαγοῦ βαθμὸ
 ἐπῆρεν ὄλοι δράκοντα τὸν ὀνομάζουν ἔς τὸ σταθμό.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Ἐγὼ ποτε ἔς τὴ νιότη μου, δὲν εἶναι καὶ πολὺς καιροί,
 σοὶν πουλαδίκῃ ἔτρεχα καὶ βύζαγά νε τῆς λεγῶς.
 Ὁ μακαρίτης ὁ Κωστῆς, ὁ Αἰγινήτης, ὁ Μακᾶς,
 πόσης βολαῖς δέ μ' ἔκραγαν! ἔς τὴν κυρὰ Σπύραινα νὰ πᾶς,
 ἐλέγαν τοῦ ἀδρούτου νε. Νὰ σ' ἀραδιάσω, ποιὰ δὲ θεί;

εἰς τοῦ Σκουζέ κάθε βολά, καὶ τί τὰ λέγω δὲ μαθές;
 Ἄνδρέα τοῦ Κορομηλά, τοῦ Σκούφου, τοῦ Ζυγομαλά,
 Καλλιφορνᾶ καὶ τοῦ Δοκοῦ, τοῦ Ρούφου καὶ τοῦ Δαμαλά.

Ὅλ' ἢ Ἀθήνα μ' ἤξευρε καὶ οὐλαὶ ταῖς ἐβύζαγα.

Ἐπὴρ δῶρα πολλὰ καθόμουν καὶ τὰ λόγιαγα·
 καμμιά βολά μὲ ἀμαξά, καμμιά βολά περπατηγτή,
 καὶ σφριζὶ κάπου μ' ἔπιανε, καὶ κάποτε βηματισμοί.

Εἶχα μεγάλ' ὠφέλεια, ἔς τὰ σπήτιατῶνε ἔτρεχα,
 καὶ τὸ ψωμί μὲ τὸν καφέ μὲ τσικολάτα ἔδρεχα.

Ἐγὼ τῆ κυρᾶ Μάσιγκα γειτόνισά ἕνα μιὰ βολά,
 τὸ σάλι τοῦτο ποῦ φορῶ μὲ τῶδωκ' ἢ Κορομηλά.

ΜΑΡΙΑ

Καλὲ κυρὰ μου Σπύρκινα, ἄς πῆγαινε δὲ μιὰ στιγμὴ!

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Ἐγὼ δὲν ἔχ' ἕνα λεπτόν ἄς μ' ἐδίδες καμμιά δραχμὴ!

ΜΑΡΙΑ δίδουσα δραχμὴν

Ὅριστε, λάβε, πῆγαινε, ἄμε δὲ τρέχα γρήγορα·
 νὰ σε ἰδῶ ὦρα καλή.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ μετὰ δύο βήματα στρεφόμενην.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ παρήγορα
 μ' ἦρθε ἔς τὸ νοῦ μου νὰ σ' εἰπῶ. Καὶ μιὰ δεκάρα ἤθελα
 νὰ πάρω καὶ λίγο καπνό. Οὐλά σοι τὰ ἀφίβαλα.

ΜΑΡΙΑ δίδουσα τὴν δεκάραν

Πάρε καὶ ἔς τὴν ἐπιστροφή, ὅταν γυρίσης μὲ καλὸ
 ἕνα χαρτί μονόδραχμο σὲ διδ' ἀκόμη πικρικό.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Εὐχαριστῶ σε κόρη μου, ἔτσι κ' ἐγὼ καμμιά βολά,
 ὅτ' εἶχα τάντα ἐδίδα. Δὲν εἶμ' ἀφ' τὸ Καστροβαλά.

Μὲ βλέπεις τώρα μιὰ γρηᾶ φτωχὴ καὶ δίχως τὸ λεφτὸ
 μὲ τὴ βασίλισσα ἐγὼ, δὲ λέγω γιὰ νὰ 'παινεθῶ,
 ἔκαμα συντροφικῆς πολλαῖς, τὴν Ἀμαλία θὰ εἰπῶ.
 Τῆς κλώσης μ' ἔδιδε αὐτὴ, αὐτὴ μ' ἔδιδε τὰ αὐγά.
 ἐγὼ Μαρκουπουλιώτισα μόνο πουλιὰ τὰ κλώσαγα.

ΜΑΡΙΑ

Μὰ τρέχα γρήγορα καλέ πά! τί τρελλὴ ποῦ ἤμουνε!
 εἰς τὸ Ψεῖρι λίγο γοργά, εἰς τοῦ Τασούλα πήγαينه.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπρόφθακα, ἄς εἶμαι καὶ λίγο γρηᾶ,
 τέτοιης ἀγρήγορης δουλειᾶς δὲ θέλουνε παληκαριά.
 Ὡς τὴν ἐπανάστασι ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου, Ὁμερ-Βρυὸς
 ὅταν κατέθηκεν ἐδῶ, ἐτρέχαμε σὺν Ἑβρηός.
 Ὡς τοῦ Δράκου οὐλοὶ πήγαμε, ὥς τοῦ Δράκου κατεθήκαμε,
 τὸ πρᾶμα μας ὥς Ὑδραϊκὸ καρὰδι μπαρκαρήκαμε.
 Ἀπὸ τὸν Δράκον μὲ βρακί ὥς τὴν Κούλουρη περνοῦμ' ἐκεῖ,
 τὰ ὅσα ἐτραθήξαμε κἀνέναν δὲ τὰ ἀγροικεῖ.
 Μὲ δίχως λάδι καὶ ψωμί...

ΜΑΡΙΑ

Καλέ σοὶ δῶκα μιὰ δραχμὴ,
 καὶ πήγαينه παρακαλῶ...

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Περάσαμε δίχως ψωμί.

Τρία χρονάκια ὥς τὸ βουνὸ μὲ χόρτα καὶ αὐτὰ ἄβραστα,
 τρία παιδάκια εἶχα ἔγω καὶ ἦταν ὅλο ἄρρωστα.

Σ' τὸ χιόνι καὶ ὥς τὴν ἀγρυπνιά, ποιὸς ἔχει ὁμοικ καρδιά;

ΜΑΡΙΑ

Ὁ φου! κυρά μου Σπύρικιν! νὰ που ἀπέλυσ' Ἐκκλησιὰ.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ ἀναχωροῦσα

Τὸ δρόμο νά που ἐτραβῶ, τὴ στράτα νά που πέρνω,
ἔχε λιγάκ' ὑπομονή, καλὰ μαντάτα φέρνω.

Ἡ ΜΑΡΙΑ καθ' ἑαυτὴν.

Σ' τῆς Κύρης ἐμαθήτευσα τὸ πρῆβεναγωγεῖον
μὲ τὴν Σπινου διχβάζαμε οἱ δυὸ σ' ἓνα βιβλίον.

Ἐκείνη ἐπανδρεύθηκε, θὰ εἶναι τώρα χρόνος,
καὶ πῆρεν ἓνα κόρακα υἱὸν τῆς Ἀηδόνας.

Ἐγὼ τρεῖς χρόνους δουλικό, τί προκοπὴ τὴν ἔχω;
Μέρα καὶ νύχτα τὸ ψωμὶ μὲ δάκρυα τὸ βρέχω.

Δύο φουστάνια καὶ κορσέ σπαλέτο μὲ ἐπῆραν,
καπέλο κ' ἔχει σύμβολον τὸν Δία μὲ τὴν Ἥραν.

Μόνον ὀλίγα χρήματα χάσῃ κουρελιασμένο
ὡς πεντακόσιο δραχμοῦ καὶ κείνο ξεπεσμένο.

Μόνο λιγάκι ἔρωτα ἀρχήνισα νά κάνω,
μὰ κείο τὸ παληκορότισσο μ' ἀφῆκε ν' ἀνασάνω;

Σὰ σκλάβια τὴν ἐθαύλευα, σὰν ἀδελφὴ θωροῦσα,
καὶ ὅλο γκρίνια ἤτουνε ἔς τὸ σπῆτι δὲ χωροῦσα.

Τὸ Μῆτσο ὅταν ἔβλεπε κρυφὰ νά ὀμιλοῦσα
τὰ νεῦρά της τὴν ἔπιαναν. Ἐγὼ τὴν ἐγελοῦσα.

Τὴν ἔλεγα ὅτι αὐτὴν ἠγάπα ὁ Τασούλας,
ἂν θέλετε καὶ μάρτυρα ἰδοῦ ὁ Δημητρούλας.

Προχθὲς ἀκόμη ἤκουσα κρυφὰ ἀπὸ τὴ σκάλα
εἰς τὴν μητέρα ἔλεγε, λόγια παχιά, μεγάλα.

Ὅτι τὸ Μῆτσο ἀγαπᾷ καὶ δι' αὐτὸν πεθαίνει
κι' ἂ δὲ τὸν κάνουνε γαμβρὸν κλογογρητὰ θὰ γένῃ.

Ἡ μάνα της εἶναι μουρλή, θέλει τὰ καὶ παθαίνει.

Λοιπὸν τὴν ὑποσχέθηκε διὰ νά μὴ πεθάνῃ
πῶς τὸν πατέρα της θὰ πῆ κι' αὐτὴ νά ξανασάνῃ,

καὶ τοῦ Τασοῦλα τὸν υἱὸν γαμβρόν της θὲ νὰ κἀνη,
καὶ ἓνα σκόροδο χονδρὸ ἔς τὴν πόρτα της θὰ βάνη.
Ἄλλὰ ἐγὼ κι' ὁ Μῆτσός μου τὰ εἶχαμε ψημένα.
ἐμὲ μὲ λένε Σκυριανὴ νὰ μὴ τὰ βάλλ' μ' ἐμένα,
γιατί τὴν πέρν' ὁ διάβολος ὁ τρισκαταραμένος,
μὲ μακρὰ τὰ κέρατα εἶναι ζωγραφισμένος.

Σὰν ἄκουσα τί λέγανε μάννα καὶ θυγατέρα,
τὰ ροῦχά μου κρυφὰ κρυφὰ τὰ βάνω ἔς τὴν πανέρα.

Κυρά, λέγω, Βαρνάβαινα, μητέρα μ' ἀσθενοῦσε
καὶ θέλει γιὰ νὰ μὲ ἰδῆ καλιὰ της ἐπονοῦσε.

Μ' ἐπλήρωσε μέχρι λεπτοῦ καὶ δῶρά με χαρίζει,
βραχιόλι, δακτυλίδια δύο, κουλιὸς ποῦ τῆς μυρίζει!

"Ἄν ἡ μητέρα γιάνισκε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν
νὰ ἐπιστρέψω κ' ἤμουνε δεκτὴ διὰ δουλείαν,
μὲ παρεκάλεσε πολὺ. Εὐχέθη καὶ ὑγεία
τὴν ἀσθενῆ μητέρα μου τὴν μνήμη αἰωνίαν,

(Μετὰ μικρὰν σκέψιν διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς κυρᾶ Σπύραινας
ἐπαναλαμβάνει).

Εἰς τὴ Νιάπολι ἐδῶ τότε τὸ στρίφτω μιὰ καὶ διό,
τὸν κύριον Δημήτρι γινώριζα τῆς κυρᾶ Σπύραινας τὸ υἱό.

Σήμερα νύμφη γίνομαι ἀξιωματικοῦ κυρᾶ
κ' εἰς τὸν περίπατο μαζὴ θὰ βγαίνομε σὰ μιὰ χαρά,
ποιά εἶναι ἄλλη σὰν ἐμὲ ἔς τὴν νειότη καὶ τὴν ἐμορφιά;
ὅσοι μὲ εἶδαν ἔς τὸ χορό, ὅλοι ἐκόψανε καρφιά.

Πολλαῖς ἢ στραβαμουρίσαις, τυφλαῖς, κουτσαῖς καὶ κουζουλαῖς,
πολλὰ μικραῖς ἢ πανδρεῦγονται καὶ γίνονται νοικοκυραῖς.

"Ἐχω τὰ χέρια μου γερά συνειθισμένα ἔς τὴν δουλείαν
δὲ μοιάζω τῆς κυρᾶ Φλωροῦς τὴν κόρη μὲ δίχως μαλλιὰ.
Τὰ πόδια μού ἔναι παχουλὰ, σφυρήλατα καὶ δρυσσερά,

ποιὰ ἄλλη τᾶχει; κύταξε, πόσον τὰ ἔχω καθαρά;
 Ὅσον τέτοια πόδια πῶχω ἔγω, ἂν εἶχε ἄνδρας πεταχτὸς
 ἔς τοὺς ὄμους τὰ κτυποῦσε μιὰ καὶ ἔτρεχε σ' ἂν ὁ τροχός.
 Μὰ κόρη ἔγω ἐντροπαλή, πῶς ἔφθασα ἔως ἐδῶ,
 πῶς τόσον κόσμον πέρασα, τοῦτο θαμάζομαι κ' ἐγώ.

(Ἡ κυρὰ Σπύραινα κάμπουσα τὴν γωνίαν καὶ προχωρήσασα μέχρι
 τῆς Ζωοδόχου πηγῆς συνητήθη μετὰ τῆς γειτονίσσης Βασι-
 λικῆς, μεθ' ἧς ὁ διάλογος καθ' ὁδόν).

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Βασιλική, ποῦ ἦσους καὶ εἶσαι δακρυσμένη;
 Τὰ μάτια ἔχεις κόκκινα καὶ τὴν καρδιά καυμένη.
 Δὲν ἔρχεσ' ἀφ' τὴν ἐκκλησιά, ποῦ ἦσου παγεμένη;
 τὸ σῶμα ἔχεις νηστικό, καὶ τὴν κοιλιά γδαρμένη;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἄμην κυρὰ μου Σπύραινα, μητέρα τοῦ Βουρδούση
 ποτὲ δὲ λέγει ψέματα ἤμουνε ἔς τοῦ Γιαλούση.
 Μέγα κακὸ ἐγένηκε σὰ νὰ τονε γιουρούση.
 Ἀπὸ τὸ σπῆτι ἔφυγα ἔς τὴν ἀγορὰ νὰ πάγω
 ὀλίγο μ' ἔλειψε καπνὸ ἐπῆγα γιὰ νὰ πάρω,
 καὶ ἦτονε τῆς τύχης μου νὰ ἀπαντῶ τὸ Χάρο.
 Τὴ βρῆσαι εἰς τοῦ Καρατζᾶ καντούνι σὰ ξεκάνω
 τὸ σιβιλιζασχιόνουε ἔς τὸ φούρνο ἀπὸ πάνω
 τὸν κάτω δρόμο πάντοτε τοῦ Πατισιῶ λαμβάνω.
 Σιβιλισιόνε μαγαζὶ ποῦχεν ἓνα χαβάνι,
 ποῦ κράτει ἓνας γάδαρος καὶ τότε λέγαν Γιάννη.
 Καλὲ κυρὰ Βασιλική, μὲ λένε παρακάτω,
 ἔμαθες ποῦ ἐγένηκε ὁ κόσμος ἄνω κάτω;
 Τί ἄνω κάτω εἶν' αὐτό; ὁ κόσμος τί ἐγίνει;
 τοῦ Καζαμία νόμισα κομήτης ἐξεκίνει.

Τρὶς τὸ σταυρό μου ἔκαμα καὶ προχωρῶ λιγάκι
 μὲ κόπο καὶ μὲ βία, θυμήθηκα ῥιζαί.
 Ἀκόμη ἐπροχώρησα, καὶ τί δουλιὰ τὴν εἶχα,
 καπνὸ ποῦ με χρειάσθηκε καὶ κείνο τὸ κατεῖχα.
 Ταμβάκος μου ἐχύθηκε ἀγ' τὴν πολλὴ τὴ βία
 εἰς τοῦ Ψεῖρι κατέβηκα νὰ εἶδω τοῦ Ζαχαρία.
 Μοῦ τρέχανά νε ἀπ' ὀμπρός, μοῦ τρέχαν κι' ἀπὸ πίσω,
 ἴσάν ἐλαφροεμπόρια πῆγα νὰ ἀγροικήσω.
 Ἄλλ' ὕστερα κατὰλαβα, συνήφερ' ἀφ' τὴ ζάλη,
 γιατί μουνᾱ λειπόθυμη, μ' ἐπόνει τὸ κεφάλι.
 Εἰς ἓνα σπήτι τρέχανε κλητόροι καὶ ἀστρονόμοι
 ἔς τὴ βρύσι 'κεὶ κατάντικρυ, θά το θυμοῦ ἀκόμη. □
 Εἰς ἓνα σπήτι βαίνανε ἀθρῶποι καὶ ὑπάλλοι
 μέσα ἐχώθηκα κ' ἐγὼ μὲ ὅλη μου τὴ ζάλη.
 Εἰσὲ μιὰ ψάθα ἐξάρνα βλέπω ἐξ᾿ ἀπλωμένο
 ἓνα πρωτοπαλλήκαρο ἔς τὸ αἶμα βουτυγμένο.
 Πῶς νὰ μὴ κλάψω καὶ νὰ πῶ τὰ πάθη τὰ δικά μου;
 τὸ Δηροσθένη μ' ἔχασα κ' ἐκκίγεται ἡ καρδιά μου,
 τὴ νιότη του σάν ἐγλήπη. Τὸ πικνταλόν' ἐσχίσθη
 τὰ ἄντερα του κρέμουνταν, ψυχὴ μου ἐρραγίσθη.
 Ὁ λάρυγγας του ὁ μισὸς τοῦ ἦτανε σφαγμένος
 σάν τίπουτσι δὲν ἔννοιωθε σάν νὰ τονε χαμένος.
 Λαιμός του ἐγαργάριζε, ἡ γλῶσσά του τραυλοῦσε,
 ὀπίσω του ἐσφύριζε, τὸ σῶμα σπαρταροῦσε.

ΣΗΥΡΑΙΝΑ

Ἐγὼ δὲν πάγω παρκαεῖ, ἄς πᾶ νὰ περιμένη,
 δὲν πᾶ νὰ χάσω τὴ ψυχὴ τὴν ποῖς βασανισμένη.
 Ἀλήθεια ἴγῳ δὲν προχωρῶ μὲ ἔπιασην ὁ φόβος,
 εἴκοσι χρόνια τὸ τραβῶ αὐτὸ τὸ μέγα πόνος.

"Αν πάγω λίγο παρακει φοβοῦμαι τὴν κοιλιὰ μου
τ' ἄντερα γουργουρίζουνε, λερώνω τὰ βρακιά μου.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ, (μικρὸν νεωτέρα τῆς κυρᾶ Σπύραινας).

Καὶ τί γουργουρητὸ 'ν' αὐτό; Πῶς ἡ κοιλιὰ σου κάνει;
'ς τὸ δρόμο ὄντα θγῆ τινος δὲν πρέπει νὰ ξεχάνη
τὸ πρὸς νερό του πρότερο, γιὰτ' ὕστερα τὰ φικιάνη.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Πιά 'γὼ δὲ πάγω παρακει, ὅσο φωναῖς κι' ἄν βάνη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

"Α δὲν πηγαίνης παρακει γυρίζομαι 'ς τὸ σπῆτι,
ταμπάκο λίγο πάρτετε καὶ βάλτετε 'ς τὴ μύτι.

(τῇ προσφέρει ταμβάκον καὶ ἐπεστρέφουσι μέχρι τῆς οἰκίας
διαλεγόμεναι).

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Καὶ ποῖς; τότε ἔσφαξε κανεὶς τὸν ἔμισοῦσε,
ἢ τὸ μυαλό παραχθῆκε, ἢ κεφαλὴ γυρνοῦσε;
Γιὰτὶ πολλοὶ ἀφ' τὸν καὶμὸ τοῦ ἔρωτα θαρροῦνε,
πῶς ὄντας κόψουν κάτι τι ἢ τὸ λαιμὸ μποροῦνε
καὶ τὴ φωτιά νὰ σβύσουνε, ὁ ἔρωτας θὰ πάψη
γαπητικιά τους 'ς τὸ πλευρὸ θὰ πάγη νὰ τοὺς κλάψη.
Καὶ ἄλλοι μὲ λιθόρθορα ἐγκέφαλό τους χύνουν,
καὶ ἄλλοι εἰς τὰ καπηλιὰ πολὺ ρετσίνα πίνουν.
Μὰ 'γὼ θαρρῶ νε πιὸ κκλὸ νὰ πηλαλοῦν φοράδες,
παρὰ νὰ κόψουν τὸ λαιμὸ σὰ δὲν ἔχουν παράδες.
Γιὰτ' εἶδα κ' ἓνα πλούσιο μὲ χρήματα κλεμμένα,
σὰν τᾶχασε τρελλάθηκε, μ' ἐτρέλλανε καὶ μένα.
Τὸν ἔρωτα μὲ ἔκανε, κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα,
κάθε βραδὺ 'ς τὰ σκοτεινὰ τὸν ἐκρυφομιλοῦσα.

Καὶ ὕστερα σάν τάχασε πῆρε ἓνα μαχαῖρι
εἷς τὴν κοιλιά τὸ ἔμπηξε μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καὶ τοῦτο τί σε ἔμελλε σάν κόπηκεν ἐκεῖνος;
Μήπως καὶ ἔχαθήκανε τῷ πλούσιονε τὸ χτῆνος;

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Καὶ δέ σε λέγω· κάμποσο καιρὸ τὸν ἐθυμούμου
κί ἀφ' τῆ λαχτῆρα τὴν πολλή διόλου ἐκοιμούμου.
Μὰ ὕστερα σάν ἐννοιωσα τὴν τόση μου τὴν πλάνη,
ἄνδρα φτωχὸ ὅποια ζητᾶ ποτέ της δὲν ἔχάνει.
Πῆρα φτωχό, γεράσαμε, ποτέ δὲν ἐλυπήθη,
ἀπ' ἐνωρίς πλαγιαζάμε, λέγαμε παραμύθι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ξεμωραμένη Σπύραινα, γυνὴ Μαρκουπουλιώτη,
θυμήθηκες τὴ νηότη σου καὶ τὴ πομπή τὴ πρώτη;
Αὐτὸς δὲν εἶχε ἔρωτά . . .

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Καὶ τί δαιμόνιο εἶχε,
καὶ πῆγε καὶ φονέχτηκε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Κανεῖς δὲν τὸ κατεῖχε.

Σ' τῆς Θεσσαλίας τὸ στρατὸ συνωμοσία φάνη,
σ' ἂν τὸ μυρίσθ' ὁ ὑπουργὸς δὲν εἶχε τί νὰ κάνη
κί ἀφ' τὸν πολὺ του τὸ θυμὸ ἀρχίνησε νὰ σκάνη.
Εἷς τὴν Ἀθήνα τὸν καλεῖ μὲ ἄλλοι συνωμόταις
πέρασ' ἐκεῖν' ἢ ἐποχή, παλικαριαῖς ἢ πρώταις.
Μὲ ἀφορμὴ προβιβασμοῦ ἐπέσαν 'ς τὴν παγίδα,
ἐπιστολαῖς των πιάσθηκαν μαζή καὶ ἡ σφραγίδα.

Ἐντὶ προβιβάσμου λοιπὸν ἔς ἀργία τό νε θέσα,
 ἀφ' τῆ φιλοτιμία του βουχα δὲν τοῦ χωρέσα,
 τὸν θάνατον ἐζήτησε μόνη παρηγορία,
 ἔς τὸν τάφον ὄντας καταβῆ, μνήμη του αἰωνία.

(Πλησιάζουσι τὴν Μαρίαν ἱσταμένην πρὸ τῆς θύρας καὶ ἀναμένουσαν
 τὸν Τασοῦλαν.

ΜΑΡΙΑ

Ἄκουω ποῦ κκακὰ βρωμοῦν, καὶ τί ν' αὐτὸ τὸ φάτο;
 Λέγε κυρά μου Σπύραινα κχι μένα ἀγροικᾶτο.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Εἰς τὸ Ψεῖρι ἔνα φονικὸ ἐγένηκε μεγάλο,
 ἐγὼ δὲν πῆγα ὡς ἐκεῖ, φοβήθηκα τὸν κάλω
 πῶχει τὸ ποδαράκι μου, ἐστάθηκ' ἀφ' τὸν πόνο,
 μὰ ἦρα τῆ Βασιλικῆ, ποῦ βρέθηκε ἔς τὸ φόνο.

ΜΑΡΙΑ

Καλέ, τί φόνος εἶν' αὐτός; καὶ τί με κουβεντιάζεις,
 ἐγὼ σε δῶκα μιὰ δραχμὴ τὸν Μῆτσον νὰ φωνάζεις.
 Καὶ μιὰ δεκάρα γιὰ καπνὸ σὲ ἔδωκα ἀκόμα
 κ' ἐντὶ τοῦ Μῆτσου μ' ἔφερες μόνη αὐτὴ τῆ βρωμα.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Σὰν εἶχα σφρίξι, πῶς ἔμπορῶ ὡς τὸ Ψεῖρι νὰ πάγω;
 μόλις ἐπῆρα τὸν καπνὸ καὶ λόγου της κυτάγω
 π' οὐρχοῦντανε ἔπο τὸ Ψεῖρι. Καὶ τότε διηγᾶται,
 τὸ φονικὸ ποῦ γένηκε, ὀλίγο ἀγροικᾶτε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Πά! τί! καὶ βρωμα εἶμαι ἔγω νοικοκυρά τοῦ κόσμου,
 ποῦ εἶχα τὸν Πουδρούς' υἱὸ κχι ἔχασα τὸ φῶς μου;

ΜΑΡΙΑ

Λάθος τὸ ἐκατάλαβες, κυρά μου μὴ θυμώνης,
μά, λέγεμε, παρκαλῶ, κοντά μου μὴ σιμόνης,
εἰς τὸ Ψεῖρι τί ἔμαθες; τί φονικὸν ἐγίνη;
Λέγε, κυρά Βασιλική, κι' ἀνάφτω σὰν καμίνι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Εἰς ἓνα σπήτι ἔμβηκα, πολὺς λαὸς ἐτρέχα
καὶ σκοτομένο μὲ νερὸ μὲ σπύρτου τὸν ἐβρέχα,
τὸ λάρυγγά του μὲ σπαθὶ μόνος του εἶχε κόψη,
κάνεις δὲν ἤξευρε γιατί μόνο τοῦ ἦρθε ζόφι.
Ἔως τὴ μέση χώθηκε ἡ φοβερὰ του σπάθα,
λειποθυμῶ τὸν ἔπιασε, ξαπλώθηκε ἔς τὴ ψάθα,
ἦν τ' ἀψηλός, ἦν τα λιγνός καὶ νιός χαριτωμένος,
σὰν κυπαρίσσι πῶπεσε ἦτονε ξαπλωμένος.
Καὶ τί νὰ τὰ πολυλογῶ ἐτρόμαξα σὰν εἶδα
σὰ βρούσι τὴν ἀστέρευτη τὸ αἷμά του πῶς πήδα.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ τί ἄνθρωπος ἦτανε; πῶς λέγαν τὸνομά του;
Καὶ ποῖα ἡ πατρίδα του; τί τὸ ἐπάγγελμά του;
Σὴ σπάθη ποῦ τὴν εὔρηκε; τὴν εἶχ' ἀγορασμένη;
ἢ σὰν ἀξιωματικὸς τὴν εἶχε κρεμασμένη;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Λιγούρα μὲ κατέλαβε σὰν εἶδα τέτιο χάλι,
τὸ σῶμά του σπαρτάριζε ἔπο νύχια ὡς κεφάλι.
Ἦταν ἀξιωματικὸς ἔς τὴ Θεσσαλία ἦτα
ὁ ὑπουργὸς μυρίσθηκε πῶς πάτησε ἔς τὴν πῆτα.
Πάραυτα τὸν διέταξε εἰς τὴν Ἀθήνα νῆρθη...
κέρως με δὰ λίγο ρακί· νά, ὁ λαιμὸς μ' ἐγδάρθη·
γκούχου γκούχου γκούχ· ποῦ πῆγε;

ΕΠΥΡΑΙΝΑ

Περίμενε και θάρθη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ, θέτουσα ἔς τὸ στόμα,

Θεὸς χωρὲς τῆ νιότη σου καὶ ζωντανὴ ἂν ἦσαι,
ἄς ἔβαλες λίγο νερό, τῆ δύναμί του σβύσει.

(πιούσα ἐξακολουθεῖ)

Ὁ φονεγμένος λέγανε ἦν ἀφ' τὰ Κοτυλαῖα
τὸ σύφημα τοῦ κωνητοῦ ἦν περικεφαλαία.

Πατέρας τ' ἦτα κεχαγιαῖς θηριακωμένος Βλάχος,
ὅταν ἔς τὸ δρόμο ἔβγενε, φαινούτανε σὰν βράχος.

Τασούλα τότε λέγανε καὶ τὸν υἱό του Μήτσοι,
δὲν ὁμοιάζε σὰν μερικούς, ἀλλ' οὔτε τὸν Βουρλίτσοι.

ΜΑΡΙΑ, θρηνοῦσα

"Ὁχου!! ἀλλοίμονο σέ μέ· καὶ τώρα τί νὰ κάνω;
νὰ τρέξω θέλω ἔς τοῦ Ψειρὶ μαζή του ν' ἀποθάνω!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Νὰ μὴ πεθάνης κόρη μου, καὶ τὸ καλό σου θέλου
γιατὶ θε ν' ἔρθ' ἕνας καιρὸς ὅπου θὰ μεταμέλου.
Πολλοὶ χαζοὶ πεθάνανε ἀφ' τοῦ καῦμοῦ τῆ λύσσα
καὶ σὰ χαζοὶ ποῦ ἦτονε πάλι μετανοήσα.

ΜΑΡΙΑ

"Α! χού!! ψυχὴ μου χάνομαι, ἡ θλίψι ξεχειλίζει,
καὶ ποιά δὲν κλαίγει τότσο καὶ ποιά δὲ μακαρίζει;
Ἐ τὸν τάφο του προσκέφαλο θέλω νὰ πᾶ νὰ γένη,
σὰν ἀκουμβᾶ ἐπάνω μου θαρρῶ νὰ μ' ἀνασταίνη.
Ἀφῆτέ με νοικοκυραῖς καὶ νηαῖς θρηνήσατέ με,
τώρα ποῦ εἶμαι ζωντανὴ νὰ συγχωρήσετέ με.
Θὰ τρέξω! νά! λιγόνομαι! πεθαίνει ἡ ψυχὴ μου·

καταραμένη Σπύραινα θυμοῦμαι τὴ δραχμὴ μου.
 Σὰ ξεκουμπίζου μὲνη σου μποροῦσε τὸν προφθάνεις,
 ἀλλ' ἄμα βγῆς ἔς τὸ δρόμο σου μέσ' τὰ βρακιά τὰ κάνεις.
 Καὶ σὺ κασίδι Ξενοφῶ τὸ εἶχες μελετήσει,
 εἰς τὸ ψιλὸ μου τὸ νερό, πῶς τρίς δὲν εἶχα φτύσει;
 Θὰ κόβγετο τὸ μαγικὸ κ' ἡ μελετιά ἡ τόση
 καὶ ὁ ἀγαπημένος μου δὲν ἤθελε σκοτώσει.
 Θὰ πᾶ νὰ ἴδῶ τὸν τάφο του ἀφῆτέ με κυράδες,
 ἀφῆτέ με, παρακαλῶ, φέρτε λίγαὶς λαμπάδες.

ΣΠΥΡΑΙΝΑ

Καὶ λίγο μοσχολίβανο, ποῦ ἔκανα ἔς τοῦ δρόμου,
 σὰ νὰ θυμήθηκα κ' ἐγὼ τὸ γέρο τὸ δικό μου

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καὶ ποῦ θὰ πᾶς κασίκα μου καὶ ποιόνε θὰ γυρεύεις;
 τὸν σήκωσανε φ' τὸ πρῶι.

ΜΑΡΙΑ

Κυρὰ μή με ζηλεύεις;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τί θὰ ζηλεύω; μήπως υἱὸ μὲ ἄφηκε ὁ Χάρος;
 Ὁ Δημοσθένης μ' ἂν ποτε, συγχώρει με τὸ θάρρος,
 ἂν ὁ Βουρδούσης ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἄλλου κόσμου
 νυφίκα μου θὰ σ' ἔκανα καὶ γίνου κόπανός μου.
 Μὰ τώρα κλήτοροι πολλοὶ ἔς τὸ κερρὸ τότε βᾶνα,
 καὶ ἔς τὸν Εὐαγγελίστριο εὐθείας τὸν ἐπάνα.
 Γιατ' ἤτουνε λίγο ζεστός δὲν πέθανα ἀκόμα,
 μὰ σὰν πεθάνη ἄφεχτα τὸν χώνουνε ἔς τὸ χῶμα.

ΜΑΡΙΑ

Ἄφοῦ τὸν ἐσιχώσανε εἰς τὴν κυρὰ μ' ὀπίσω,
 πέρνω τὰ βουχαλάκια μου ἀμέσως θὰ κινήσω.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες μοιάζουνε τὴν ἴδια γνώμη ἔχου
τὸν Ξενοφῶντα θ' ἀγαπῶ, ἐκεῖνον θ' ἀπαντέχω.

ΧΟΡΟΣ

Ἔτσι εἶναι οἱ πολιτικοὶ σὰν πέρνουνε ἔς τὸ χέρι
τὸν ἄνθρωπο τὸν κάνουνε κόβγεται μὲ μαχαῖρι.
Καί τότε κλαίνε ζωντανοί, τὸν κλαίν' ἀποθαμένοι,
μ' αὐτὸς μένει ἔς τὴ γνώμη του παλιὰ τῆς κορεμένης.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΤΗ

Ἡ σκηνὴ ἐν Φαναρίῳ Κωνσταντινουπόλεως, Καζήνῳ Κήλ-Βουρνοῦ.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Καλῶς ὄρισατ' ἀδερφέ! Καὶ πόθεν ὁ Μαικίνας;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ἄπο' Ἑλλάδα ἐρχομαι καὶ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
 ποῦ παρδάλ' ὑφαίνουσι Πυρρῆς τε καὶ Ρετσίνας
 κι' Ἀκαδημίαν ἔκτισε μεγαθύμος ὁ Σίνας.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Τὰ Κρόνεια ἐγγύς εἶσι, πῶς ἔχει ὁ Ἀρχύτας;
 ὁ μύστης τῆς πολιτικῆς ἠντρέπησε τοὺς χύτας;
 Ἡ ἐκατόμβη ἔτοιμος, ἠτοίμασε τοὺς θύτας,
 ἢ ἀναμένει ἄνωθεν τοῦ Ἰσραὴλ προφήτας;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ὅποταν ἀνεχώρησα θυμήσου τί σε εἶπα,
 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀπῆντησ' ἓνα γρύπα
 καὶ ἦνοιγεν εἰς τὸ νερό μία μεγάλη τρύπα,
 μὲ πανουργίας γυναικῶν, φυλλάδα τοῦ Σιντύπα.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Λοιπὸν τί νέα ἔχομεν; ἐκλάπη τὸ Μουσεῖον;
 Διότι ἔγω τὸ ἤξευρα κάτω εἰς τὸ Θησεῖον.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Μὴν ἐρωτᾶς, Κικέρων μου. Τὴν θέσιν τῶν Χαφτίων

τὴν εὐρηκα ἀγνώριστη. Οὐτε περὶ Θησείων
 καιρὸς μ' ἐδόθη νὰ σκεφθῶ, οὐτε περὶ Μουσειῶν,
 οὐτε βιβλίον ἔπιασα, ἀλλ' οὐτε κἄν χαρτίον.
 Εἰς γάμους ὅταν προσκληθῇ εἰς νέος ὡς ἐμένα
 ὀλίγην ἔχει ὄρεξιν βιβλία μαυρισμένα
 εἰς χεῖράς του νὰ δέχεται καὶ πεπαλαιωμένα.
 Ἄλλ' εἰς τὸ κόρτε καὶ χορούς πολλά 'χω ξωδευμένα.

ΚΙΚΕΡΩΝ

*Ἄρα δὲν ξεύρεις τίποτε. Δὲν εἶδές τι ὠραῖον;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Τὸ ἔθνος ναί! ἀνδρίζεται, θὰ γείνη ῥωμαλαῖον,
 οἱ βουλευταὶ ἀλλάσσουν, καθὼς ὁ χαμαιλέων,
 Ἄρχυτας ὅμως ἴσταται ἀτρόμητος ὡς λέων.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Περὶ σπουδῆς οὐδέποτε ἐσκέφθης, ὦ Μαικίνα;
 οὐδέποτε σε ἤλπιζον παχύτατον ὡς χῆνα,
 ἢ νὰ διώκης ἄπρεπα, ὡς τὸν ἀργὸν τὸν κύνα,
 ποῦ κυνηγᾷ τὴν φίλην του καὶ φόβιος ἀπὸ πείνα.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

*Ἐτυχε μόνον νὰ ἰδῶ σχολὴν τῶν Γυμνασίων,
 καθὼς καὶ πίνακα ΣΧΟΛΗΣ Θηλέων κορασίων,
 καὶ ἔτριβα τοὺς ὀφθαλμούς μὴ ἀπὸ τὸ κρασίον
 φαντάσματά μοι ἔρχονται εἰς τὸ βαρὺ κρανίον.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Καὶ τί με λές Μαικίνα μου; μ' ἔκαμες νὰ γελάσω,
 ποτὲ τοιοῦτον πίνακα δὲν εἶναι νὰ ξεχάσω.
 Εὐήμερεϊ πῶς ὁ λαός! πολιτικὴ ποῦ τρέχει;
 ὁ οὐρανὸς εἶν' αἴθριος, ἢ μήπως κάτω βρέχει;

Ὁ Ἄρατος ἀνέρρωσε; τὸν βῆχά του τὸν ἔχει;
τῆς ἀλωποῦς τὸ πάθημα ἀκόμη τὸ κατέχει:

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Καὶ πίπτων ἀνεγείρεται ὡς πάλαι ὁ Ἄνταϊος·
τὸν Ἡρακλῆ σὺν μυρισθῆ τὸν πιάνει τεταρταῖος·
εἰς ἐκλογὰς ἐκτίθεται καὶ πάλιν ἐκλεκτός·
ὡς φαίνεται ὑπεραγαπᾷ Θειώνην τοῦ Πρωτέως
καὶ λύραν τὴν μονόχορδον τονίζει ὁ Τυρταῖος.

ΚΙΚΕΡΩΝ

ὦ τῶν Ἑλλήνων γενεά! ὦ τέκνα τῶν ἡρώων!
ὡς πότε θὰ καθεύδωσιν οἱ νικηταὶ τῶν Τρώων;
ὦς πίθον μᾶς κυλίουσιν οἱ κύκλοι τῶν αἰώνων;
οἱ Δημοσθένεις νὰ σιγοῦν ἀπέναντι Κλεώνων;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Τί νὰ σ' εἰπῶ Κικέρων μου, εἶμαι ἐπηλπισμένος.
Λαός ὡς ὁ Ἑλληνικός, ὡς τὸν λαϊμὸν βρεγμένος,
εἰς χρεὴν ληξιπρόθεσμα εὐρέθη βουτιγμένος,
ἀμήχανος, ἀνάργυρος καὶ χρεωκοπημένος.
Πλὴν δόξα νύχῃ ὁ Θεὸς ὁ τρισευλογημένος!
ὁ χάρτης ἐπλημμύρησεν, ἄς εἶναι λερωμένος,
ἄς εἶναι ὄλως ἄγραφος καὶ καταξεσχισμένος,
τὸν ἐκτιμᾷ πολὺς λαός, ἂν καὶ βεβαρημένος.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Δὲν εἶπες, ἡ κυβέρνησις, πῶς ὄλ' αὐτὰ τὰ βλέπει;
Ἡ πλάστιγξ οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους, ποῦ νὰ ῥέπη;
Περίσσευμα ἐμάθομεν ἐφέτως ὅτι πρέπει . . .
ὡς ὁ προϋπολογισμὸς δεικνύει ἂν καὶ τρέπη
τὸν δείκτην τοῦ ἄνεμος. Τοῦ χρηματιστηρίου

ὁ δεικτής τὸ ἀντίθετον τοῦ πλάνου μυστηρίου
δεικνύει.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ὁ Τροφώνιος τοῦ παλαι χρηστηρίου,
εἶπεν· εἰς τὸ διαπασῶν χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου
τὸ τίμημα θὰ ἀνκβῆ.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Καὶ τότε ὁ εἰς ἄρτος
θὰ ἔχη ἑκατὸ δραχμας, ἅς εἶσαι καὶ χορτάτος.
Πάλιν ἀνάγκην φαγητοῦ ἔχει ὁ Κικκίναςτος,
ἐνδύματος, λαχανικῶν, κρεάτων. Ὡς ὁ γάτος
δὲν τρέφεται ὁ ἄνθρωπος μὲ πνεύμονας τῶν ζῴων,
μὲ ἔντερα, μὲ κόκκαλα πτηνῶν καὶ τετραπόδων,
οὐδὲ γυμνὸς περιπατεῖ, ἐξέρχεται ἔς τὸν δρόμον.
Ἄν τύχη νᾶναι θηλυκός, ζητεῖ καὶ μέγαν κόσμον.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ἄφου ὁ Ἀμφιάρεως ἐκ τοῦ πυθμένος πίθου
παντάλευκον ἀνέσυρε σφαιρίδιον τῆς ψήφου
τῆς τοῦ Ἀρχύτου στρατιᾶς, καὶ περὶ τούτου πείθου,
τὰ πάντ' ἐξομαλύνονται τοῦ Τροφωνίου μύθου.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Περὶ Βουλῆς ἠρώτησεν ἀκόμη ὁ Κικέρων.
Τὰ χρέη τῆς τὰ ἐκτελεῖ; ἐκλείσθη ὁ Ἀχέρων
καὶ νέα ὅλως ἔγεινεν; Ἀπέθανεν ὁ γέρων
Μακεδονίας πρόμαχος, τῆς Γορτυνίας λέων;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Τί νά σ' εἰπῶ, μωρὸ ἀδελφέ; ἐπέρασαν οἱ χρόνοι,
μὲ προσωπίδα λεοντῆν ποῦ ἔτρεχαν οἱ ὄνοι.

Φωνάζει ὡς ὁ κόρακας, πονεῖ του τὸ πνευμόνι,
οἱ οἶακες ἐφθάρησαν, ἐστράφη τὸ τιμόνι.
Προχθὲς ἀκόμη ἔτυχε νᾶμαι εἰς θεωρεῖον
τὸ δημοσιογραφικόν, ὄχι εἰς καφενεῖον,
ἐσυνεδρίαζ' ἡ Βουλὴ τὸ στόμα τὸ ἀστεῖον,
ἕνας εἰς οὐλὸς ἀναστάς, πρῶτον εἰς τὸ οὐρεῖον
τὸν στόμαχον ἐκένωσε κατόπιν μὲ τὸ στόμα
ἐμάσησε πολλ' ἄρρητα καὶ ἤθελεν ἡ βρῶμα
νὰ εἶπη ὅτ' ὁ πρόεδρος κοιμᾶται εἰς τὸ στρῶμα,
καὶ ἡ Βουλὴ συνέρχεται· συνήροχοτο ἀκόμα.
Τότε μόλις ὁ πρόεδρος ἐρχόμενος λαμβάνει
τὴν ἔδραν τὴν προεδρικὴν καὶ ἐναρμόγγον κάνει,
ἀμέσως τὸ μανδύλιον ἔς τὸ στόμα του τὸ βάνει
καὶ ἔμπροσθέν του ἔθεσαν μίαν λευκὴν λεκάνην.
Τὸν κώδωνα εὐθύς ἤχεϊ, τὸν πῖλον του ἐκβαλλει,
φενάκην μέλαιναν λεπτὴν ἐφόρει ἔς τὸ κεφάλι.
Οἱ παῖδες οἱ ὑμήλικες τὸν ἔλεγον ξεμάλλι,
καὶ ἄλλοι πάλιν βουλευτὴν ἀντίθετον τοῦ Ῥάλλη.
Τὸν γραμματέα τῆς Βουλῆς διέταξε ν' ἀνοίξη,
ν' ἀνοίξη τὸν καταλογον, ἐκεῖνος εἶχε ξύσει
φενάκην μὲ τὸν λιχανὸν φαλάκραν, ἵνα κρύψη
καὶ ἔπειτα τὸν μύστακα ὀλίγον εἶχε στρίψει.
Ἐν τούτοις τὸν κατάλογον ὁ γραμματεὺς λαμβάνει
ἀπὸ εἰς οὐλὸς ἤρχισε κατέληξε ἔς τὸ ἀνὴ,
ἄλλοι παρών, ἄλλοι ἀπὼν ἐφώναζον οἱ χάνοι,
καὶ τότε ἕνας πελαργὸς μακρόραμφος ἐφάνη
Ἐνας εἰς ὄνοσ βουλευτῆς ἐγείρεται ὁ πρῶτος
καὶ λόγον τῆς ἐκλείψεως ζητεῖ ἡλίου σκότος.
Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις καθὼς ποιεῖ ὁ ὦτος

τὴν νύκτα ὅταν τὰ πτηνὰ διώκει εἰς τὸ σκότος,
ἐστήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς κατα τοῦ ὑπουργείου.

Καὶ πῶς; φωνάζει· ἐν καιρῷ, τὴν πρώτην Ἰουνίου
τὴν κλίμακα δὲν ἔστησε, τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου,
ἵνα τηρήσῃ καθαρὰν μέχρι μεσονυκτίου;

Ἔχω τὸν λόγον κύριοι· λοιπὸν ἀκούσατέ με,
ὁ Καζαμίας ἔγραφε, καὶ συγχωρήσατέ με,
κομήτης μέλλει νὰ φανῇ, διὸ προσέξατέ με
τὸν παρελθόντ' Ἰούλιον, καὶ ἀπαντήσατέ με.

Τί πράττει ἡ κυβέρνησις; ἐγνώρισε τὸν Δόλον;
ἀπὸ τὴν Ἄρκτον ἔρχεται, ἢ μὴ ἀπὸ τὸν πόλον
τὸν Νότιον ὁ κίνδυνος; — Ἡτοιμάσε τὸν στόλον; —
τὴν σύγκρουσιν τοῦ πρὸς τὴν γῆν ἢ τῆς Βουλῆς τὸν θόλον
νὰ κέρη ἤθελεν ἢ οὐ; — Προσάραξις τῆς «Ἰθάρας»,
ἠρώτησ' ἄλλος βουλευτής. — Τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας
πῶς τρίζει; — Ἐνας ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ τῆς πείρας,
ἀκούω δέχετ' ὁ Θεὸς καὶ τὸ λεπτὸν τῆς χήρας.

Ἦτο τῶν Ράλλων κώρως ἢ λάθος τοῦ λιμένος;

ἢ ἀτελῶς ἐμέτρησαν τὸ βάθος τοῦ πυθμένος;

ἢ μήπως ὁ διορισμὸς διοικητοῦ ποιμένος;

Τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης πῶς; ἀφήκατε νὰ πέσῃ;

Παραιτηθεῖτε ὑπουργοί, ἂν τοῦτο σᾶς ἀρέσῃ

καὶ τότε ἡμεῖς ὡς σκόροδα φυτρώνομε ἔς τὴ μέση

τὸ ἔθνος αἰφνης μὲ χρυσᾶ τὸ θέλομεν φορέσῃ.

Ἀκούσατε σεῖς ὑπουργοὺς νὰ φαίνωνται προδόται,

νὰ συμμαχοῦν μὲ τοὺς ἐχθροὺς νὰ γίνωνται Βιλιῶται;

καὶ νὰ μὴ εἶναι ἔτοιμοι μυριοὶ στρατιῶται,

ἄς εἶναι καὶ ἀγύμναστοι, ἄς εἶναι καὶ νησιῶται!

Μακεδονία χάνεται, οἱ Βούλγαροι κερδίζουν,

φωνάζουν ἐκ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἱ μурλοὶ ἀρχίζου
 ζητήματα ἐκλείψων νὰ καταμουρμουρίζουν·
 εἰς βαλανεῖον ἔπρεπε κοιλιαῖς νὰ βερβεριζούν.
 Τὸ θέρος πῶς δὲν ἔβρεξεν; ἐφώναζεν ὁ Ράλλης.
 Τὸ ὕδωρ πῶς ἐθόλωσεν, ἀνέκραζεν ὁ ἀκῆς,
 Τὰ κεραμίδι' ἀκάρφωτα, πῶς στέκονται, ὁ ἀτῆς,
 δὲν πᾶ νὰ γίνωσι βοσκοί, εἶπε τέλος ὁ ἀνῆς.
 Εἰς ταῦτα πάνθ' οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶχον ν' ἀντιτάξουν,
 σὰν κᾶπως νὰ ἐσκέπτοντο κλητῆρας νὰ φωνάζουν,
 τοὺς βουλευτὰς μὲ μᾶστιγα ἔξω νὰ τοὺς πεταξούν,
 κι' αὐτὴν τὴν «Ἰδρην» τάχιστα ἔστον ναύσταθμον ν' ἀράξουν.
 Ἄλλ' ὅμως ὁ πρωθυπουργὸς βρυχώμενος σάλευε,
 ἐγείρεται τῆς ἑδρας του ὡς ἄρκτος τοῦ παλαίει,
 καὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ἐνόμισα πῶς κλαίει.
 Τὸ ζήτημ' ἐπὶ ταπητος εὐρίσκεται τοὺς λέγει,
 καὶ διεθνὲς τὸ θεωρεῖ ὄλ' ἡ διπλωμακτικία.
 Ἐκλείψεις του ὁ ἥλιος εἰς τὴν περιοδεία
 πολλὰς τῶν αὐτῶν ἔκαμει· τὰ τότε ὑπουργεῖα
 οὐδένα λόγον ἔδιδον καὶ ἦτον ἡσυχία.
 Εἰς Καζαμίου ψεύματα, ποῖαν εὐθύνην ἔχει
 τὸ ὑπουργεῖον ν' ἀπαντᾶ; Ἄν λόγου χάριν βρέχη
 ὁ Καζαμίας ἔγραφε, καὶ ἔπειτα δὲν βρέχει·
 ἄλλοτε πῶς ὁ οὐρανὸς ἐχάλασε καὶ τρέχει
 εἰς μέσον ἔχει χάραγμα καὶ μέσα τρύπαν ἔχει,
 τὸ ὑπουργεῖον ὤφειλε νὰ στέλ' ἀντιπροσώπους
 εἰς ἥλιον, εἰς οὐρανόν, ἀστέρας καὶ τοὺς πόλους,
 κομήτας καὶ τὸν Τάρταρον, εἰς Ἄδην καὶ διαβόλους,
 πολιτικοὺς τοὺς θαυμαστοὺς, καὶ βουλευτὰς ἀνθρώπους;
 Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν καὶ τῆς Μακεδονίας.

Βουλγάρων τὰ Βεράτικ, λάθος ἦν τῆς Τουρκίας,
 Ἐυρώπης μᾶλλον πώρωσις καὶ τῆς διπλωματίας.
 ἡμᾶς δὲ μας ἀπασχολοῦν λόγοι οικονομίας.

"Αν ἔχετε ὑπομονὴν ἀφεύκτως μετὰ τρία,
 τρία ἔτη τοῦλάχιστον, ἂν γείνη εὐφορία
 ἀπάντησιν μᾶς χορηγεῖ ἡ φίλη μας Ἀγγλία,
 καὶ τὴν δημοσιεύομεν. Ἡ πλειονοψηφία
 προέδρου ἅμα ἤκουσε τὴν τόσῃν εὐγλωττίαν,
 τὴν βροντηδόν, στεντοριδόν, γιγάντων εὐρωστίν
 ἀμέσως ὅλοι τᾶχασαν διὰ τὴν παρρησίαν.

διότι ἤλπιζον καλὸν τάχ' ἀπὸ τῆς Ῥωσσίας.
 Μέγας ἠγέρθη θόρυβος, ἡ αἶθουσα ἀντήγει,
 ἐγὼ παρὼν ἐθαύμασα, πλὴν ὀκτεῖρα τὴν τύχην,
 ὅτι κλεισμένοις ἔσυχον εἰς τῆς Βουλῆς τὰ τεῖχην,
 ἔνθα τῶν κύκνων τὰς πηγὰς κατέλαβον οἱ μίχοι

Πλὴν εὐτυχῶς ὁ πρόεδρος μερίδος ἀντιπάλου
 ἀπὼν εὐρέθη ἔνεκα κοψίματος μεγάλου,
 τὴν προτεραίαν ἔφαγε τὴν κεφαλὴν κεφάλου,
 ὁ κέφαλος ἦν ἑώλος, εἶχεν ὀσμὴν τοῦ γαλλοῦ.

Φάρμακα ὅθεν ἔλαβεν ὠδὸν ἐκ καθαρσίου,
 χλωρὸν κακάου ἄρωμα, ὀρὸν Ἀποστασίου,
 αἰθέρα τῆς Μωροκομπῆς, ἄλας Συναμοσιου,
 γαλάκτωμα Φιλαρχικόν, στέαρ Ἀναστασίου.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Τὴν συνταγὴν δὲν ἐννοῶ τὰ τόσα τὰ εἰς σί ο υ
 τίς ἰατρός τὴν ἔγραψε; μήπως ὁ Κορεσίου;
 κᾶπως θωρῶ κινήματα τοῦ Βρούτου καὶ Κασσίου.
 Ἀρχύτας εἶχε διαβῆ ἔκ τοῦ ὀπλοστασίου.

Πρὸ μεσημβρίας βουλευτῆς ἐλθὼν εἰς φαρμακεῖον,

ἦν συμπολιτευόμενος πολλῶν κακῶν ἀγγεῖον,
 τυχεῶς εἶδε συνταγὴν μὲ ὅλα τὰ εἰς σίον
 ἠρώτησ' ἐμπιστευτικῶς ἡ συνταγὴ εἰς ποῖον
 ἀνήκε; καὶ ὁ φαρμακεὺς τῷ εἶπ' εἰς τὸ αὐτίον.
 Οὐδεὶς τί εἶπεν ἤκουσεν· ὁ βουλευτὴς ἀχρεῖος
 εἰς τὸν Ἀρχύταν ἔτρεξε, τῷ εἶπε δὲ κρυφίως
 πάντα τὰ περὶ συνταγῆς. Ἄν καὶ ἐφάνη κρύος,
 καὶ γέλωσ τὸν κατέλαβε καὶ νευρικός καὶ θεῖος.
 Τὰ τρέχοντα ὡς ἔξυπνος εὐθύς εἶχε νοήσει
 καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἶχε παρατηρήσει,
 ἔπειτα τὸ γραφεῖόν του μόνος του εἶχε κλείσει,
 καὶ μόνος του ἐγίνωσκε, τί θὰ ἀποφασίσαι.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Δὲν εἶπες δὲ ἀγάπητέ, ποῦ ἔληξεν ὁ σάλος;
 τὸν θόρυβον τὸν τῆς Βουλῆς κατέλαβέ τις ἄλλος;
 καλὸς βελτίων λογισμὸς ἢ ἔκραζον μεγάλως;
 Τοῦτο θὰ ἦτο βέβαια συγκλητικὸν τὸ κάλλος.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Τρεῖς μῆνας εἶχεν ἡ Βουλὴ ἡ νῆα ποῦ ἐκλήθη·
 πρὶν μετὰ τῶν κομματαρχῶν αἰσίως συνεβλήθη·
 τὸ παλαιὸν συμβόλαιον πρὸ χρόνου κατηργήθη,
 ἡ παλαιὰ ὡς φθίνουσα, ἡρέμα διελύθη.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Εἰργάζετο δὲ διαρκῶς ἡ κωλυσιεργία
 ἐραδιούργει ἐν κρυπτῷ, ἠρνεῖτο ἀπαρτίας;
 Ἐφρόντιζε περὶ καλοῦ καὶ τῆς εὐημερίας
 τοῦ ἔθνους, ἢ ἐπέμενεν εἰς τὰς ἀνοησίας;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Μετὰ πολλοῦ τοῦ πείσματος ἡ μειονοψηφοῦσα
 μερίς ἡ τῆς ἀριστερᾶς ὡσεὶ ἀμβλυωποῦσα —
 ἔς τοῦ γραμματέως τὴν φωνὴν ἐκάθητο παροῦσα
 καὶ μετὰ τὴν συζήτησιν ἐφαίνετο ἀπουσα.
 Ἐκ τούτου πολλὴ σύγχυσις καὶ θόρυβος καὶ πάθος.
 Εἰς πᾶσαν τὴν ἀγόρευσιν, τῶν ἐννοιῶν τὸ βάθος,
 μία ἠκούετο φωνή· "Ὁχι! Τὸ λέγεις λάθος!
 ὁ ρήτωρ ἠναγκάζετο νὰ ἴσταται ὡς "Ἄθως.
 Ὀδόντας ἅμα ἔτριξεν ὁ πένταθλος Ἀρχύτας,
 ἔκπὸ τὸ φύγι τὸ πολὺ ἐπάτησαν τὰς κήτας,
 μ' ἐνοίκιον ὑπέρογκον ἔς τῶν ποντικῶν τὰς τρύπας
 ἐχώθησαν περίφοβοι, τὰ μαύρις' ὁ Ἀκρίτας.
 Κατήφεια κατέλαβεν ὅλους μικροὺς μεγάλους
 οἱ πελαργοὶ μιμήθησαν τοὺς φουσκωμένους γάλλους,
 αἱ κίχλαι ψιττακίζουσι, μιμοῦνται παπαγάλλους,
 λιθάρια τραγαλίζουσαι θαρροῦσιν ἀστραγάλους.
 Πᾶς φρόνιμος ἀπ' ἐνός ἔς τὸν οἶκόν του ἐμβαίνει,
 ὁ λοῦστρος ὁ τῶν Ἀθηνῶν ἀναβοκαταβαίνει,
 οἱ ὄνηλαται χαιρονται, κακὸ τοὺς περιμένει,
 ἅμα ξυπνήσῃ τὸ πρωτὶ θὰ βρῆ ἡ Κουρεμένη,
 πρᾶγμα ποῦ δέν το ἤλπιζε, τὴν κάππα τῆς καμένη.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Ἐξακολουθεὶ φίλε μου, ἔς τὴ γλύκα μὴν τὸ κόπτης,
 μὲ ἀτελεῖ διήγησιν ποτέ σου δέν προκόπτεις.
 Πολλοὶ 'πιθύμουν νὰ ἴδουν. τί ἔκαμ' ὁ πανόπτης
 Ἀρχύτας ὁ παμπόνηρος καὶ τῶν χηνῶν διώκτας;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Τῆς θυγατέρος βουλευτοῦ οἱ γάμοι ἐτελοῦντο

πλουσίου γαιοκτήμονος, πολλοὶ προσεκαλοῦντο.
 Τῶν φίλων του πολιτευτῶν οἱ μὲν κατευωχοῦντο
 καὶ ἄλλοι εἰς τὴν αἴθουσαν πιθηκιδὸν ὠρχοῦντο.
 Ἐπίσημα τὰ πρόσωπα, τὸ ὑπουργεῖον ὅλον,
 οἱ πρέσβεις τῶν ξένων αὐλῶν, συντάκται πρωτοκόλλων
 ἀλλεπαλλήλως ἤρχοντο. Κτήνη ἀπὸ τὸν Βῶλον
 καὶ Εὐβοίαν τὰ θύματα ἐστέλλοντο ὡς δῶρον.
 Οἰκία μεγαλοπρεπῆς ἀπέναντι οἰκίας
 πρωθυπουργοῦ εὕρισκετο ὁδὸς Ἀκαδημίας,
 ἐκεῖ ἐτοποθέτησεν ὀπισθεν τῆς γωνίας
 Ἄρχυτας οὐλαμὸν ἀνδρῶν τάγματος τῆς Εὐβοίας.
 Τὸν ἀρχηγὸν παρήγγειλε χαιρετισμὸν νὰ δίδῃ
 τοὺς πρέσβεις διαβαίνοντας, ὃν τινὰ ἄλλον ἴδῃ,
 ἢ βασιλόπαιδα τυχόν, ἢ αὐληκῶν τὰ εἶδη,
 ἢ τὴν σεπτὴν βασίλισσάν μετὰ τὸ Κωνσταντινίδι.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Τὸ κούνημα τῶν βουλευτῶν, ποῦ εἶχε καταντήσει ;
 ὁ Ἄρατος ἀπέθανεν, ἢ πάλιν εἶχε ζήσει ;
 Ἐὰν αὐτό μοι ἔλεγες σοὶ ἔδίδα μπαζίσι,
 διότι μ' ἓνα κόρακα εἶχα στοιχηματίσει.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ἔχε μικρὰν ὑπομονήν, ὁ χρόνος θὰ τὸ λύσῃ.
 Τοῦ νέου ποῦ νυμφεύετο ὦν καὶ ἐγὼ εἰς φίλος
 ἔς τοὺς γάμους του εὐρέθηκα καὶ ἔκανα σὰν σκύλλος.
 Χορεύω τὴν πιὸ εὐμορφη, ἐστρέφετο σὰν μύλος,
 ἔστρεφα τὸ μουστάκι μου καὶ ἐφαινόμενην γρύλλος.
 Τώρα γνωρίζεις τί θὰ ἔπῃ παιδί ἔπο τὸ Φανάρι
 ἐκείνη ποῦ ἐχόρευα μ' ἐπάτει τὸ ποδᾶρι,

ἐγὼ πάλιν τὴν ἔσφιγγα, τὴν ἕκαμα κουβάρι,
καὶ ἂν κανεῖς μᾶς ἔβλεπεν εἶμεθα γιὰ σφογγάρι.
Ἄπο τὴν εὐχαρίστησι δὲν εἶχα τί νὰ κάνω,
ἐρρούφησα τόσον πολύ, ποῦ μ' ἤλθε ν' ἀποθάνω
ἐλπίζων τὴν χορεύτριαν νὰ ρίψουνε ἐπάνω
ἔς τὸν τάφον μου τὸν σκοτεινὸν καὶ τότε θ' ἀνασάνω.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Καὶ ὅταν σὺ ἐχόρευες, τί ἕκαμνον οἱ ἄλλοι;
ἐχόρευάνε καὶ αὐτοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ Γάλλοι,
καὶ τόσοι ξένοι ποῦντανε μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ἢ ἀπ' τὸ ρούφα τὸ πολύ δὲν εἶχες πλέον χάμι;

ΜΑΙΚΙΝΑΣ

Ἵναιρον.

Παννύχιος ἐχόρευον, ἐδάκρυον τὸν στόμαχον
μὲ ἤλθεν ὕπνος νήδυμος καὶ βλέπω θεῖον ὄνειρον.
Στομαχου ἢ ἐνόχλησις, τροφή τῆς φαντασίας.
Νέφος πυκνοῦ κονιορτοῦ εἰς ὕψος αἰωρούμενον
ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν στηλῶν καὶ πρὸς ἐμέ κινούμενον
εἰς λεωφόρον προχωρεῖ ἀνάσσης Ἀμαλίας.
Τοῦ νέφους τούτ' ἐξήρχετο φωνὴ σαλπίγγων λιγυρα,
τυμπανῶν οἱ κροταλισμοί, φωνὴ κωδῶνων ἠχηρὰ
καὶ ὄνων ἄφατος μελοπῆ σεμνῆς ὀνηλασίας.
Ἀκρόπολις τότε ἀντηγεῖ, Λυκαβητὸς ἀντιλαλεῖ
τὸν δοῦπον ὑπὸ τῶν ποδῶν φρικτὰ ἐστέναζεν ἡ γῆ.
ὡς κῦμα ἐταράσσοντο οἱ βραχοὶ τῆς Παλλάδος.
Σημαιοφόρος ἀθλητῆς σημαίαν ἔφερε λευκὴν,
τιάραν εἰς τὴν κεφαλὴν οὗτος ἐφόρει κυανὴν,
κατόπιν τούτου ἤρχοντο τὰ τέκνα τῆς Μαινάδος.
Οἱ ἀγχοφόροι οἱ κλεινοὶ καὶ λοῦστροι καὶ Ἀτσιγγανοί,

τὸ ἄνθος τῶν λωποδυτῶν καὶ τρωγλιδῦται ἱκανοὶ
 καὶ γύφτοι καὶ καραγωγεῖς καὶ πᾶσα ἡ ματσίνα.
 Οὗτοι ἐμπροσθοφυλακὴν ἐτέλουν τὴν πολλὰ δεινὴν
 καὶ εἶχον τὴν περιβολὴν ἀναξυρίδα παρδαλὴν
 ὑπὲρ τὰ γόνατα μακρὰν βαμβάκι τοῦ Ρετσίνα.
 Ὡς ὅπλα εἶχον τύμπανα, ζουρνάδες τε καὶ κώδωνας,
 ἐνόμιζες ὅτ' ἔβλεπες Θεμιστοκλεῖς καὶ Σόλωνας,
 καὶ κρόταλα καὶ δόκρانا καὶ κλάρας καὶ πυράγρας.
 Καὶ εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν τιάραν ἄλλην περσικὴν
 καὶ προσωπίδα ἅπαντες μαυρόλευκαν ἰταλικὴν
 τούτων τινὲς ἐχώλαινον ὡς πάσχοντες ποδάγρας.
 Ἄπαντα δὲ ἡ στρατιὰ καὶ ὄρειοὶ καὶ πεδινοὶ
 καὶ λωποδύται οἱ κλεινοὶ καὶ λούστροι καὶ αἰσιγανοὶ
 τὸ σύμβολόν των Σ. Κ. Τ. εἶχον μὲ κεφαλαῖα.
 Τοῦτο εἶχον εἰς μέτωπον καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ἵππεις,
 καὶ τοῦτο ἔχουν πάντοτε καὶ κόλακες οἱ χαμερπεῖς,
 ὁ ἀρχηγὸς τὸ ἔφερε ἔς τὴν περικεφαλαίαν.
 Ὡς τελευταῖοι ἤρχοντο πλῆθος πολὺ ὄνηλατῶν
 τὸν ἐπενδύτην ἔφερον ἐκ τοῦ Πυρρῆ τῶν καστανῶν,
 τῶν μαύρων καὶ τῶν μαλλιαρῶν· φρουροὶ ἦσαν τῶν ὄνων.
 Λαμπρὰ ὀπισθοφυλακὴ μὲ ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν,
 μὲ ὅπλα τὰ ἀγγέμαχα, κρασί, ρετσίναν καὶ βρακὴν,
 τῶν ἄλλων διεκρίνετο προσέτι ἐκ τῶν ὧτων.
 Ἐν μέσῳ δὲ τῆς φάλαγγος καὶ ἀρχηγὸς καὶ ἵππικόν,
 οἱ ὄνοι διεδέχθησαν τὸ ἦθος τὸ εὐγενικόν,
 τῶν ἵππων τὸ ἀγέρωχον, τὴν ἄκραν εὐτολμίαν.
 Τοῦ συρφετοῦ ὁ στρατηγὸς ἀνὴρ ἦν θαυματοποιός,
 τῶν ἀλητῶν τὸ σύνταγμα, καὶ ὁ στρατὸς κί' ὁ ἀρχηγός,
 καλπάζοντες ἐβάδιζον πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν.

Τὸ ἰππικὸν ἐκάλυπτε τὸ σῶμά του με παρδαλήν, τὸ σῶμα γὰρ
 δορὰν ἐλάφου καὶ λυγγός, τοὺς ὤμους με ἄλωπεκῆν, ἡ δὲ κεφαλή
 ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν με κόρυθα τὸ κράνος. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Τὸ ὄπλον του ἦν ῥόπαλον χονδρομακρολοσπρόγγυλον, τὸ ῥόπαλον
 ἐκρέματο εἰς τὴν ὀσφῦν με τελαμῶνα κόκκινον, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 ἄξιον ἵνα συστηθῆ εἰς τῶν Κινῶν τὸ Κράτος. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Πλατεῖαν τοῦ συντάγματος εὐθύς ὡς ἐπλησίασαν, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 πλατεῖαν ἀνακτορικὴν ὡς εἶδον ἀφηνίασαν, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 οὐδόλως ἐδειλίασαν καὶ συρφετὸς καὶ ὄνοι. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Τότε ἐδῶ ζητωκραυγῶν, ζητοῦν τὸν βασιλέα, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 τὰ ῥόπαλά των πάλλοντες κοπάνιζαν ἀέρα, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 ἐκραύγαζον με δύναμιν νὰ σπᾶσουν τὸ πνευμῶν. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Ζήτω ὁ βασιλεὺς ἡμῶν! Ζήτω τοῦ ἔθνους ὁ πατήρ!
 Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν! Μακεδονίας ὁ σωτήρ.
 Σημαιοφόρος ἔσεισε καὶ δόρυ καὶ σημαίαν. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Νομίζω εἰς Τατόϊον ἔλειπε τότε ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 ἐξῆλθον δὲ οἱ αὐλικοὶ καὶ τῆς αὐλῆς ὁ ἱερεὺς, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 καὶ με τὰς χεῖρας εὐγενῶς τοὺς πάντας ἀχαιρέτα. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Εὐρέθη καὶ πολὺς λαός, οὐ μαλλιαρὸς οὐ παρδαλός, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 οὐδὲ μουρλὸς καὶ παλαυρός, ἀλλὰ νοήμων καὶ καλός, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 ὅς τις τοῦ ὄχλουσυρφετοῦ τὸ τέλος ἐμελέτα. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον ἐντεῦθεν ἐξεκίνησαν, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 καὶ αὐλικοὶ καὶ ἱερεὺς τόσον συνεκινήθησαν, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 ὡς τε μόλις τὸν γέλωτα δύνανται νὰ κρατῶσι. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Ὁ δὲ λαός, οἱ φρόνιμοι, οἱ συνετοὶ καὶ σώφρονες, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 τῆς περιφήμου μουσικῆς ἤκούοντο οἱ κώδωνες, καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 τὸν συρφετὸν χλευάζουσι καὶ τὸν περιγελῶσι. καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 Μόλις ὀλίγον προχωροῦν εἰς τὴν πλατεῖαν φθάνουσιν καὶ τὸ σῶμα γὰρ
 εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ τὴν γωνίαν κάμπτουσι καὶ τὸ σῶμα γὰρ

μεγάρου ὅπου ἔκτισεν ὁμογενῆς ὁ Σίνας.
 Ἀκαδημίαν εὐκλεᾶ, τὸ σπουδαστήριον σοφῶν,
 ἀργῶν ἀναπαυτήριον καὶ καταφύγιον γλαυκῶν,
 Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς γελᾶ καὶ ὁ Μαικίνας.
 Καὶ δεύτερον ὁ ἀρχηγὸς τὰ ῥόπαλα νὰ πάλλωσι
 καὶ τὸν ἀέρα πλήττοντες Ἀρχύταν νὰ προσβάλωσι
 τὸ ἵππικὸν παρακινεῖ. Τὸν κόσμον φοβερίζει.
 Τὸ ζῶον τὸ ἀθλητικὸν εἰς τῶν ῥοπάλων τοὺς παλμούς
 καὶ τὴν φωνὴν ἐμπρὸς παιδιᾶ καὶ τοὺς φρικτοὺς κροταλισμούς,
 οὐδὲως καθυστέρησε, τὸ χρέος του γνωρίζει.
 Οἱ ὄνοι ὑπερήφανοι τότε ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν
 ἔς τὰ δύο των ἐγείρονται ὡς παλαισταὶ ἀναπηδοῦν,
 τοῦ ἀρχηγοῦ ἦν θηλυκὸς κ' ἤρχισε νὰ μαμλίζει.
 Εἰς τὰς φωνάς, τοὺς ὀγκηθμούς καὶ τὴν καλὴν τὴν μουσικὴν
 ὁ λοχαγὸς τοῦ οὐλαμοῦ τρέχων νὰ ἴδῃ τὴν σκηνὴν,
 ὡς εἶδ' αὐτὴν τὴν τελετὴν ἀπὸ θυμὸν ἐγέλα.
 Κατοπιὴν καὶ ὁ οὐλαμὸς ἀκούοντες ἀλαλαγμὸν
 ἔσπευσαν ἵνα θέσωσιν εἰς τὴν ὀχλοβοὴν φιδόν
 ἔτρεσαν νὰ μὴ γινεταὶ ἐκεῖ καμμία τρέλλα.
 Τὸ πρᾶγμα ἦν ἀνέλπιστον νὰ εὐρεθῇ ἐκεῖ στρατὸς
 καὶ ὄχι δὰ ἀδύνατος, ἀλλ' ἔνχς ὄλος οὐλαμὸς
 ἀμέσως λάσπη τᾶκοψαν, οἱ ὄνοι κλουτσοπαίζουν
 Ἀπὸ τὸ φῦγι τὸ πολὺ ἐπλήθυνεν ἡ ταραχὴ
 καὶ ἄλλοι πίπτουσι χαμαί, ἄλλοι τὸ ρίπτουν ἔς τὸ ῥοκί,
 ἄλλοι βετσίνα καὶ κρασί καὶ ἄλλοι τοὺς ἐμπαίζουν.
 Τὸν ἀρχηγὸν ἀπ' ἐλαφρὰ τῆς ῥάχewis ἡ ὄνισσα
 τὸν ἔρριψεν ἀνάσκελα, ὡσάν καλὴ γειτόνισσα,
 ἐκεῖνος, ἂν καὶ κατὰ γῆς ἀκόμη τσιλοπήδα.
 Ἀπὸ τοιοῦτον πέσιμον ἐκόπη του ὁ τελαμῶν

Αἴας ὁ κορυθαίολος, ἄλλος εὐρέθη Σαλαμών,
διὰ τῶν δυό του χειρῶν κρατεῖ τὴν προσωπίδα.

Ἄλλ' ὁ σηματοφόρος του, ἀνὴρ ῥωμαλαιοτάτος
τὴν θέσιν του ἐτήρησεν, ἐδείχθη γενναιοτάτος,
ἐπὶ πολὺ ἐμάχετο πρὸς οὐλαμοῦ τὸ χρῆμα.

Εἰς μάτην ἤθελ' ὁ στρατὸς σημαίαν νὰ ἀρπάσωσιν
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀθλητοῦ τὸ δόρυ του νὰ σπάσωσιν,
ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἔπεσεν ἀνδρείας του τὸ θῦμα.

Ὡς συνελήφθη ζωντανὸς τὴν προσωπίδα ὁ στρατὸς
τῷ ἀφαιρεῖ καὶ Σ. Κ. Τ. Καὶ πρᾶγμα τὸ παράδοξον
εὐρέθη ἄνθρωπος γνωστός, ποῦ νόμιζαν ἴς τὸ μνῆμα.
Αὐτὰ σὰν εἶδα τρόμαξα, δὲν τὰ θυμοῦμαι οὐλα,
ὁ Μῆτσος ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Βλάχου τοῦ Τασούλα,
ὁ μεθερμηνευόμενον λέγεται Ἀναστάσης.

Λαμβάνω Ὀνειρόκριτον ζητῶ τὴν λέξιν στάσις,
ἐκεῖ που ἀνεγίνωσκα τουφεκισμὸς ἰκούσθη,
μ' ἐφάνη πῶς τοῦ ὕπνου μου ἡ θύρα νὰ ἐκρούσθη,
εὐθύς πηδῶ, ξαφνίζομαι, τρέχω νὰ ἴδῶ τί τρέχει,
βλέπω ἀκόμη χόρευαν κι' ὁ κόσμος πέρα βρέχει.

ΤΕΛΟΣ

А. П. О.

0010192922

Τιμάται δια τούς κ. κ. Συνδρομητάς Δραχ. 1. 50.